

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7^ην ΣΕΛ.

ΤΟ ΧΑΙΡΕ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ

αίρέσεων διαφέρει τόσο στην έκταση όσο και στα χαρακτηριστικά. Οι παλιότερες αιρέσεις, μία ή ελάχιστες σε κάθε εποχή, εμφανίζονταν ως θεολογικές, δογματικές ή εκκλησιολογικές διαφοροποιήσεις και παρεκκλίσεις από τα δόγματα και το πλίστευμα, της ιστορικής Εκκλησίας. Ήταν γνωστή η ταυτοποίησή τους και οι ίδιες δένονταν από την αληθινή τους πρόσω-

Μέ τον τρόπο αυτό δημιουρ-

ὀρθῆς ἀντιμετώπισης τοῦ προβλή

μιᾶς "Νέας Παγκόσμιας Ἐρη-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αv ΣΕΛ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Ώπάντησις πού ΙΕΠ εἰς ἔγγραφον τῆς ΠΕΘ διὰ τὸ Πρόγραμμα Σπουδῶν Θρησκευτικῶν Λυκεῖου

(10ν)

Τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας ἀπέστειλεν ἀπάντησιν εἰς ἐπιστολὴν τῆς ΠΕΘ, διὰ τῆς ὁποίας ἐξέφρασεν ἀνησυχίας μεταξὺ ἄλλων διὰ τὸ νέον μοντέλον διδασκαλίας τοῦ μαθηματος τῶν θρησκευτικῶν, διὰ τὴν διαδικασίαν μετὰ τὴν ὁποῖαν καθιερτῶσθαι τὸ νέον πρόγραμμα καὶ διὰ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ. Ἀκολουθεῖ ἡ ἀπάντησις:

Σὰς διαβιβάζουμε τὸ Ἀπόσπασμα Πρακτικοῦ 15/23-03-2015 τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Ε.Π., πού ἀφορὰ τὴν ἀνάσχεση τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Προγράμματος Σπουδῶν τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν.

Μὲ ἐντολήν Προέδρου,

Ο Διευθυντῆς τῆς Διοικητικῆς Ὑπηρεσίας
Κωνσταντῖνος Καλιτάρας
Συνημμένα: σελίδες 08 (οκτώ)

* * *

Ἀπόσπασμα Πρακτικοῦ 15/23-03-2015

Σήμερα 23 Μαρτίου 2015, ἡμέρα Δευτέρα καὶ ὥρα 12.30, σὺν γραφεῖο τοῦ Προέδρου τοῦ Ἰνστιτοῦτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς, Τόσχα 36 Αθήνα, συνεδρίασε τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Προέδρου τοῦ Ἰνστιτοῦτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς (Ι.Ε.Π) καὶ Προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κ. Σωτηρίου Γκαβρά.

Παρόντες: Στὴ συνεδρίαση παρευρίσκονται μετὰ ἀπὸ πρόσκληση, ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ι.Ε.Π. κ. Ἰωάννης Κουμέντος καὶ τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κ.κ.: Ἰωάννης Ἀντωνίου, Παρασκευᾶς Γιαλουργῆς, Ἡλίας Ματσαγγούρας καὶ

Συμβουλαι πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους

Λέγει ὁ Ἀπ. Πέτρος γιὰ τὰ καθήκοντα τῶν ποιμένων. «Πρεσβυτέρους τοὺς ἐν ὑμῖν παρακαλῶ, ποιμάναντες τὸν ἐν ὑμῖν ποιμῆν τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστοὺς, ἀλλὰ ἐκουσίως, μὴδ αἰσχροκερδοῦς, ἀλλὰ προθύμως, μὴδ ὡς κατακυριεύοντες τῶν κληρῶν, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου» (Ἀ΄ Πέτρ. εἰ 1-3).

Δι'αυτὸ τοὺς μεταξὺ σας ἐγκατεστημένους πρεσβυτέρους παρακαλῶ... Ποιμάναντες τὸ ποιμῆν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπιβλέποντες μετὰ ἐπιμέλειαν καὶ προσοχὴ αὐτὸ, διὰ ἐξ ἀνάγκης ἐπειδὴ εὐρέθητε στὴν θέσθι τοῦ πρεσβυτέρου, ὡλλὰ μετ' ὀλίγας τὴν θέλησιν, χωρὶς νὰ ἀνυβρίσετε σὲ κέρδι αἰσχροῦ, ὡλλὰ μετ' προθυμίαν καὶ ζήλῳ, χωρὶς νὰ καταπατεῖτε καὶ τιραννῆτε τοὺς ποιοῦς, πού ὡς ἄλλοι γεωργοὶ κλῆρον πρὸς πνευματικὴν καλλιεργείαν ἐδόθησαν στὸν καθέναν σας, ὡλλὰ νὰ γίνεσθε στὸ ποιμνιο ὑποδείγματα ἀρετῆς ἀξιομίμητα.

Ὁ Ἅγιος Κοσμὸς ὁ Αἰτωλὸς μετὰ τὴν ἀπλότητα, πού τὸν διέκρινε, συμβούλευε τότε τοὺς ἱερεῖς, πὼς νὰ γίνουν εὐλαβεῖς.

- «Εἰδὼ, χριστιανοὶ μου, πὼς πηγαίνει: Κάμετε λακωνικά (συζιγηταίς) μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν;
- Κάνουμε, ἄγε τοῦ Θεοῦ.
- Ἀμὴ ἡ ἀγιοσύνη σας, ἄγιοι ἱερεῖς, τὶ τοὺς λέγετε;
- Τοὺς λέγουμε νὰ μὴ κουνεβνιάσουν, μὰ αὐτοὶ δὲν μάς ἀκούν.
- Καὶ τί εἶνε ἡ ἀφορμὴ καὶ δὲν οἶσιν; Μὲ φαίνεται πὼς νὰ εἴπεναι ἡ αἰτία ἡ ἀγιοσύνη σας καὶ δὲν οἶσιν ἄκουσιν. Ἄς σηρωθῇ ἐπάνω ἕνας πῦστις ἀπὸ τὴν ἐκκοσμίαν σας τὸν ἐροῦσθον ἕνα ἐρώτημα. Ἐχεῖς παιδιὰ, πατὴρ μου;
- Ἐχω.
- Ὅταν βάνης τὴν τράπεζαν νὰ φάγωιν ψωμί τὰ παιδιὰ σου, πού πρέπει νὰ τὴν βάλῃς, τὴν ἀκρίν, τὰ μασὰ νὰ τρώγουν καὶ τὰ ὡλλα μασὰ νὰ μὴ τρώγουν, δὲν πρέπει νὰ σὲ κατηγορήσουν τὰ παιδιὰ σου;

- Πέπει.
- Νὰ ἰδοῦμε τώρα, δέσποτὰ μου, ποῖος εἶνε πατέρας, τράπεζα ποῖα εἶνε, τὸ φαγὶ ποῖον εἶνε καὶ ποῖα εἶνε τὰ παιδιὰ.
- Πατέρας πνευματικὸς καὶ ἐπίσκοπος εἶσαι σὺ, ἡ ἀγιοσύνη σου, ὅπου σὲ ἔκαμεν ὁ Θεός, μητέρα εἶναι ἡ Ἐκκλησία, τράπεζα τὸ ἀναλόγιον, φαγὶ εἶνε τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, παιδιὰ πνευματικά εἶνε ὁ χριστιανός. Τώρα δὲν με φαίνεται πὼς ὁμοίως πρέπει νὰ κάνης γὰ ἡ ἀγιοσύνη σου (δὲν τὸ λέγω μόνον διὰ λόγου σου, ὡλλὰ νὰ ἀκούουσιν καὶ οἱ ἄλλοι), νὰ βάνης τὸ ἀναλόγι εἰς τὸ μέσον τῆς Ἐκκλησίας, νὰ διαβάζῃς παστρικά καὶ μεγαλοφώνως, διὰ νὰ ἀκούουσιν ὅλοι οἱ χριστιανοί. Καὶ ὡςὼν ἀκούουσιν, δὲν κουνεβνιάζουν· ἀμὴ τὴν διαβάζῃς ἑμπρός εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὰ λέγῃς μέσα σου, ὅταν ὁ Χριστὸς τὰ ἡεῖται καὶ τὰ ἀκούεις μοναχός σου, ἔτσι καὶ οἱ χριστιανοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὡςὼν δὲν ἀκούουσιν καὶ δὲν ἔχουν φαγὶ, ἀρχινοῦνε τὰ λακωνικά μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησία καὶ λέγει ἡ μᾶς γυναῖκα τὴν ἑλλιν, ποῖα ἔχει καλύτερον φῶμα καὶ στολιδία, ὕστερα παῖνουν καὶ κα φεύγουν καὶ δὲν ἔχουν ὀρεξιν νὰ ματαεθθῶν. Κα γίνεσαι αἰτία καὶ κολάζονται καὶ ἐκείνης καὶ κολάζεσαι καὶ ἡ ἀγιοσύνη σου».

* * *

Στὸν **«Εὐαγγελινὸ» (Τόμος Δ, σ. 497)** διαβάζουμε:
Ἦνας Γέροντας διηγήρηκε τὴν ἑξῆς ἱστορία: Κάποτε ἕνας Ἐπίσκοπος ἦλθε σ' ἕνα χωριὸ τὴν Κυριακὴν καὶ λέγει στοὺς Διάκονους του: Ἀναζήτησθε τὸν Ἐφημέριον τοῦ χωριοῦ, διὰ νὰ μάς κἀμῃ τὴν ἀναφοράν τὸν Ἅγιον Μυστήριον (τὴν θεία Λειτουργίαν). Πράγματα οἱ Διάκονοι ἀνεζήτησαν καὶ βήτησαν τὸν Ἐφημέριον· αὐτὸς ἐφαινετο ὡς ἄνθρωπος καὶ ἀμόρφωτος χωρικός. Τὸν ἀώρησαν λοιπὸν ἐνόμισαν τοὶ Ἐπισκόπου καὶ ὁ Ἐπίσκοπος τὸν προέτρεψε νὰ τελέσῃ τὴν θεία Ἱεουργία.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος Πρεσβύτερος εἰσιῆλθε στὸ Ἅγιον Θυσιαστήριον, βλέπει αὐτὸν ὁ Ἐπίσκοπος, ἀπὸ τὴν στιγμήν πού στήθηκε πρὸ τῆς Ἁγίας Τράπεζῆς, νὰ περιβάλλεται ὀλόκληρος ἀπὸ πῦρ καὶ νὰ ματαφλέγεται.
Ὅταν ἐτελείωσε ἡ Θεία Λειτουργία, ὁ Ἐπίσκοπος καλεῖ πληρίον τοὺ τὸν Πρεσβύτερο στὸ διακονικὸ καὶ τοῦ λέγει:
—Εὐλόγησέ με, ἄξιε δοῦλε τοῦ Θεοῦ! Ἐκπλήρωτος ὁ Πρεσβύτερος τοῦ ἀπάντα:
—Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Ἐπίσκοπος, πού χαιροῦνται τὸν Πρεσβύτερο, νὰ εὐλογήσῃ ἀπὸ τὸν Πρεσβύτερο;
—Δὲν ἔχω τὴν δύναμιν—ἀπάντησε καὶ πάλιν ὁ Ἐπίσκοπος—νὰ εὐλόγησῃ ἱερεῖα πού προσεκύμωσιν στὸν Θεὸ τὰ ἴδια Δώρα φλεγόμενα ἀπὸ ὑπερφυσικὸ πῦρ καὶ μὴ καταφλέγοντες.
Ὅμοιωδηποτε τὸ ἔλαττον εἰς ἀξίαν εὐλογεῖται ὑπὸ τοῦ κρείττονος.

Μὲ ἄκραν ταπεινοφροσύνην ὁ Πρεσβύτερος ἀπάντησε:
—Εἶναι ποτὲ δυνατόν, τίμμε Δέσποτα, Ἐπίσκοπος ἡ Πρεσβύτερος, νὰ τελεῖ τὰ φιετικά καὶ ζωσποῖα Μυστήρια καὶ νὰ μὴ περιβάλλεται ἀπὸ θεῖο πῦρ;

Ὁ Ἐπίσκοπος, μολὺς ἄκουσε αὐτὸ ἀπὸ τὸν ἀπλό Πρεσβύτερο, ἐθάψαμε πέρα πάλιν τὴν ψυχρικὴν καθαρότητα τοῦ ἀνδρός καὶ τὸ ἀπροσποίητο τῶν τρόπων του. Ἀνεχώρησε δὲ ὠφέληθεις πέρα πάλιν.

Γεώργιος Τύπας. Ἀπουσιάζει λόγω ἄλλης ὑπηρεσιακῆς ἀπασχόλησης ὁ κ. Θεμιστοκλῆς Παναγιωτόπουλος. Χρῆρ Γραμματέως ἀσκεῖ ἡ κ. Κυριακὴ Σημαιοφορίδου, ἀποστασμένην ἐκπαιδευτικὸς στὸ Ι.Ε.Π. Ἀφοῦ διαπιστώνεται ἀπαρτία, ἀρχίζει ἡ συνεδρίαση.

ΘΕΜΑΤΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑΣ ΔΙΑΤΑΞΗΣ

Θέμα: «Ἀπάντηση στὴν ἐπιστολὴ τῆς Πανελληνίας Ἐνώσης Θεολόγων (ΠΕΘ) πρὸς τὸν Πρόεδρο τοῦ ΙΕΠ μετὲ θέμα «Ἀνάσχεση τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Προγράμματος Σπουδῶν τοῦ μαθηματος τῶν Θρησκευτικῶν»

Ὁ Πρόεδρος ἐνημερώνει τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὅτι οἱ κ.κ. Σταθῖρος Γιαγκιάζογλου καὶ Παῦλος Μάραντος, Προϊστάμενοι τῶν Γραφείων Ἑρευνας Σχεδιασμοῦ καὶ Ἐφαρμογῶν Α καὶ Β, ἔχουν καταθέσει πρὸς ἐγκρίση τὴν παρακάτω εἰσήγησιν (ἀρ. πρωτ.: 986/13-03-2015):

Ἀκολουθεῖ συζήτηση ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον, ὁμόφωνα, ἀποφασίζει νὰ δοθεῖ στὴν Πανελλήνιαν Ἐνωση Θεολόγων (ΠΕΘ) ἡ ἀκόλουθη ἀπάντησις:

1. Ὁ χαρακτηριστὴς τῆς Θρησκευτικῆς Ἐκπαιδεύσεως στὸ νέο ΠΣ τοῦ Λυκεῖου

Ὁ σχεδιασμὸς τοῦ νέου Προγράμματος Σπουδῶν (ΠΣ) στὸ ὀρθόδοξο Λυκεῖον λαμβάνει ὑπόψη:

α. Τὴ γενικὴ καὶ τὴν εἰδικὴ σκοποθεσία τῆς Ἐκπαιδεύσεως, σύμφωνα μὲ τὸ ὑφιστάμενον θεσμικὸ πλαίσιο, τὸ ὁποῖο ἀπορρέει ἀπὸ τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος καὶ τοὺς βασικοὺς νόμους γιὰ τὴν Ἐκπαίδευση

καὶ εἰδικότερα γιὰ τὸ Λύκειο.

β. Τὶς ἐπιστημονικὲς προτάσεις τῆς σύγχρονης θρησκευσιαγωγολογίας, ὅπως προκύπτουν ἀπὸ ἐλληνικὲς καὶ εὐρωπαϊκὲς ἔρευνες σὲ συνδυασμὸ μὲ τὶς νέες θεωρίες μάθησης καὶ διδακτικῆς μεθοδολογίας.

γ. Τὰ παιδαγωγικὰ χαρακτηριστικὰ τῶν (μετεμφθῶν) μαθητῶν, τὴν προγενέστερη γνώσιν καὶ τὰ μαθησιακὰ ἐπιτεύγματα τους, τῆς ἐμπειρίας πού κομίζουν ἀπὸ τὸ περιβάλλον στὸ ὁποῖο ζοῦν καὶ ἐπιπλέον τὶς προδοκίαις καὶ τὶς ἰδιαίτερες ἀνάγκες τους στὸ μαθησιακὸ πεδίο τοῦ Μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν (ΜτΘ).

δ. Τὸ πλαίσιο ὁργάνωσης, τῆς παιδαγωγικῆς ἀρχῆς, τοὺς εκπαιδευτικοὺς προσανατολισμοὺς καθὼς καὶ τὸ πλαίσιο διολόγησῃς τοῦ Λυκεῖου.

ε. Τὸν ἐκπαιδευτικὸ προσανατολισμὸ καὶ τὴν ἀνάπτυξη τῶν περιοχόμενων τοῦ νέου ΠΣ στὰ Θρησκευτικὰ Δημοτικῶ καὶ Γυμνασίου γιὰ λόγους συνοχῆς, συνέχειας καὶ ὁμαλῆς μετάστροφῃς ἀπὸ τὴ μίαι βαθμίδα στὴν ἄλλη.

στ. Τὴν ἐπικρατοῦσα τοπικὴ θρησκευτικὴ παράδοσις ὡς θεμελιώδη πυλῶνα τοῦ θρησκευτικοῦ γραμματισμοῦ τῶν μαθητῶν, καθὼς καὶ τὸ εὐρύτερον θρησκευτικὸ καὶ πολιτισμικὸ πλαίσιο, τὸ ὁποῖο τὴν περιβάλλει.

ζ. Τὴ συνθετότητα τοῦ σύγχρονου κοινωνικοῦ καὶ πολιτισμικοῦ ἰστού, ὅπως διαμορφώνεται σὲ τοπικὸ, εὐρωπαϊκὸ καὶ οὐκρινεμικὸ ἐπίπεδο, καθὼς καὶ τὶς εἰδικὲς μορφωτικὲς καὶ ἐκπαιδευτικὲς ἀνάγκες, πού προκύπτουν ἀπὸ αὐτὴ.

Ἐπομένως, οἱ εἰδικὸι σκοποὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐκπαιδεύσεως στὸ Λύκειο σύμφωνα μὲ τὸ νέο ΠΣ εἶναι α) Ἡ ἀνάπτυξη τῆς προσωπικῆς ταυτότητας τοῦ ἐφήβου μαθητῆ, β) Ὁ ἀνθρωπιστικὸς χαρακτήρας τοῦ ΜτΘ βασιζόμενος στὴν ἐλληνικὴ πολιτισμικὴ ἰδιοπροσωπία καὶ ἰδιαίτερα τὰ μορφωτικὰ ἀγαθὰ τῆς παράδοσης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ὀρθόδοξίας, γ) Ὁ θρησκευτικὸς γραμματισμὸς τοῦ ἐφήβου μαθητῆ, δ) Ἡ κριτικὴ θρησκευτικότητα, ε) Ἡ διαπολιτισμικὴ διάσταση τῆς θρησκευτικῆς ἐκπαιδεύσεως, στ) Ἡ κοινωνικοποίηση, ζ) Ἡ λειτουργία τῆς τάξης ὡς κοινότητος μάθησης.

2. Ἡ συνοχή καὶ ἡ συνέχεια τῶν Προγραμμάτων Σπουδῶν σὸν Δημοτικὸ, Γυμνάσιο καὶ Λύκειο

Ἡ θρησκευτικὴ ἐκπαίδευση μὲ τὴν παιδαγωγικὴ καὶ διδακτικὴ μέθοδο ὡλλὰ καὶ μὲ τὸ θεματικὸ περιεχόμενον τῆς ἔχει πολλὰς δυνατότητες νὰ ἐμπλαστήσῃαι ριδικὰ τὴν δημιουργία καὶ καλλιέργεια κοινότητος, ἡ ὁποία καὶ ὡς ἐννοία σχετίζεται μετὰ τὴ θρησκευτικὴ πίστιν καὶ τὴν πολιτισμικὴν παράδοσι τοῦ τόπου. Μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς κοινότητα μάθησης σὸ τοῦ πλαισίου συνεχούς διαλόγου, τῆς ἀνάλυσης καὶ βιομηατικῆς ἐφαρμογῆς ἀρχῶν καὶ ἀξιών, ὅπως ἡ ἐλευθερία, ἡ ἀγάπη, ἡ δημοκρατία, τὰ δικαιώματα, ἡ ἰσότητα, ἡ αὐτονομία, ὁ σεβασμὸς στὴν ἐτερότητα, ἡ ἀλληλεγγύη, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἐλπίδα κ.ά. Ἐτσι, τὸ ΜτΘ ἀνταποκρίνεται στὶς σύγχρονες μορφωτικὲς ἀνάγκες τῶν μαθητῶν, ὑπηρετώντας, ἀφενός, τοὺς γενικοὺς σκοποὺς τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ, ἀφετέρου, ἕνα «θρησκευτικὸ γραμματισμὸ», ὁ ὁποῖος συμβάλλει στὴ δημιουργία θρησκευτικὰ συνειδητοποιημένων καὶ διαλεγομένων πολιτῶν. Ἡ θρησκευτικὴ αὐτὴ ἐκπαίδευσις ἀποβλέπει στὸν θρησκευτικὸ γραμματισμὸ, ὡλλὰ καὶ στὴν εὐαισθητοποίηση καὶ στὸν προσωπικὸ ἀναστοχασμὸ τῶν μαθητῶν ἀπέναντι στὸν δικὸ τους θρησκευτικὸ καὶ ἠθικὸ προβληματισμὸ.

Ἡ παιδαγωγικὴ καὶ διδακτικὴ μέθοδο ὡλλὰ καὶ μὲ τὸ θεματικὸ περιεχόμενον τῆς ἔχει πολλὰς δυνατότητες νὰ ἐμπλαστήσῃαι ριδικὰ τὴν δημιουργία καὶ καλλιέργεια κοινότητος, ἡ ὁποία καὶ ὡς ἐννοία σχετίζεται μετὰ τὴ θρησκευτικὴ πίστιν καὶ τὴν πολιτισμικὴν παράδοσι τοῦ τόπου. Μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς κοινότητα μάθησης σὸ τοῦ πλαισίου συνεχούς διαλόγου, τῆς ἀνάλυσης καὶ βιομηατικῆς ἐφαρμογῆς ἀρχῶν καὶ ἀξιών, ὅπως ἡ ἐλευθερία, ἡ ἀγάπη, ἡ δημοκρατία, τὰ δικαιώματα, ἡ ἰσότητα, ἡ αὐτονομία, ὁ σεβασμὸς στὴν ἐτερότητα, ἡ ἀλληλεγγύη, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἐλπίδα κ.ά. Ἐτσι, τὸ ΜτΘ ἀνταποκρίνεται στὶς σύγχρονες μορφωτικὲς ἀνάγκες τῶν μαθητῶν, ὑπηρετώντας, ἀφενός, τοὺς γενικοὺς σκοποὺς τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ, ἀφετέρου, ἕνα «θρησκευτικὸ γραμματισμὸ», ὁ ὁποῖος συμβάλλει στὴ δημιουργία θρησκευτικὰ συνειδητοποιημένων καὶ διαλεγομένων πολιτῶν. Ἡ θρησκευτικὴ αὐτὴ ἐκπαίδευσις ἀποβλέπει στὸν θρησκευτικὸ γραμματισμὸ, ὡλλὰ καὶ στὴν εὐαισθητοποίηση καὶ στὸν προσωπικὸ ἀναστοχασμὸ τῶν μαθητῶν ἀπέναντι στὸν δικὸ τους θρησκευτικὸ καὶ ἠθικὸ προβληματισμὸ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Πανελλήνιος Ἐνώσις Θεολόγων, εὐρίσκειται στὴν εὐχάριστη θέσθι νὰ ἀνακοινώσῃαι στοὺς συναδέλφους καὶ νέους θεολόγους ὅτι, στὸ Ἐπιμορφωτικὸ Σεμινάριο Παιδαγωγικῆς καὶ Διδακτικῆς Κατάρτισης, στὰ Γραφεῖα τῆς ΠΕΘ (Χαλκοκονδύλι 37, ὁδὸφος 3ος) εἰσληγητῆς στίς 25-4-2015 ἡμέρα Σάββατον καὶ ὥρα 11.30 - 14.30 θὰ εἶναι ὁ κ. Κωνσταντῖνος Μπελέζος, Ἀναπληρωτῆς Καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, μετὲ θέμα: «Ἡ διδασκαλία τῆς Κ.Δ. στὸ Δευτεροβάθμιο Ἐκπαιδεύσει».

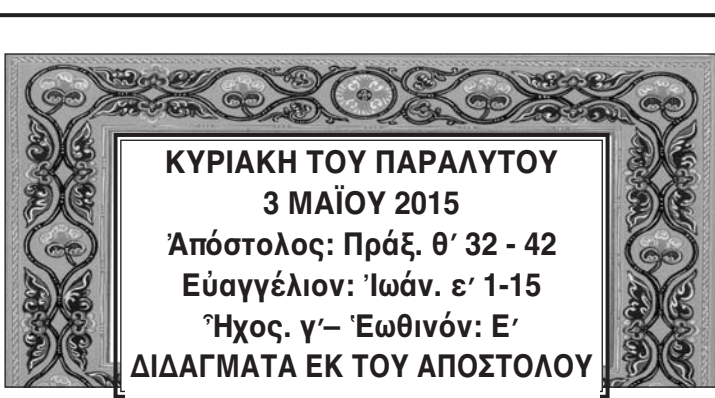
Ἀπὸ τῆς Γραμματείας τῆς ΠΕΘ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ἀποφδέγματα καὶ κατορθώματα Μεγάλου Ἀντωνίου ἐκ τοῦ Γεροντικοῦ

2. «Ἀντώνιε, σεαυτῷ πρόδεξαι...»

Πολλοὶ κληρικοί, ὡλλὰ καὶ ἐνάρετοι λαϊκοί, προσπαθοῦν νὰ δώσουν ἀπάντησιν σὲ διάφορα ἐρωτήματα τῶν ἁπλῶν πιστῶν. Θέλουν οἱ ἀπαντήσεις τους νὰ ἔχουν πληρότητα καὶ νὰ εἶναι πειστικές. Δὲν εἶναι ὅμως ἡ προσπάθειά τους εὐκόλῃ ὑπόθεσις, γιατί τὰ ἐρωτήματα εἶναι στριγγμένα στὴν κοινὴ λογική, ἡ ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ κα-

Ἡ προσφορά τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνίδος
Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πού ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ γυναῖκα μπορεῖ νὰ ἀναδειχθεῖ σὲ ὅλα τὰ ἔργα καὶ ἐπαγγέλματα. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ κάποια, τὰ ὁποῖα εἶναι κατάλληλα μόνο γι' αὐτήν.
Ἡ ἀνατροφὴ τῶν τέκνων, ὡλλὰ καὶ τὰ ἔργα πού ἔχουν νὰ κάνουν μὲ τὸν πόνο τοῦ ἀνθρώπου καὶ γενικῶς τὰ ἔργα τῆς κοινωνικῆς πρόνοιας, ἀπαιτοῦν τὰ ψυχικὰ χαρίσματα, πού ὁ Θεὸς τῆς ἔχει χαρίσει.

Ἡ ἱστορία εἶναι γεμάτη ἀπὸ τέτοια παραδείγματα, ὡλλὰ κυρίως αὐτὴ τὴν ἀλήθεια τὴν διαπιστώνουμε στὸ Ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς, ὅπου ἡ Ταβιθὰ ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυανῶν ὡς ποιεῖ:

Ὅταν ἡ γυναῖκα βιώνει τὴν Ὁρθόδοξη πνευματικότητα, αἰσθάνεται ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ περιορίσει τὴν ἀγάπη τῆς καὶ τὴν προσφορά τῆς μόνο στὰ ὅρια τῆς οἰκογενείας τῆς, ἔστω καὶ ἂν αὐτὴ εἶναι πολύτεκνη ἢ στερεῖται ὀλικῶν ἀγαθῶν.

Γνωρίζει ὅτι ἡ ἀποστολὴ τῆς ἐπεκτείνεται στὴν ἀνακούφιση τῶν πτωχῶν καὶ πονεμένων ἀδελφῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ ὑπάρχουν σὲ ὁποιοδήποτε κοσμικὸ οἰκονομικὸ σύστημα ἐπὶ τῆς γῆς. Ἰδῶς τῆς ἐποχῇ μας καὶ στὴν Πατριδὰ μας πού οἱ ἔχοντες ἀνάγκη καὶ οἱ δυστυχισμένοι ἔχουν πληθυνθεῖ τόσο πολὺ, καταλλήλοτερος γὰρ τὸ δὼντως ὕψηλὸ αὐτὸ ἔργον τῆς φιλανθρωπίας, πλὴν τοῦ ἐπίσημου κρατικοῦ φορέως, εἶναι ἡ Χριστιανὴ γυναῖκα.

Βεβαίως τὶς περισσότερες φορὲς τὸ ἔργον εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι ἀθόρυβο. Ἐάν ὅμως ἐρευνηθούμε θὰ δοῦμε με θαυμασμὸ, ἐπίπεδα προσφοράς πού οὐδέποτε θὰ μπορούσαμε νὰ διαvorηθοῦμε.

Ἐντελὸς ἐπιγραμματικῶς ἀναφερόμεθα τόσο στὴν ὁργανωμένη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας πρόνοια, ὡσο καὶ στὴν ἰδιωτικὴ προσφορά πού ἐκπονεῖται ἀπὸ πιστὲς γυναῖκες, σημειώνουμε τὴν προσφορά καὶ βοήθεια σὲ χήρες, ὀρφανὰ, ἀσθενεῖς, ἀστεγους, ἀνέργους, γέροντες, ἀλλοδαποὺς καὶ σὲ τόσες ἄλλες περιπτώσεις ἐκτάκτων ἀναγκῶν, πού ὀλόκληρον τὸ φάσμα τὸ γνωρίζομε ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ. «Ὅσο καὶ ἂν ἀκούεσθαι ὡς παρόδον ἡ ἀπίστευτο ἔχει καὶ ἡ δικὴ μας ἐποχὴ τῆς δικῆς τῆς «Ταβιθὰ», σὲ ὅλη τὴν ἔκταση τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἀνθρώπινου πόνου.

Βεβαίως γιὰ νὰ εἶναι ἡ προσφορά ὀλοκληρωμένη, ἀφοῦ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μόνο αὐτὸ πού φαίνεται, τὸ σῶμα δηλ., ὡλλὰ καὶ ἡ ψυχὴ (καὶ κυρίως αὐτὴ πενὰ καὶ διψὰ τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ), ἡ σύγχρονη «Ταβιθὰ» δὲν θὰ ἀδιαφορήσει μπροστὰ στὴν ἀρρωστημένη καὶ δυστυχὴ ψυχὴ πού τὴν κατατρῶει τὸ σαράκι τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν παθῶν. Γνωρίζει ἡ ἴδια πολὺ καλά, ἀφοῦ ἀγωνίζεται νὰ ζεῖ τὴν ζωὴ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως ὅτι τῆς περισσότερες φορὲς ἡ αἰτία τῶν πόνων καὶ τῶν θλίψεων δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἁμαρτία. Ἡ ἁμαρτία μετὰ τὶς ποικίλες τῆς μορφές, πού ταρασσει τὸν ἄνθρωπο, διαίρει τὶς οἰκογενεῖες καὶ ταλαιπωρεῖ τὴν κοινωνία καὶ τὰ ἔθνη. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ πιστὴ γυναῖκα στὴν προσφορά τῆς δὲν θὰ σταθεῖ μόνο στὴν ἐξωτερικὴ βοήθεια πού ὀπωδοῖποτε εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαία, ὡλλὰ σύμφωνα μετὰ τὰ τάλαντα καὶ τὰ χαρίσματα τῆς καὶ βεβαίως μετὰ διὰκρισις, θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐλευθερωθεῖ ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴν αἰτία τῆς δυστυχίας καὶ τοῦ πόνου, δηλ. ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

Φυσικὰ αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου ἀπλὴ ὑπόθεσις, ἀφοῦ ἀπαιτεῖ ἀκράδαντὴν πίστιν καὶ ἀποθέματα ἀγάπης, ὑπομονῆς καὶ κυρίως ταπεινώσεως.

Μὲ αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις, ἡ πιστὴ γυναῖκα, στὴν προσφορά τῆς θὰ φέρει τὸ μῆνυμα τῆς χάρις καὶ τῆς πνευματικῆς εἰρήνης στοὺς κουρασμένους καὶ στοὺς ἀπόμαχους τῆς ζωῆς.

Τόμοι ὀλόκληροι θὰ μπορούσαν νὰ γραθοῦν μὲ γεγονότα καὶ περιστατικὰ προσφοράς ἀγάπης στὴν κοινωνία γενικῶς καὶ εἰδικῶς στὸ κεφάλαιο τοῦ πόνου καὶ τ

Οί ὁροι τῆς ἀληθοῦς ἐνώσεως τῆς αἱρέσεως τοῦ Παπισμοῦ μετὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν

Γράφει ὁ **Πρωτοπρεσβ. π. Ἄγγελος Ἀγγελακόπουλος**

(2ov)

Τὸ ἐρώτημα

Μετά τὰ παραπάνω ἀναρωτιέται κανεὶς, ἂν οἱ ὅροι, πού θέτουν ὁ Οἶκ. Πατριάρχης καὶ ὁ «πάπας» Φραγκίσκος, εἶναι οἱ ἀληθεῖς ὅροι τῆς ἀληθοῦς ἐνώσεως τῆς αἱρέσεως τοῦ Παπισμοῦ μετὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἢ οἱ ψευδεῖς ὅροι μίας ψευδοενώσεως. Καί, τέλος πάντων, ποιοὶ εἶναι οἱ ἀληθεῖς ὅροι τῆς ἀληθοῦς ἐνώσεως, σύμφωνα πάντα μετὴν διαχρονικὴ παράδοσι καὶ αὐτοσυνειδησία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας;

Σύμφωνα μετὸν **ἰαῖσιμο παν. ἀρχιμ. κυρὸ Σπυριδῶνα Μπιδάλη**³, **δύο εἶναι οἱ ὅροι τῆς ἀληθοῦς ἐνώσεως τῆς αἱρέσεως τοῦ Παπισμοῦ μετὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία:** **Α)** Ἐνωση ἐπὶ τοῦ **εἰδόφους τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας** καὶ **Β)** **Δογματικὴ ἔνωση στὴν Ὁρθόδοξη πίστι.**

Α) Ἐνωση ἐπὶ τοῦ εἰδόφους τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας

Ἐξ ἐποψέως Ὁρθοδόξου Θεολογίας, ἀπὸ τοῦ Σχίσμα τοῦ 1054 καί, μετὰ, τινίσθηκαν κατ'ἐπανάληθιν οἱ ὅροι τῆς ἀληθοῦς ἐνώσεως τοῦ Παπισμοῦ μετὴν Ὁρθοδοξεία, οἱ ὁποῖοι, ἀτυχώς, μέχρι καὶ σήμερα δέν ἔγιναν ἀποδεκτοὶ ἀπὸ τὸν πλανημένο ἀκόμῃ Παπισμό. **Ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός** στὴν προδοτικὴ ψευδοσύνοδο Φερράρας-Φλωρεντίας κάλεσε τὸν Παπισμὸ νὰ ἀρεῖ ἀπὸ τοῦ μέσον τὴν αἰτία τοῦ Σχίσματος, χάριν τῆς ποθητῆς ἐνώσεως: **«**Αἰδιότατον ἐστιν ἀνακαλέσασθαι τὴν εἰρήνην, ἐάν μὴ λυθῇ τὸ τοῦ σχίσματος αἷτιον»⁴. Ὁ Παπισμός εἶναι ὁ μόνος καὶ κύριος υπεύθυνος τοῦ Σχίσματος? Ὁ ρώσος **Μητροπολίτης Βρυξελλῶν, κυρὸς Βασίλειος**, κατὰ τὴν **Ε' Πανορθόδοξὴ Διάσκεπὶ τῆς Γενεύης τοῦ 1968**, ἀπαντώντας στὶς ἀπαρρέκτες κατηγορίες τοῦ οἰκουμενιστοῦ **Σεβ. Μητρ. Χαλκηδόνας κυροῦ Μεσίλωνος** περὶ φανατισμοῦ καὶ μαυilloδοξίας τῶν Ὁρθοδόξων, τόνισε: **«**Δέν προκρίτει περὶ ἐκκλησιαστικῆς δι-αίρέσεως καὶ μονοτέλειρου φανατισμοῦ καὶ μαυilloδοξίας ἡ ἀπομνησιολογία τῶν Ὁρθοδόξων, ἀλλὰ περὶ σχίσματος τοῦ Πα-τριαρχείου τῆς Ῥώμης, τὸ ὁποῖο φέρετὶ τὴν εὐθύνην τοῦ σχίσματος, ἐνεκα τῶν γνωστῶν λατινικῶν ἐτεροδιδασκαλιῶν περὶ τοῦ πρωτείου τοῦ Πάπα, τοῦ Filioque κ.τ.λ. Οὐδόλοχος φέρετὶ τὴν εὐθύνην τοῦ σχίσματος ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκ-κλησία, ἡ ὁποία εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκ-κλησία, ἐπειδὴ κατέχει τὴν πληρότητα τῆς χάριτος»⁵. Ὁ Πα-πισμός, πού προκάλεσε τὸ Σχίσμα, καλεῖται ἶδη νὰ ἀρεῖ τὰ αἰτία τοῦ Σχίσματος καὶ νὰ ἐπανελεθῇ στὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, συν-τελώντας στὴν ἔνωσὶς του μετὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἐάν θέλει νὰ ἐφαρμοσῇ τὸν γνωστὸ λόγον **«ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται»**. Ὁ Πα-πισμός θὰ συντελέσῃ πράγματι στὴν ἀπὸ ὅλους ποθητὴ καὶ μόνι-μῃ ἔνωσῃ, ἐάν μετακινήθῃ ἀπὸ τὴν θέσθι τοῦ κατὰ ἔντεκα ὁλόκληρους αἰῶνες καὶ βρεθῇ σὺν ἑξάφοις τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ὅταν ἀπηγγελεῖ τὸ ἴδιο Συμβόλο τῆς Πίστεως μετὴν Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ ἀναγνώριζε ὡς υπέρτατὴ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ καὶ σῶμα τοῦ ἀλαβήτου τῆς Ἐκκλησίας τὴν Οἰκουμενικὴ Σύνοδο.

Υπὲρ τῆς ἀληθοῦς ἐνώσεως τῆς αἱρέσεως τοῦ Παπισμοῦ μετὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἐπὶ τοῦ εἰδόφους τῆς ἀρχαίας διαίρετου Ἐκκλησίας, μύλησαν καὶ ἐγραψαν ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι θεολόγοι, οἱ ὁποῖοι ἀπεκρούσαν τὴς ἀν-τορθόδοξες ἐνωτικές θεωρίες περὶ δογματικῆς συνυπαρέφε-ως, πού βασίζονται στὸν ἀντορθό-δοξο συγχρηστίσμο, ἀποτελούον γέ-φυρα τῆς ψευδοῦς ἐνώσεως καὶ θέτουν σὺν κίνδυνον τὴν ἰδίαν τὴν ὑπαρξὴ τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλη-σίας. **Ἡ μυστηριακὴ κοινωνία, ὡς πρῶτο στάδιο ἐνώσεως, χωρὶς τὴν δογματικὴν ἔνωσιν, ἀποτελεῖ στὴν οὐσία ὄρηνησι τῆς ὀρθόδοξου δογματικῆς διδασκαλίας περὶ τοῦ υπερφυοῦς Μυστηρίου τῆς Θεας Εὐχαριστίας. Αὐτοί, πού δέν τοπο-θετοῦν τὴν δογματικὴν ἔνωσιν ὡς θεμελιὸν τῆς ἐνώσεως, λόγῳ τῆς συγχύσεως ἀπὸ τὸν Οἰκουμενι-σμό, ἀπομακρύνουν τὴν ποθητὴν ἡμέρα τῆς ἀληθοῦς ἐνώσεως.**

Ὁ Οἶκ. Πατριάρχης κ. Βαρθολο-μαῖος, σπευδόντως ὅπως-ὅπως σέ μιά ψευδῇ ἔνωσῃ, δέν δίστασε νὰ δηλώσῃ, ὅπως φαίνεται στὰ ἄνω-τερον ἀποσπάσματα τῶν κειμένων του, πού παραθέσκει στὴν ἀρχή, **ὅτι κατεβύθηται πρὸς τὸ κοινὸ Ἅγιο Ποτήριον καὶ ὅτι πρέπει νὰ κα-ταρριθῶνται καὶ οἱ τελευταῖοι Φραγαμὶοὶ τῆς τῆς μετοχῇ στοῦ κοινὸ Ποτήριον Ὁρθοδόξων καὶ παπικῶν. Οἱ πατριαρχεικῆς δηλώσεις προ-φανῶς ἀγνοοῦν τὴν πραγματικὸ-τητα τῆς πείσμονος ἐμμονῆς τῶν παπικῶν σ' ὅλες τῆς φοβερῆς αἰρέ-σεις τους. Τὰ ἀπαράδεκτα πα-τριαρχικά κείμενα ἐπομάζουν, φαίνεται, τὴν ὁδὸ γιὰ αὐθαίρεττὴ καὶ προεκδοκηματικὴ ἀνωθεν ἔνω-σιν, χωρὶς τὴν δογματικὴν ἔνωσιν στὴν Ὁρθόδοξη πίστι. Δυστυχώς, τὰ περισσότερα Ὁρθόδοξα Πα-τριαρχεῖα καὶ οἱ περισσότερες Ὁρθόδοξες αὐτοκέφαλές Ἐκκλη-σίες σιγοῦν καὶ δέν δίνουν τὴν δε-**

θὴς ἔνωσιν, ὅταν ὁ Παπισμός, ἀπο-δεχόμενος κατ'ἀρχὴν μόνο τοὺς κανόνες τῆς Α' ἐν Νίκαια Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (325) καὶ τῆς Σαρδικῆς (343), ἀδιαφόρησε ὡς πρὸς τὴν νομοθεσία σὲ σχέσιν μετὴν ἐκκλησιαστικὴ εὐταξία καὶ πειθαρχία τῶν ὑπολοίπων Ἀνατο-λικῶν Συνόδων, Οἰκουμενικῶν ἢ Τοπικῶν²¹. Ὁ Παπισμός, χάριν τῆς ἐνώσεως, καλεῖται νὰ ἀπορρίψει ὅλες τῖς πλάνες τῶν, μετὰ τοῦ Σχί-σματος τοῦ 1054, δεκαετασάρων ψευ-δοοικουμενικῶν συνόδων του, νὰ ἀπορρίψει ὅλα τὰ πλανημένα παπι-κά δεκρετάλια καὶ νὰ ἀποδεχθεῖ ἀνεπιφυλάκτως τῖς ἐπὶ τῇ Ἁγίης καὶ Οἰκουμενικῆς Συνόδους (ὅπως ἔποςιν καὶ τὴν Η' ἐπὶ Μ. Φωτίου καὶ τὴν Θ' ἐπὶ αἰγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμά), ὅλες τῖς τοπικές, οἱ ὁποῖες προσέλαβαν οἰκουμενικὸ κύρος, καὶ τοὺς Ἱερους Κανόνες τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέ-ρων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν οἰκουμενικὸ κύρος, ἐπικυροῦμενοι ἀπὸ τὸν Β' Κανόνα τῆς ΣΤ' Ἁγίας καὶ Οἶκ. Συ-νόδου.

Ἡ αὐθεντία καὶ ἡ παράδοσις τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας

Πῶς, ὅμως, θὰ ἐπέλθῃ ἡ ἀλη-

Προσκηνηματικὸν ὁδοιπορικὸν τοῦ ΔΣ τῆς ΠΕΘ εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος

Προσκύνουν στὸ Ἅγιον Ὅρος πραγματοποίησε ἀντιπροσωπία τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως Θεολό-γων ἀπὸ τὸ Ζάββατο τοῦ Λαζάρου 4-4-2015 ἕως καὶ τὴ Μεγάλῃ Δευ-τερά 6-4-2015.

Τὰ μέλη τοῦ ΔΣ τῆς ΠΕΘ εἶχαν τὴν ευκαιρίαν νὰ ἐκθέσουν τὸ ἔργο καθὼς καὶ τὰ μελλοντικὰ σχέδια δράσεως τῆς Ἐνώσεως στὸν Πρω-τεπρωτάτῃ τοῦ Ἁγίου Ὁρους Παν-

ουσα ἀπάντησιν στὰ προκλητικὰ λόγια τοῦ Οἶκ. Πατριάρχου κ. Βαρ-θολομαίου. Ὁμως, τὴν ἐμπρακτὴ ἀπάντησιν δίνει τὸ πανορθόδοξο πλῆρωμα, τὸ ὁποῖο, πιστὸ στὴν Ὁρθόδοξὴ πίστι τῆς Μῖας, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἀποδοκιμάζει ὁποι-οδήποτε Βαρθολομαϊκὸ ἐνωτικὸ πραξικόπημα καὶ ἀποδεικνύεται γιὰ μιά ἀκόμῃ φορὰ ὁ ἀγρυπνὸς φύλακας τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπως καὶ χαρακτηριστικὰ συμπερινα-τεῖ α) ἀπὸ τὴν συνεχιζόμενη συλ-λογὴ χιλιάδων ὑπογραφῶν κλη-ρικῶν καὶ λαϊκῶν στὸ εἰξαιρετο καὶ ἐμβριθέστατο, θεολογικότατο καὶ ἐπιστημονικότατο κείμενο τῆς Συ-νάξεως Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν μετὲ **θῆμα : «Ἡ νέα ἐκκλησιολογία τοῦ Οἶκ. Πατριάρχου κ. Βαρθολομαῖου»²⁵, καὶ β) ἀπὸ τὸ κείμενο δια-μαρτυρίας ἐκατοντάδων ἀπλῶν πολιτῶν, ἀλλὰ πιστῶν τέκνων τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ νο-μὸ Ἡμεθίως πρὸς τὸν Οἶκ. Πα-τριάρχη κ. Βαρθολομαῖο²⁶.**

Τί λέγουν

οἱ Ὁρθόδοξοι θεολόγοι

Τὴν ἀνάγκη τῆς δογματικῆς ἐνώ-σεως ὑπογράφουν ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι θεολόγοι, ὅπως ὁ Κωνῖνος Δυσβολιώτης²⁷, ὁ Ἀλέξαν-δρος Σμέλιαν²⁸, ὁ Χρήστος Ἀνδρούτσος²⁹, ὁ Παναγιώτης Τρεμ-πέλας³⁰ καὶ ἡ ὀρθόδοξη ἀντιπροσω-πία τοῦ 1954 ἑνώπιον τοῦ Β' Συνεδρί-ου τοῦ λεγομένου «Π.Σ.Ε.» στὸ Ἐβαντόν³¹.

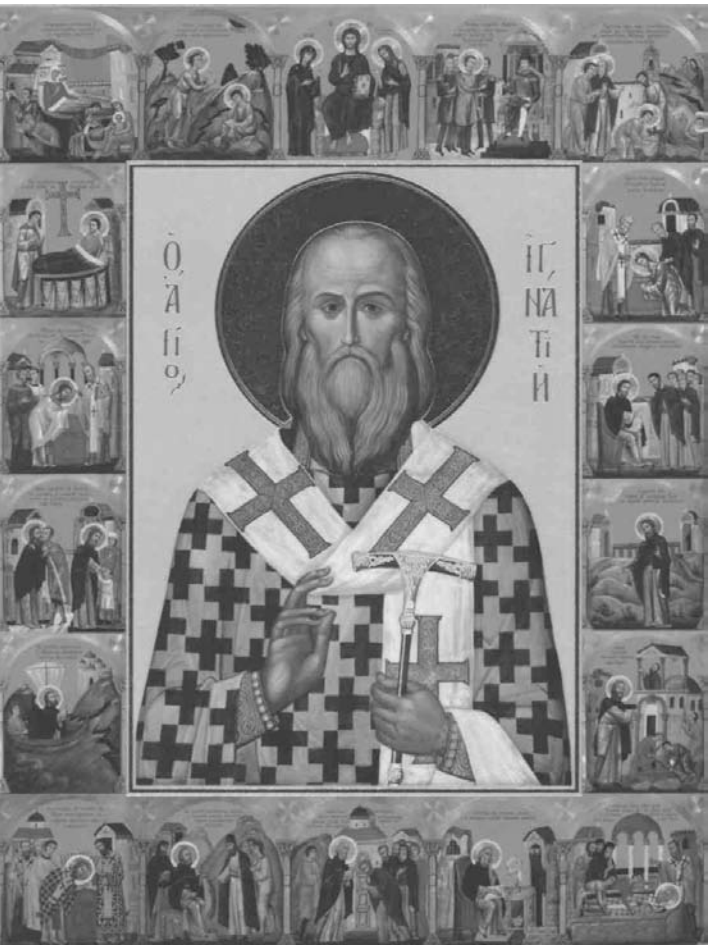
Σύμφωνα μετὸν **Βούλγαρον ὀρθό-δοξο θεολόγον Σ. Zankov**, **«**ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι δέν μποροῦμε νὰ δε-χθῶμε τὴν ἀπόμψι ὅτι ἡ παγκόσμια χριστιανικὴ ἀγάπη συνεπάγεται ἀδιαφορία πρὸς τῆς δογματικῆς δια-φορῆς καὶ ὅτι πᾶν ὁ αὐτὴ τὴν ἀδια-φορία μπορεῖ νὰ στριγθεῖ ἡ ἔνωσι. Ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι φρονοῦμε ὅτι, ὅπως ὁ Χριστιανισμός ἢ ἡ Χριστιαν-ικὴ Ἐκκλησία χωρὶς ἀρχὴς εἶναι ἀδύ-νατος καὶ παράλογος, ἔτσι καὶ ἡ ἔνωσι χωρὶς ἐνότητα στὴν πίστι εἶναι ἀδύνατη καὶ παράλογη»³². Η' δὴλωση αὐτὴ τοῦ Σ. Zankov, πού ἔγινε τὸ 1925, ἰσχύει καὶ σήμερα, καὶ ἀποτελεῖ ἀποστομωτικὴ ἀπάντησιν τῇ θεωρίᾳ τῆς **δογματικῆς συνυ-παρέφεως τῶν συγχρόνων οἰκου-μενιστῶν ἐπισκόπων καὶ θεολόγων καὶ τῇ θεωρίᾳ τοῦ Οἶκ. Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου περὶ ἀποχρηματι-σμοῦ τῶν θεολογικῶν διαφορῶν μέ-σω τῆς ἀγάπης.**

Ἡ δογματικὴ ἔνωσι πρέπει νὰ γί-ναι μόνο μετὴν βάσιν τῆν ὀρθόδοξη δογματικὴ διδασκαλία, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἴδια καὶ ἀπαράλλακτη μετὴν διδα-σκαλία τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας. Ἐάν ὁ Παπισμός, χάριν τῆς ἐνώσεως, πο-θεῖ εὐλικρινῶς νὰ βρεθῇ καὶ πάλι σὺν ἑξάφοις τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἐνωθεῖ δογματικῶς μετὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, πρέπει νὰ ἀπορρίψει ὅλες τῖς πλάνες τοῦ Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, πρέπει νὰ ἀποδεχθεῖ τὴν διδασκαλία τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας σχετικὰ μετὸ τὸ δόγμα, τὴν λατρεία καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὀργάνωσιν, ὅπως ὀρθῶς παρατηρεῖ ἐν προκειμένῳ ὁ Χρῖστος Ἀνδρούτσος³³.

Σημειώσεις:

5. **ΑΡΧΙΜ. ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΜΠΙΛΛ-ΛΗΣ, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός, Ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν**, τ. Β', ἐκδ. Β' Ὁρθόδοξος Τύπος καὶ σύλλογος Ἁγίος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, σσ. 536-559, Ἀθήναι 2014.
6. **ΣΥΛΒΕ-ΣΤΡΟΣ ΣΥΡΡΟΠΙΟΛΑΝΣ**, *Verf. Hist.-soz., Concilii Florentini...*, VI, ἐκδ. Ico-σ. 167, Hagae – Comitib, MDCLX.
7. **ΑΡΧΙΜ. ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΜΠΙΛΛΛΗΣ, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός, Κοινητὴ τοῦ Παπισμοῦ**, τ. Α', σσ. 238-252, Ἀθήναι 1969.
8. **Ἐκκλησιολογία** 15-16 (1 καὶ 15.8.1968) 357.
9. Τοῦ ἰδίου, *Τὰ λουμένα καὶ Συμβολικά Μνημει-α...*, Β', Ἀθήναι 1953, σσ. 935-936.
10. **Π. Ν. ΤΡΕΜΠΕΛΑΣ**, *Η' ὁδοὶ τοῦ Ἀποστολικότητος τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθο-δόξας*, Ἀθῆναι 1968, σσ. 27-28.
11. **Ἐκκλησιολογία** 15 (1937) 290.
12. **Ι. ΚΑΡΜΙΡΗΣ, Προσθήκαι εἰς τὰ Δογ-ματικά καὶ Συμβολικά Μνημεια..., Ἀθῆναι 1967, σ. 25.
13. **Ἐκκλησιολογία** 26 (1947) 274.
17. **Ἐκκλησιολογία** 26 (1949) 159-160.
18. **Ὁρθόδοξος Σύνεσις** 4 (1.3.1958) 51 καὶ Π. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ, *Σχέσεις Καθο-λικῶν καὶ Ὁρθοδόξων*, Ἀθῆναι 1958, σσ. 621-622.
19. **Κ. ΜΟΥΡΑΤΙΑΝΣ, Ὁρθόδοξία καὶ Θεολογία, Λόγος ἐκφωνηθεὶς τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθο-δόξας 2 Μαρτίου 1969 ἐν τῷ 1. Ναῷ τῆς Ρίζουσιον Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς, Ἀθῆναι 1969, σσ. 8, 10, 14, 20.
ΜΑΞΙΜΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΡΑΕΣΙΝ, *Παλαιακαθολικισμός καὶ Ὁρθόδοξία Β*, Ἀθῆναι 1965, σ. 10.
21. Π. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ, ἐνθ' ἂνωτ., σ. 474.
22. **Ι. ΚΑΡΜΙΡΗΣ**, *Τὰ Δογματι-κά...*, Β', σ. 921.
23. **НІЕRОНУМ**, In le-rem. 1, 9.
24. **ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ**, Epist. LXIII, ad Cascellium Fratrum. 25. <http://www.theodmnia.gr/A9455A79elaspX> 26. http://katanikis.blogspot.gr/2014/12/blog-post_24.html
27. **Κ. ΔΥΟΒΟΥΝΙΣΤΗΣ, Περί τῆς ἐνώσεως τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλη-σίας μετὰ τῆς Ὁρθόδοξης καὶ τοῦ κύ-ριου τῶν Ἀγγλικανῶν ἡγετοῦσιν, Ἀθῆναι 1932, σ. 16.
28. **Ὁρθόδοξος θε-ολογίης τῆς Β' Συνόδου τῶν Βασιλα-νῶν**, ἐπιμέλεια Μ. Δ. Σπυροπούλου, Ἀθῆναι 1967, σ. 21.
29. **Χ. ΑΝΑΡΟΥ-ΤΟΣ**, *Αἱ βάσεις τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν*, Κωνῖλας 1903, σσ. 60-61.
30. **Π. ΤΡΕΜΠΕΛΑΣ**, *Η' ὁδοί...*, σ. 28.
31. **ΙΩ. ΚΑΡΜΙΡΗΣ, Προσθήκαι..., σ. 32.
Τὸ ἴδιον, *Ὁρθο-δόξια καὶ Παλαιακαθολικισμός*, τ. Β', Ἀθῆναι 1967, σ. 9.
33. **Χ. ΑΝΑΡΟΥ-ΤΟΣ**, *Αἱ βάσεις...*, σ. 61.********

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ ΜΠΡΑΤΣΙΑΝΙΝΩΦ

Τὴν 30ὴν Ἀπριλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Ἰγνατίου Μπρατσανίνωφ.

Ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διὰ τὰ μοναχολόγια

Ἐκ Συνεδικῆς Ἀποφάσεως, Λη-φθεῖσιν ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς Διαρ-κούς Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς 1ης ἡμῆρας Ἀπριλίου ἐ.ἐ., γνωρίζομεν ἵπν, ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἐν τῇ ρη-θείσῃ Συνεδρίᾳ Αὐτῆς, ἀπεφάσι-σε, ὅπως συστάῃ εἰς τοὺς κατὰ τόπους Σεβασμιωτάτους Μητρο-πολίτας τὸν ἔλεγχον τῆρῶσεως τῆς ἐγκρίσεως τοῦ οἴκειου Μη-τροπολίτου (ἐρμηνεία Βαλ-σαμώνος ὑπὸ τὸν Κανόνα π' τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου).

5. Ὅτι ἀντίγραφον τοῦ μοναχο-λέγιου τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἑουσχαστρίων δέον νὰ τηρητῇ καὶ εἰς τὴν οἰκείαν Ἱερὰν Μητρό-πολιν.

6. Ὅτι τὸ μοναχολόγιον δέον νὰ ἀναγράφῃ τὰ στοιχεῖα τῆς περι-πτώσεως β' τῆς παραγράφου Ζ' τοῦ Β.Δ.τος 28.7.1858 (ΦΕΚ 42), ἥτοι ὀνοματεπώνυμον, ἐθνικότητα, ἡλικίαν, ἡμερομηνίαν προσε-λεύσεως εἰς τὴν Μονὴν, ἡμερομν-ηὶον κοῦρας καὶ μοναχικὸν βαθ-μόν.

7. Ὅτι αἱ ἐγγραφαὶ εἰς τὸ μονα-χολόγιον δέον νὰ στριζύνται εἰς ἀντιστοιχίαν ἀρμόδιους ἐκδοθεῖ-σας βεβαιώσεως περὶ κοῦρας τοῦ μοναχοῦ ἢ εἰς ἀπολυτήριον γράμ-μα κ.τ.λ, ὥστε νὰ ἀποδεικνύηται ἡ κατὰ τοὺς Ἱερούς Κανόνας προ-ήκουσα ἐγγραφή τῆς διαγραφῆς εἰς τὸ μοναχολόγιον.

Παρακλῶνται οἱ Σεβασμιώτα-τοι Μητροπολίται, ὅπως συνεργα-σθῶν μετὰ τὰ ἀρμόδια Ἑουσμενο-συμβούλια ἡ Ἐπιτροπὰς Διοικησε-ως Μονῶν καὶ Ἑουσχαστρίων πρὸς ἐπανελέγχον καὶ διασταύρω-σιν τῆς ὀρθτῆς τῆρῶσεως τῶν μο-ναχολογίων κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ὅπου κατὰ τὴν κρίσιν τῶν παριστά-μενης ἐγγράφου συγκαταθέσεως τοῦ Ἀρχιερέως τοῦ τόπου, εἰς ὃν θὰ ἀποκατασταθῇ ὁ κληρικὸς, προκειμένου δὲ περὶ μοναχοῦ καὶ ἀνεῦ κανονικῆς βεβαιώσεως περὶ τῆς μελλούσης ἐγγραφῆς αὐτοῦ εἰς τὸ μοναχολόγιον τῆς εἰς ἡν πρόκειται νὰ ἐγγραφῇ Μονῆς.

4. Ὅτι τὸ ἀπολυτήριον γράμμα («ἀπολυτικὴ ἐπιστολή» Κανὼν ρς' τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου κα-λούμενῃ καὶ ὡς «ἀπολυτήριον γράμμα», ἄρθρα 56 παρ. 6 ν. 590/1977, 16 παρ. 1 Κανονισμοῦ 230/ 2012, ΦΕΚ Α' 73) ἐκδίδεται

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος εἰς τὴν πόλιν Κλουζ τῆς Ρουμανίας

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος δέν παραμέ-λησε τὴν παράκλησιν τοῦ Ἐπισκό-που Βασίλειου Somesani. Τὰ ἱερὰ λείψανα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου ἐτέ-θησαν στὸ Κέντρο Ἀνακουφιστικῆς Φροντίδας «Ἁγίος Νεκτάριος» στὸ Κλουζ, πρὸς πνευματικὸν ὀφελος τῶν ἐνδονοσοκομειακῶν ασθενῶν.

Φέτος, συμπληρώνονται δεῖ χρό-νια ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Σεβα-σμιωτάτου βοηθοῦ Ἐπισκόπου Βα-σιλείου Somesani, ὁ ὁποῖος μετὴν εὐλογία τοῦ Μητροπολίτου Bartolo-μου τὸν Κλουζ, ἔφθασε μαζὶ μετὰ ἀντιπροσωπία τὴν Ἑλλάδα, καὶ νὰ λάβῃ τὴν εὐλογία τοῦ Ἁγίου Νεκτα-ρίου Ἀρχιεπισκόπου Πενταπόλεως τοῦ Θαυματουργοῦ γιὰ τὴν οἰκοδό-μησιν τοῦ Κέντρου Ἀνακουφιστικῆς Φροντίδας «Ἁγίος Νεκτάριος» στὸ Κλουζ τῆς Ρουμανίας. Ὁ μακαρί-στος Ἀρχιμανδρίτης π. Μάρκος Μα-νιώλης, ὁ πνευματικὸς Προστάτης τῆς «Πανελληνίου Ὁρθόδοξου Ἐνώσεως», ὁ ὁποῖος τοὺς ὑποδέχ-θηκε καὶ τοὺς φιλοξένησε μετὰ μέγ-αλη χαρὰ, κατέφερε νὰ διοργανώσῃ τὴν συνάντησιν τοῦ Ἐπισκόπου Βα-σιλείου τῶν Ἀγγλικανῶν ἡγετοῦσιν, Ἀθῆναι 1932, σ. 16.
28. Ὁρθόδοξος θε-ολογίης τῆς Β' Συνόδου τῶν Βασιλα-νῶν, ἐπιμέλεια Μ. Δ. Σπυροπούλου, Ἀθῆναι 1967, σ. 21.
29. Χ. ΑΝΑΡΟΥ-ΤΟΣ, *Αἱ βάσεις τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν*, Κωνῖλας 1903, σσ. 60-61.
30. **Π. ΤΡΕΜΠΕΛΑΣ**, *Η' ὁδοί...*, σ. 28.
31. **ΙΩ. ΚΑΡΜΙΡΗΣ, Προσθήκαι..., σ. 32.
Τὸ ἴδιον, *Ὁρθο-δόξια καὶ Παλαιακαθολικισμός*, τ. Β', Ἀθῆναι 1967, σ. 9.
33. Χ. ΑΝΑΡΟΥ-ΤΟΣ, *Αἱ βάσεις...*, σ. 61.**

Ὁ Ἐπίσκοπος Βασίλειος μαζὶ μετὴν ἀντιπροσωπία τοῦ καὶ πνευμα-τικὰ παιδιὰ τοῦ μακαριστοῦ Γέρον-τος Μάρκου γέμισαν τὸ γραφεῖο τῆς γερνόντισσας Θεοδοσίας, ὅποια ἦταν συγκλονισμένη ἀπὸ τὴν χαρὰ καὶ τὴν καλοσύνη τους. Μετὰ τὴν ανταλλαγὴ δώρων μεταξὺ τους, ὁ Ἐπίσκοπος τῆς παρουσίασε τὸ σχέδιο οἰκοδομήσεως, τὸ μὴνυ-

ἐντὸς τοῦ κανονικοῦ εἰδόφους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, προκει-κόους Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς 1ης ἡμῆρας Ἀπριλίου ἐ.ἐ., γνωρίζομεν ἵπν, ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἐν τῇ ρη-θείσῃ Συνεδρίᾳ Αὐτῆς, ἀπεφάσι-σε, ὅπως συστάῃ εἰς τοὺς κατὰ τόπους Σεβασμιωτάτους Μητρο-πολίτας τὸν ἔλεγχον τῆρῶσεως τῆς ἐγκρίσεως τοῦ οἴκειου Μη-τροπολίτου (ἐρμηνεία Βαλ-σαμώνος ὑπὸ τὸν Κανόνα π' τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου).

5. Ὅτι ἀντίγραφον τοῦ μοναχο-λέγιου τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἑουσχαστρίων δέον νὰ τηρητῇ καὶ εἰς τὴν οἰκείαν Ἱερὰν Μητρό-πολιν.

6. Ὅτι τὸ μοναχολόγιον δέον νὰ ἀναγράφῃ τὰ στοιχεῖα τῆς περι-πτώσεως β' τῆς παραγράφου Ζ' τοῦ Β.Δ.τος 28.7.1858 (ΦΕΚ 42), ἥτοι ὀνοματεπώνυμον, ἐθνικότητα, ἡλικίαν, ἡμερομηνίαν προσε-λεύσεως εἰς τὴν Μονὴν, ἡμερομν-ηὶον κοῦρας καὶ μοναχικὸν βαθ-μόν.

7. Ὅτι αἱ ἐγγραφαὶ εἰς τὸ μονα-χολόγιον δέον νὰ στριζύνται εἰς ἀντιστοιχίαν ἀρμόδιους ἐκδοθεῖ-σας βε

Πασχάλια εκκλησιαστικά μηνύματα

Πασχαλινό μήνυμα Μακ. Αρχ. Αθηνών κ. Ιερωνύμου

Αγαπητά μου παιδιά,

Χριστός «ἐγήγερται» και ὁ Ἄδης «ἡγαμώτατα». Χριστός «ἐγήγερται» και ὁ Ἄδης «ἐπικράτηε». Χριστός «ἐγήγερται» και ὁ Ἄδης «συνετρίβη». Ὁ Ἄδης σὺν συμβολικῇ γλώσσᾳ τῆς λατρείας μας εἶναι τὸ κράτος τοῦ θανάτου, τὸ μεταπάνω δεσμοτῆριο τῶν ψυχῶν. Ὁ σύγχρονος ἀνθρώπος δὲν πιστεύει στὸν Ἄδη. Ἀφοῦ ἀποπνευματώσας τὴν φυσικὴ καὶ πολιτικὴ ιστορία του, τὴν τέχνην, τὴν μόρφωσιν, τὴν ἰδίᾳ του τὴ ζωῇ, ἔχει πλεον ἀποπνευματώσει καὶ τὸν θάνατο. Ὁ σύγχρονος ἀνθρώπος δὲν εἶχε «κοτώσει» μόνον τὸν θάνατο, ἀπονεκρώσας καὶ τὸν θάνατο. Κάποτε οἱ κοινωνίες συμπεριφέρονταν σὲ ἀκούλωση μὲ τὴν πίστιν στὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς. Οἱ ἄνθρωποι εἶχαν τὴν ἀπόλυτη βεβαιότητα ὅτι ἡ ψυχὴ τοὺς δὲν θά χαθεῖ, θὰ ζεῖ, ἔστω καὶ σὲ ἕνα στενάζοντα καὶ δοδυρόμενο Ἄδη. Μὰ τώρα, ὁ σύγχρονος ἀνθρώπος θεωρεῖ ὅτι μὲ τὸν θάνατο τελειώνουν ὅλα. Καὶ σῶμα καὶ ψυχὴ. Ὅλο καὶ περισσότεροι παύουν νὰ φέρονται προσημίματικά καὶ ὑποκριτικά καὶ προσχωροῦν ἀνοικτὰ στὴν νοστροπία τοῦ «φάγω-μεν, πίνεμεν, αἰῶρα γὰρ ἀποθνήσκω-μεν». Αὐτὴ τὴ γυναικί ρίσην ἀντιμετωπίζει αὐστηρὰ τὸ χωρίο τῆς Αποκαλύψεως «οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι δόγμα ἔχεις ὅτι ζῆς, καὶ νεκρός εἶ» (Ἀποκ. 3, 1).

Γέμισε ὁ κόσμος νεκρούς ἀνθρώπους καὶ ζῶνς περιμένοντας νὰ πεθάνουν. Ἀνθρώπους ὑποκρινόμενους τοὺς εὐτυχεῖς μὲσα ἀπὸ τὴν ἐπιφανειακὴ καὶ ἐπιπίλωση ἐυθυμίας ἡ καίποιος πὸ ἐλκρινεῖς, ὡς πρὸς τὴν ἀπελπισία τοὺς, καὶ γι' αὐτὸ βαθεῖα μελαγχολικούς. Ἀνθρώπους συμβιβασμένους μὲ τὴ θνητότητα τῆς υπάρξεώς τοὺς. Ἐκείνους πού συμβιβάζεται μετὰ τὴν ἐπικειμένη ἀνυπαρξία τοῦ, εἴτε γάνει τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, εἴτε ἀνάγει σὲ ὑψιστὴ καὶ μοναδικὴ ἀπὸ τὴν εὐζωία, μὴ διατόσσοντα νὰ πετῇ ἐπὶ πτωμάτων, γιὰ νὰ τὴν ἐξαφοσιώσῃ. Στὴ συνείδησή του ὅλοι εἴμαστε πτώματα. Τὰ πτώματα δὲν νιώθουν. Δὲν πονοῦν. Ἄν ἕνα πτώμα πατρίει ἐν ἄλλο πτώμα δὲν ὑπάρχει βλάβη, δὲν υφίσταται καμία μεταβολὴ στὸν ἀδικ καὶ μάταιο τοῦτο κόσμο. Χωρὶς Ἀναστήμενο Χριστὸ δὲν ἔχει σημασία ἂν ὁ Ἄδης εἶναι ὑπαρκτός ἢ ἀνυπαρκτός. Χωρὶς Ἀναστήμενο Χριστὸ ὁ κόσμος παραμένει ἕνας σφαλιστός τάφος. Τάφος ὁ σκελετὸς Ἄδης, τάφος καὶ ἡ ἡλιόλουστὴ κτίσις. Θαιμμένες οἱ ψυχές, εἴτε μὲσα στὴν θνητὴ σάρκα, εἴτε ἔξω ἀπὸ αὐτήν. Ἐπειδὴ «Ἀνέστη ὁ Χριστός», ἡ πέτρα τοῦ τάφου κύλισε. Ἐπειδὴ «Ἀνέστη ὁ Χριστός» ὁ Ἄδης «ἐπικράτηε», κατηργήθη, ἐνεπαύθη, ἐνεκράθη, καθήρεθη, ἐδόξευθη». Ἐπειδὴ «Ἀνέστη ὁ Χριστός» κινήθηκε μὲ θάνατο τὸ κράτος τοῦ θανάτου.

Μέσα σὲ ἕνα κόσμο ἀδικίας, σκληρότητας, κακότητος καὶ μισανθρωπίας κάθε συνειδητὸς χριστιανὸς παλεύει νὰ κρατηθεῖ ἀπὸ τὰ κροσθεῖα τῶν ἱματίων τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ, μέχρι νὰ ἐνωθεῖ μὲ πάντοτε μαζί Του στὴν αἰώνια Ζωή. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο μετέχεις στὸ μυστήριό τῆς Θείας Οἰκονομίας γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητας. Ὁ Χριστὸς δὲν ζητᾷ ἐν τὸν καθένα μας νὰ ἐργασθεῖ μὲ ἕνα τρόπο αὐτιστικό καὶ ἀτομικιστικό γιὰ τὴ σωτηρία του. Ἡ σωτηρία τοῦ καθενὸς περνᾷ μὲσα ἀπὸ τὴ σωτηρία τῶν ἄλλων. Καὶ πολλές φορές, ἂν ὄχι ὅλες, ἀπαιτεῖται ἡ δικὴ μὴ σταυρωσὶς γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ἄλλων. Νὰ χαίρομαστε γιὰ τὸ ὑπαρκτὸ τοῦ συντετριμμένου Ἀδῆ. Νὰ χαίρομαστε γιὰ τὴ σταυρώσεως μας, τὰ βάσανα αὐτὰ, ὅποτε καὶ ἂν συνέρχων, ὅποτε συμβαίνουν καὶ ὅποτε καὶ ἂν συμβοῦν, θὰ ἀνήκουν στὸ χθές. Μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας ζοῦμε ἵπῃ στὸ αἰώνιο σήμερα, μετέχουμε στὸν θριαμβικὸ πνεύματος Τοῦ, γενομένου τῆς δόξας τοῦ τεθεωμένου σωματος Τοῦ. Ὁ καθένας μπερδεῖ νὰ ἀπευθύνει στὸν Κύριό του καὶ Θεό του, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, μὲ τὰ λόγια τοῦ ψαλμοῦδῶ: «Χθές συνεβλήθημεν οἱ Χριστέ», σήμερα «συνεβιβραίμα ἀναστάντι σοί». «Συνεσταυρώθημεν οἱ χθές». Σήμερα «συνδύεσθαι με Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου».

Αγαπητά μου παιδιά, Χαίρεται καὶ ἀγαλλιάσθῃ ὅτι κρατῖται ὁ Ἀναστάς Κύριος καὶ σήμερα καὶ πάντοτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνες.

Πασχαλινό μήνυμα Σεβ. Αρχ. Αμερικής κ. Δημητρίου

...Εἰς αὐτὴν τὴν εὐλογημένην ἡμέραν, ἡ Θεοαρκασιτὴ τελειώνει μὲ τὸ νὰ μεταπατήσῃ εἰς μίαν ἐορτὴν χαρᾶς. Ὁ χρόνος διὰ τὴν συντριβὴν τῆς καρδίας καὶ τῆς περισυλλογῆς εἶναι παρελθόν, καθὼς συμμετεχόμεν μὲ ὄλην μας τὴν ψυχὴν, τὸ σῶμα καὶ τὸ νοῦ εἰς τὴν πανηγύριν ἐνωπίον μας. Ἡ μετάνοια ἔχει λάβει συνωπνεῖσιν καὶ χάριν. Ἐχομεν ἐπιπρέπειε τὴν εἰς οἶκον καὶ τυχάνομεν κωλοσορίσματος ἀπὸ τὴν στοργικὴν ἀγκαλίαν τοῦ Πατέρα. Ἐχομεν ὁλοκληρώσει τὸ ταξίδιον τῆς πίστεως, καὶ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Ἁγίου Του Πάσχα διαβλέπομεν τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ τὴν ἀνάπαυσιν. Ἡ ἑλπίς μας εἰς τὴς εὐλογημένους ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ ἔχει ἐκκληνηθῆναι εἰς τὴν Ἁγίαν Ἀνάστασιν. Ἡ μεταμorphicosis αὐτῇ ἔχει ἔρπει εἰς ἐμὰς μέσῳ τοῦ Ἀνασταντος Κυρίου μας. Εἰς αὐτὴν τὴν ἱερὰν ἡμέραν ἐορτάζομεν ἐξαιτίας Ἐκείνου ὁ οποίος εἶπε «ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ» (Ἰωάν 11:25), καὶ ἐορτάζομεν μαζί Του. Αὐτὸς εἶναι ἀνάμειος μας. Εἰδομεν τὸ πάθος Του. Εἰς τὸ ταξίδιον διαμέσου τῆς ἐρήμου τοῦ τὸν Κύριον μας νὰ ὑψώναται εἰς τὸν Σταυρὸν διὰ νὰ φέρῃ τὴν ἐντροπὴν καὶ τὴν ἁμαρτίαν μας μὲσα ἀπὸ τὸ πάθος Του. Σήμερα, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνέστη μέσα εἰς τὴν ἀγάπῃ καὶ τὴν δόξαν, ἀποκαλύπτων τὴν δύναμιν τῆς αἰώνιου καὶ φθόνου ζωῆς. Τὸν χαίρομεν μὲ ἀγαλλισιν. Λαμβάνομεν τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα

Του εὐχαριστίαν. Διακηρύττομεν εἰς τὸν κόσμον τὴν Ἀνάστασιν Του. Μεταμορφούμεθα εἰς τὸ φῶς καὶ τὴν ζωὴν, ἣ ὁποία ἔρχεται ἀπὸ Αὐτόν...

†Δημήτριος Αρχιεπίσκοπος Αμερικής

Πασχαλινό μήνυμα Μακ. Αρχ. Κύπρου κ. Χρυσοστόμου

...Ὁ,τι δὲν μπόρεσε νὰ ἀποκτήσῃ ὁ πρῶτος Ἀδὰμ στὸν κῆπο τῆς Ἑδέμ, τὴ γέσθη τοῦ ἔξυλου τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἀθανασία, τοῦ τὸ χαρίεις σήμερα ὁ νέος Ἀδὰμ στὸν κῆπο τοῦ Γολγοθᾶ.

Ἀπὸ τὸν τάφο αὐτοῦ τοῦ κῆπου λαμβάνει ὁ ἀνθρώπος τὴ ζωή... Ἡ ἀμαρτία τὸν πρωτοπλάστον εἶχε ὡς συνέπεια τὴν ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεό, τὸν ἐκπεσόμ ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς μοναδικῆς εἰδῆς του, τὴν ἀμαύρωσιν τοῦ θεοδοτήρου κάλλους του καὶ τὴν κυριαρχία τῆς ψυχῆς στὸν κόσμο. Ὁ Σταυρὸς καὶ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ κατέστησαν δυνατὴ τὴν προσέγγιση Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου καὶ ἐδῶσαν πάλιν τὴ δυνατότητα στὸν ἄνθρωπο νὰ γίνεῖ υἱὸς Θεοῦ. Ὁ Ἀποστόλος Παῦλος διασαφηνίζει ὅτι «...κατηλάνθηνεν τὸ θεῶ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ» (Ρωμ. Ε' 10). Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἔρχεται σήμερα νὰ ἀποδείξῃ ἔπειρα ὅτι ὁ ἀνθρώπος δὲν εἶναι ἐξ ἄνδρα τὸ ὅτιο γίνεταί γιὰ πάντα μὲ τὸν θάνατο, μιά ἀπὸ τὴ μηχανὴ πού φθέρεται διαρκῶς μέχρις ὅτου καταλήξῃ ἐστὴν ὀριστικὴ διάλυση. Ἡ Ἀνάστασις διδάσκει ὅτι περὶ τὸν τάφον, πέραν ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτό, ὑπάρχει ἕνας ἄλλος, ἀραιότερος κόσμος, πού διέει βαρύτερο νόημα στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸς ὁ ἀθάρατος κόσμος ἐγκαινιάζεται σήμερα μὲ τὴν Ἀνάστασιν...

Αὐτῆς τῆς ἐλπίδος ἔχομε ἀνάγκη καὶ ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες τῆς Κύπρου σήμερα, πού γιὰ σαρανταένα χρόνια βαδίζομεν τὸν δρόμο τοῦ ἐθνικοῦ μαρτυρίου. Ἦ ἔχομε ἀνάγκη αὐτῆς τῆς ἐμπύχωσης, γιὰ τὴν ἀντιπαθένη Ἑλληνικὴ Κυπριακὴ αἰώνως καὶ πέραν τῶν ἐκατὸν ἀδιέλευστων Ἑλληνικὸν Κυπριακῶν γενεῶν ἔχουν ἐναποθέσει στοὺς ὤμους μὴς μία βαρὺ καὶ εὐθύνη: τὴν εὐθύνη τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πατρίδας μας, τῆς ματαίωσης, πᾶσι θύει, τῶν στοχῶν τῆς Τουρκίας, πού εἰναι ἡ πλήρης κατάρλιξη τῆς Κύπρου καὶ ἡ ἐκδίωξις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴ γῆ τῶν πατέρων του... Θὰ πρέπει, ἔς ἐκ τούτου, πρῶτα νὰ διαφυλάξωμε, τί ἔχομε καὶ καί, ἐκκρινάμεν ἀπὸ αὐτό, νὰ ἀνακηρύσωμε, ὅ,τι πρόσκαρπα χάσαμε: νὰ προσεταπεινώσῃ, κυβερνήσαντ καὶ λαός, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, τὸ μοναδικὸ ἐρεῖσμα γιὰ ἐθνικὴ ἐπιβίωση. Ἄν ἐξακολουθοῦμε νὰ ὑπάρχομεν ὡς Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ γὰ ἔχομε τὴ δυνατοτητα ἀγῶνα εἶναι γιὰ τὴν ὑπάρχη τῆς Κυπριακῆς καὶ ἡ ἐκδίωξις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴ γῆ τῶν πατέρων του... Θὰ πρέπει, ἔς ἐκ τούτου, πρῶτα νὰ διαφυλάξωμε, τί ἔχομε καὶ καί, ἐκκρινάμεν ἀπὸ αὐτό, νὰ ἀνακηρύσωμε, ὅ,τι πρόσκαρπα χάσαμε: νὰ προσεταπεινώσῃ, κυβερνήσαντ καὶ λαός, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, τὸ μοναδικὸ ἐρεῖσμα γιὰ ἐθνικὴ ἐπιβίωση. Ἄν ἐξακολουθοῦμε νὰ ὑπάρχομεν ὡς Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ γὰ ἔχομε τὴ δυνατοτητα ἀγῶνα εἶναι γιὰ τὴν ὑπάρχη τῆς Κυπριακῆς καὶ ἡ ἐκδίωξις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴ γῆ τῶν πατέρων του... Θὰ πρέπει, ἔς ἐκ τούτου, πρῶτα νὰ διαφυλάξωμε, τί ἔχομε καὶ καί, ἐκκρινάμεν ἀπὸ αὐτό, νὰ ἀνακηρύσωμε, ὅ,τι πρόσκαρπα χάσαμε: νὰ προσεταπεινώσῃ, κυβερνήσαντ καὶ λαός, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, τὸ μοναδικὸ ἐρεῖσμα γιὰ ἐθνικὴ ἐπιβίωση. Ἄν ἐξακολουθοῦμε νὰ ὑπάρχομεν ὡς Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ γὰ ἔχομε τὴ δυνατοτητα ἀγῶνα εἶναι γιὰ τὴν ὑπάρχη τῆς Κυπριακῆς καὶ ἡ ἐκδίωξις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴ γῆ τῶν πατέρων του... Θὰ πρέπει, ἔς ἐκ τούτου, πρῶτα νὰ διαφυλάξωμε, τί ἔχομε καὶ καί, ἐκκρινάμεν ἀπὸ αὐτό, νὰ ἀνακηρύσωμε, ὅ,τι πρόσκαρπα χάσαμε: νὰ προσεταπεινώσῃ, κυβερνήσαντ καὶ λαός, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, τὸ μοναδικὸ ἐρεῖσμα γιὰ ἐθνικὴ ἐπιβίωση. Ἄν ἐξακολουθοῦμε νὰ ὑπάρχομεν ὡς Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ γὰ ἔχομε τὴ δυνατοτητα ἀγῶνα εἶναι γιὰ τὴν ὑπάρχη τῆς Κυπριακῆς καὶ ἡ ἐκδίωξις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴ γῆ τῶν πατέρων του... Θὰ πρέπει, ἔς ἐκ τούτου, πρῶτα νὰ διαφυλάξωμε, τί ἔχομε καὶ καί, ἐκκρινάμεν ἀπὸ αὐτό, νὰ ἀνακηρύσωμε, ὅ,τι πρόσκαρπα χάσαμε: νὰ προσεταπεινώσῃ, κυβερνήσαντ καὶ λαός, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, τὸ μοναδικὸ ἐρεῖσμα γιὰ ἐθνικὴ ἐπιβίωση. Ἄν ἐξακολουθοῦμε νὰ ὑπάρχομεν ὡς Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ γὰ ἔχομε τὴ δυνατοτητα ἀγῶνα εἶναι γιὰ τὴν ὑπάρχη τῆς Κυπριακῆς καὶ ἡ ἐκδίωξις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴ γῆ τῶν πατέρων του... Θὰ πρέπει, ἔς ἐκ τούτου, πρῶτα νὰ διαφυλάξωμε, τί ἔχομε καὶ καί, ἐκκρινάμεν ἀπὸ αὐτό, νὰ ἀνακηρύσωμε, ὅ,τι πρόσκαρπα χάσαμε: νὰ προσεταπεινώσῃ, κυβερνήσαντ καὶ λαός, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, τὸ μοναδικὸ ἐρεῖσμα γιὰ ἐθνικὴ ἐπιβίωση. Ἄν ἐξακολουθοῦμε νὰ ὑπάρχομεν ὡς Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ γὰ ἔχομε τὴ δυνατοτητα ἀγῶνα εἶναι γιὰ τὴν ὑπάρχη τῆς Κυπριακῆς καὶ ἡ ἐκδίωξις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴ γῆ τῶν πατέρων του... Θὰ πρέπει, ἔς ἐκ τούτου, πρῶτα νὰ διαφυλάξωμε, τί ἔχομε καὶ καί, ἐκκρινάμεν ἀπὸ αὐτό, νὰ ἀνακηρύσωμε, ὅ,τι πρόσκαρπα χάσαμε: νὰ προσεταπεινώσῃ, κυβερνήσαντ καὶ λαός, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, τὸ μοναδικὸ ἐρεῖσμα γιὰ ἐθνικὴ ἐπιβίωση. Ἄν ἐξακολουθοῦμε νὰ ὑπάρχομεν ὡς Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ γὰ ἔχομε τὴ δυνατοτητα ἀγῶνα εἶναι γιὰ τὴν ὑπάρχη τῆς Κυπριακῆς καὶ ἡ ἐκδίωξις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴ γῆ τῶν πατέρων του... Θὰ πρέπει, ἔς ἐκ τούτου, πρῶτα νὰ διαφυλάξωμε, τί ἔχομε καὶ καί, ἐκκρινάμεν ἀπὸ αὐτό, νὰ ἀνακηρύσωμε, ὅ,τι πρόσκαρπα χάσαμε: νὰ προσεταπεινώσῃ, κυβερνήσαντ καὶ λαός, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, τὸ μοναδικὸ ἐρεῖσμα γιὰ ἐθνικὴ ἐπιβίωση. Ἄν ἐξακολουθοῦμε νὰ ὑπάρχομεν ὡς Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ γὰ ἔχομε τὴ δυνατοτητα ἀγῶνα εἶναι γιὰ τὴν ὑπάρχη τῆς Κυπριακῆς καὶ ἡ ἐκδίωξις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴ γῆ τῶν πατέρων του... Θὰ πρέπει, ἔς ἐκ τούτου, πρῶτα νὰ διαφυλάξωμε, τί ἔχομε καὶ καί, ἐκκρινάμεν ἀπὸ αὐτό, νὰ ἀνακηρύσωμε, ὅ,τι πρόσκαρπα χάσαμε: νὰ προσεταπεινώσῃ, κυβερνήσαντ καὶ λαός, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, τὸ μοναδικὸ ἐρεῖσμα γιὰ ἐθνικὴ ἐπιβίωση. Ἄν ἐξακολουθοῦμε νὰ ὑπάρχομεν ὡς Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ γὰ ἔχομε τὴ δυνατοτητα ἀγῶνα εἶναι γιὰ τὴν ὑπάρχη τῆς Κυπριακῆς καὶ ἡ ἐκδίωξις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴ γῆ τῶν πατέρων του... Θὰ πρέπει, ἔς ἐκ τούτου, πρῶτα νὰ διαφυλάξωμε, τί ἔχομε καὶ καί, ἐκκρινάμεν ἀπὸ αὐτό, νὰ ἀνακηρύσωμε, ὅ,τι πρόσκαρπα χάσαμε: νὰ προσεταπεινώσῃ, κυβερνήσαντ καὶ λαός, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, τὸ μοναδικὸ ἐρεῖσμα γιὰ ἐθνικὴ ἐπιβίωση. Ἄν ἐξακολουθοῦμε νὰ ὑπάρχομεν ὡς Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ γὰ ἔχομε τὴ δυνατοτητα ἀγῶνα εἶναι γιὰ τὴν ὑπάρχη τῆς Κυπριακῆς καὶ ἡ ἐκδίωξις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴ γῆ τῶν πατέρων του... Θὰ πρέπει, ἔς ἐκ τούτου, πρῶτα νὰ διαφυλάξωμε, τί ἔχομε καὶ καί, ἐκκρινάμεν ἀπὸ αὐτό, νὰ ἀνακηρύσωμε, ὅ,τι πρόσκαρπα χάσαμε: νὰ προσεταπεινώσῃ, κυβερνήσαντ καὶ λαός, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, τὸ μοναδικὸ ἐρεῖσμα γιὰ ἐθνικὴ ἐπιβίωση. Ἄν ἐξακολουθοῦμε νὰ ὑπάρχομεν ὡς Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ γὰ ἔχομε τὴ δυνατοτητα ἀγῶνα εἶναι γιὰ τὴν ὑπάρχη τῆς Κυπριακῆς καὶ ἡ ἐκδίωξις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴ γῆ τῶν πατέρων του... Θὰ πρέπει, ἔς ἐκ τούτου, πρῶτα νὰ διαφυλάξωμε, τί ἔχομε καὶ καί, ἐκκρινάμεν ἀπὸ αὐτό, νὰ ἀνακηρύσωμε, ὅ,τι πρόσκαρπα χάσαμε: νὰ προσεταπεινώσῃ, κυβερνήσαντ καὶ λαός, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, τὸ μοναδικὸ ἐρεῖσμα γιὰ ἐθνικὴ ἐπιβίωση. Ἄν ἐξακολουθοῦμε νὰ ὑπάρχομεν ὡς Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ γὰ ἔχομε τὴ δυνατοτητα ἀγῶνα εἶναι γιὰ τὴν ὑπάρχη τῆς Κυπριακῆς καὶ ἡ ἐκδίωξις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴ γῆ τῶν πατέρων του... Θὰ πρέπει, ἔς ἐκ τούτου, πρῶτα νὰ διαφυλάξωμε, τί ἔχομε καὶ καί, ἐκκρινάμεν ἀπὸ αὐτό, νὰ ἀνακηρύσωμε, ὅ,τι πρόσκαρπα χάσαμε: νὰ προσεταπεινώσῃ, κυβερνήσαντ καὶ λαός, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, τὸ μοναδικὸ ἐρεῖσμα γιὰ ἐθνικὴ ἐπιβίωση. Ἄν ἐξακολουθοῦμε νὰ ὑπάρχομεν ὡς Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ γὰ ἔχομε τὴ δυνατοτητα ἀγῶνα εἶναι γιὰ τὴν ὑπάρχη τῆς Κυπριακῆς καὶ ἡ ἐκδίωξις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴ γῆ τῶν πατέρων του... Θὰ πρέπει, ἔς ἐκ τούτου, πρῶτα νὰ διαφυλάξωμε, τί ἔχομε καὶ καί, ἐκκρινάμεν ἀπὸ αὐτό, νὰ ἀνακηρύσωμε, ὅ,τι πρόσκαρπα χάσαμε: νὰ προσεταπεινώσῃ, κυβερνήσαντ καὶ λαός, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, τὸ μοναδικὸ ἐρεῖσμα γιὰ ἐθνικὴ ἐπιβίωση. Ἄν ἐξακολουθοῦμε νὰ ὑπάρχομεν ὡς Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ γὰ ἔχομε τὴ δυνατοτητα ἀγῶνα εἶναι γιὰ τὴν ὑπάρχη τῆς Κυπριακῆς καὶ ἡ ἐκδίωξις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴ γῆ τῶν πατέρων του... Θὰ πρέπει, ἔς ἐκ τούτου, πρῶτα νὰ διαφυλάξωμε, τί ἔχομε καὶ καί, ἐκκρινάμεν ἀπὸ αὐτό, νὰ ἀνακηρύσωμε, ὅ,τι πρόσκαρπα χάσαμε: νὰ προσεταπεινώσῃ, κυβερνήσαντ καὶ λαός, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, τὸ μοναδικὸ ἐρεῖσμα γιὰ ἐθνικὴ ἐπιβίωση. Ἄν ἐξακολουθοῦμε νὰ ὑπάρχομεν ὡς Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ γὰ ἔχομε τὴ δυνατοτητα ἀγῶνα εἶναι γιὰ τὴν ὑπάρχη τῆς Κυπριακῆς καὶ ἡ ἐκδίωξις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴ γῆ τῶν πατέρων του... Θὰ πρέπει, ἔς ἐκ τούτου, πρῶτα νὰ διαφυλάξωμε, τί ἔχομε καὶ καί, ἐκκρινάμεν ἀπὸ αὐτό, νὰ ἀνακηρύσωμε, ὅ,τι πρόσκαρπα χάσαμε: νὰ προσεταπεινώσῃ, κυβερνήσαντ καὶ λαός, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, τὸ μοναδικὸ ἐρεῖσμα γιὰ ἐθνικὴ ἐπιβίωση. Ἄν ἐξακολουθοῦμε νὰ ὑπάρχομεν ὡς Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ γὰ ἔχομε τὴ δυνατοτητα ἀγῶνα εἶναι γιὰ τὴν ὑπάρχη τῆς Κυπριακῆς καὶ ἡ ἐκδίωξις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴ γῆ τῶν πατέρων του... Θὰ πρέπει, ἔς ἐκ τούτου, πρῶτα νὰ διαφυλάξωμε, τί ἔχομε καὶ καί, ἐκκρινάμεν ἀπὸ αὐτό, νὰ ἀνακηρύσωμε, ὅ,τι πρόσκαρπα χάσαμε: νὰ προσεταπεινώσῃ, κυβερνήσαντ καὶ λαός, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, τὸ μοναδικὸ ἐρεῖσμα γιὰ ἐθνικὴ ἐπιβίωση. Ἄν ἐξακολουθοῦμε νὰ ὑπάρχομεν ὡς Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ γὰ ἔχομε τὴ δυνατοτητα ἀγῶνα εἶναι γιὰ τὴν ὑπάρχη τῆς Κυπριακῆς καὶ ἡ ἐκδίωξις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴ γῆ τῶν πατέρων του... Θὰ πρέπει, ἔς ἐκ τούτου, πρῶτα νὰ διαφυλάξωμε, τί ἔχομε καὶ καί, ἐκκρινάμεν ἀπὸ αὐτό, νὰ ἀνακηρύσωμε, ὅ,τι πρόσκαρπα χάσαμε: νὰ προσεταπεινώσῃ, κυβερνήσαντ καὶ λαός, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, τὸ μοναδικὸ ἐρεῖσμα γιὰ ἐθνικὴ ἐπιβίωση. Ἄν ἐξακολουθοῦμε νὰ ὑπάρχομεν ὡς Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ γὰ ἔχομε τὴ δυνατοτητα ἀγῶνα εἶναι γιὰ τὴν ὑπάρχη τῆς Κυπριακῆς καὶ ἡ ἐκδίωξις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴ γῆ τῶν πατέρων του... Θὰ πρέπει, ἔς ἐκ τούτου, πρῶτα νὰ διαφυλάξωμε, τί ἔχομε καὶ καί, ἐκκρινάμεν ἀπὸ αὐτό, νὰ ἀνακηρύσωμε, ὅ,τι πρόσκαρπα χάσαμε: νὰ προσεταπεινώσῃ, κυβερνήσαντ καὶ λαός, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, τὸ μοναδικὸ ἐρεῖσμα γιὰ ἐθνικὴ ἐπιβίωση. Ἄν ἐξακολουθοῦμε νὰ ὑπάρχομεν ὡς Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ γὰ ἔχομε τὴ δυνατοτητα ἀγῶνα εἶναι γιὰ τὴν ὑπάρχη τῆς Κυπριακῆς καὶ ἡ ἐκδίωξις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴ γῆ τῶν πατέρων του... Θὰ πρέπει, ἔς ἐκ τούτου, πρῶτα νὰ διαφυλάξωμε, τί ἔχομε καὶ καί, ἐκκρινάμεν ἀπὸ αὐτό, νὰ ἀνακηρύσωμε, ὅ,τι πρόσκαρπα χάσαμε: νὰ προσεταπεινώσῃ, κυβερνήσαντ καὶ λαός, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, τὸ μοναδικὸ ἐρεῖσμα γιὰ ἐθνικὴ ἐπιβίωση. Ἄν ἐξακολουθοῦμε νὰ ὑπάρχομεν ὡς Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ γὰ ἔχομε τὴ δυνατοτητα ἀγῶνα εἶναι γιὰ τὴν ὑπάρχη τῆς Κυπριακῆς καὶ ἡ ἐκδίωξις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴ γῆ τῶν πατέρων του... Θὰ πρέπει, ἔς ἐκ τούτου, πρῶτα νὰ διαφυλάξωμε, τί ἔχομε καὶ καί, ἐκκρινάμεν ἀπὸ αὐτό, νὰ ἀνακηρύσωμε, ὅ,τι πρόσκαρπα χάσαμε: νὰ προσεταπεινώσῃ, κυβερνήσαντ καὶ λαός, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, τὸ μοναδικὸ ἐρεῖσμα γιὰ ἐθνικὴ ἐπιβίωση. Ἄν ἐξακολουθοῦμε νὰ ὑπάρχομεν ὡς Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ γὰ ἔχομε τὴ δυνατοτητα ἀγῶνα εἶναι γιὰ τὴν ὑπάρχη τῆς Κυπριακῆς καὶ ἡ ἐκδίωξις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴ γῆ τῶν πατέρων του... Θὰ πρέπει, ἔς ἐκ τούτου, πρῶτα νὰ διαφυλάξωμε, τί ἔχομε καὶ καί, ἐκκρινάμεν ἀπὸ αὐτό, νὰ ἀνακηρύσωμε, ὅ,τι πρόσκαρπα χάσαμε: νὰ προσεταπεινώσῃ, κυβερνήσαντ καὶ λαός, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, τὸ μοναδικὸ ἐρεῖσμα γιὰ ἐθνικὴ ἐπιβίωση. Ἄν ἐξακολουθοῦμε νὰ ὑπάρχομεν ὡς Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ γὰ ἔχομε τὴ δυνατοτητα ἀγῶνα εἶναι γιὰ τὴν ὑπάρχη τῆς Κυπριακῆς καὶ ἡ ἐκδίωξις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴ γῆ τῶν πατέρων του... Θὰ πρέπει, ἔς ἐκ τούτου, πρῶτα νὰ διαφυλάξωμε, τί ἔχομε καὶ καί, ἐκκρινάμεν ἀπὸ αὐτό, νὰ ἀνακηρύσωμε, ὅ,τι πρόσκαρπα χάσαμε: νὰ προσεταπεινώσῃ, κυβερνήσαντ καὶ λαός, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, τὸ μοναδικὸ ἐρεῖσμα γιὰ ἐθνικὴ ἐπιβίωση. Ἄν ἐξακολουθοῦμε νὰ ὑπάρχομεν ὡς Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ γὰ ἔχομε τὴ δυνατοτητα ἀγῶνα εἶναι γιὰ τὴν ὑπάρχη τῆς Κυπριακῆς καὶ ἡ ἐκδίωξις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴ γῆ τῶν πατέρων του... Θὰ πρέπει, ἔς ἐκ τούτου, πρῶτα νὰ διαφυλάξωμε, τί ἔχομε καὶ καί, ἐκκρινάμεν ἀπὸ αὐτό, νὰ ἀνακηρύσωμε, ὅ,τι πρόσκαρπα χάσαμε: νὰ προσεταπεινώσῃ, κυβερνήσαντ καὶ λαός, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, τὸ μονα

΄Ελεγχος τής επισκοπικής άφωνίας και άπραξίας έναντι τής παναιρέσεως του Οικουμενισμού

"Έχει λεχθί, και όρθώς, ότι γιά πολλά δένα αυτό το κόσμοσ δεν φταίνε τόσο οι πράξεις τών κακών, όσο ή απραξία τών καλών. Τό αληθές αυτού τού λόγου αποδεικνύεται καθημερινώς σε πολλές περιπτώσεις, αποδεικνύεται δέ και από τίς πρόσφατες δηλώσεις δύο μητροπολιτών τής Έκκλησίας τής Ελλάδος γιά τόν Οικουμενισμό.

Πιο συγκεκριμένα ο Σεβ. Μητροπολίτης Αργολίδος κ. Νεκτάριος απαντώντας σε δικαίες επικρίσεις, που δέχθηκε γιά τήν συμμετοχή του ως ομολητής σε παπική εκδήλωση παρουσιάσεως βιβλίου του Πάπα, έγραψε μεταξύ άλλων απαραιδέκτων, ότι από τόν Οικουμενισμό «κανείς δεν κινδυνεύει, ούτε τό θέμα αυτό άγγίζει κανένα», και πρόσθεσε: «Τό έξρω, έσεις θα θέλατε σε όλα τα κηρύγματα να κατακραυώνωνόν τόν πάπα και τόν οικουμενισμό, όμως σάς έρωτώ και πάλι: Αυτά είναι τά θέματα, που άπαχοχλούν τό ποίμνιο τού Χριστού; Πέστε μου ελικρινά, πιστεύετε ότι τό μεγάλο πνευματικό πρόβλημα και ο μεγαλύτερος κίνδυνος στην Αργολίδα, αλλά και σ' όλη τήν Ελλάδα είναι ο πάπας; Κινδυνεύει κανείς να προσληπιστεί στόν παπισμό; Ακούσατε έσεις κανένα Όρθόδοξο χριστιανό να δασπάσθαι τόν παπισμό; Όχι... Άλλα είναι τά ποικιτανικά πρόβλήματα, που με άπαχοχλούν ως επίσκοπος».

Σοβαρολογείτε, Σεβασμιώτατε, ότι κανείς δεν κινδυνεύει από τόν Οικουμενισμό και ότι τό θέμα δεν άγγίζει κανένα; Έάν αυτό είναι αληθές, τότε γιατί τούτοι έπαινωμόν εκκλησιαστικοί άνδρες, μεταξύ τών οποίων και μεγάλες μορφές και έξέχουσες προσωπικότητες, ακόμη και άγιοι τής Έκκλησίας, άγλέξαν με σφοδρότητα τόν Οικουμενισμό, και έκρουσαν και κρούουν τόν κώδωνα τού κινδύνου, προειδοποιώντας και διαφωτίζοντας τόν λαό τού Θεού; Μήπως είναι φαντασιοληκτικο, πλανεμένοι, όνειροπαρμένοι ή μήπως δεν είχαν τίποτε καλύτερο, με τό όποιο να ασχοληθούν; Διενεργήσατε μήπως κανένα δημοψήφισμα και αποφανέσθε με τόσο ευκολία και απολυτότητα ότι τό θέμα δεν άγγίζει κανένα; Ρωτήσατε όλους τούς κληρικούς, μοναχούς και λαϊκούς τής Μητροπόλεως σας και σάς έπαιν, ότι ο Οικουμενισμός τής είναι αδιάφορο; Άλλά και άν ακόμη συνεβήν αυτό, έρρηνύσαστε και την ύπόληπτη Ελλάδα και τόν χώρο τού Αποστόμου Έλληνισμού και διαπιστώσατε τήν ίδια παγερή αδιαφορία έναντι του Οικουμενισμού από τούς απανταχού τής οικουμένης Έλληνορθόδοξους πιστούς;

Έφρησυχάζετε με τή βεβαιότητα,

‘Ο Ρώσος Πρόεδρος όμολογει ‘Ορθοδοξίαν!

Τά πολιτικά πρόσωπα εΐς τουλάχιστον τά άνεπτυγμένα κράτη έχουν συνήθειαν τίς κοινωνίας εΐς αυτήν τήν άχρονον και άπνευματιστον ουδέτεροθηρσκευτικην στάσιν, ή όποία δμελιώνεται έπι τής κακώς νοσημένης άνεξίτηρσκίας. Αυτή ή στάσις φαίνεται πώς τά τελευταία έτη έχει άποδώσει καρπούς έντελώς αντίθετους προς τούς προσδοκώμενους. Αϊ κοινωνία όδηγούνται εΐς πνευματικήν πενίαν και ήθικην καταρράκωσιν. Εΐδε ο Πρόεδρος τής Ρωσίας να σταθί παράδειγμα εΐς τό συγκεκριμένον και να έμπνευσή και άλλους ήγέτας να άναγνωρίσουν ότι ή Όρθόδοξος πίστις άποτελεί σήμερον τήν νέαν προστικτικήν τής άνθρωπότητος και πιδανώς έτσι δοθή ώδηγος και εΐς τούς θρησκευτικούς ήγέτας, τούς μέν Όρθόδοξους να άντιληφθούν τό βάρος τής αποστολής των, τούς δέ ύπολοίπους τόν όλικόν έταναπροσδιορισμόν των εΐς τήν αλήθειαν. Συμφώνως προς τό defenceenet τής 15ης Απριλίου 2015:

«Ο Πρόεδρος τής Ρωσίας Βλαντίμιρ Πούτιν εύχρήθηκε με

‘Ι. Μ. Μαλεβίης: Νέα ‘Υγουμένη ή Παρθενία Δελή

Με τή συμπλήρωσιν ακριβώς δύο μηνών από τήν εκδήμιας τής μακαριστής ‘Υγουμένης Παρθενίας Γιοβία ή αδελφότης τής ‘Ι. Μονής Παναγίας Μαλεβίης προέβη διά ψηφοφορίας εΐς τήν άνάδειξιν τής νέας Καθηνωμένης Παρθενίας Δελή. Ευχόμεθα και ήμεις ο Κύριος να τήν χαρίσται και τήν ένσυχν. Όπως έπληροφωρήθημεν επί τού άνακοινωθέντος τής ‘Ι. Μ. Μαντινείας τής 13ης Απριλίου έ.ε.:

«Σήμερα Δευτέρα τού Πάσχα με τό πέρας τής Θείας Λειτουργίας ή άδελφότητα προέβη στά

ότι κανείς Όρθόδοξος δεν κινδυνεύει να προσληπιστήν τόν Παπισμό, τή στιγμή, που ένα μεγάλο δυστυχώς μέρος τού ελληνικού λαού, συμπεριλαμβανομένων και πολλών κληρικών και θεολόγων, έχει προσληπισθή—και φέρεται και σεις εύθυνή γ’ αυτό— στην απείρως χειρότερη παναίρεσι του Οικουμενισμού!

‘Ο Οικουμενισμός όργιζάει

‘Ας υποθέσωμε ότι ένας Όρθόδοξος νέος από τό Ναύπλιο γνωρίζεται μέσωρ διαδίκτυου με μία Λουθηρανν νέν από τή Γερμανία και έπηρεασμένως από τό οικουμενιστικό δόγμα «όλοι οι χριστιανοί τό ίδιο είμαστε, στόν ίδιο Χριστό πιστεύουμε» έρχεται στη Μητροπολι σας και ζητεί να τελεσθί μικτό γάμο (διότι ο καθένος έπιθυμεί να κρατήση τήν πίστι του). Θα δώσατε τήν άδεια, Σεβασμιώτατε; Ασφαλώς και θα τήν δώσατε, διότι ή βαπτισματική θεολογία του Οικουμενισμού σάς λέγει ότι ή Λουθηρανν νέα είναι χριστιανή, διότι ‘βαπτίσθηκε’ ή ραντίσθηκε στόν όνομα τής Αγίας Τριάδος! Κατά τά άλλα κανείς από τό ποίμνιο σας δεν κινδυνεύει από τόν Οικουμενισμό!

‘Ας κάνωμε μία ακόμη υπόθεσι: Μία Όρθόδοξη νέα γνωρίζεται σε μία από τίς όμορφες παραλίες τής Αργολίδος τό καλοκαίρι μ’ ένα Άγγλικανό νέο και έπηρεασμένη από τό έτερο οικουμενιστικό δόγμα, ότι όλες οι αίρέσεις άποτελούν «Εκκλησίες» με έγκυρα μυστήρια, έρχεται και σάς ζητεί να τελεσθί και αυτή μικτό γάμο. Θα τόν έπιτρέψετε; Βεβαίως και θα τόν έπιτρέψετε, διότι τόν Άγγλικανό θεωρείτε χριστιανό βαπτισμένο, όπως και τή Λουθηραννή, άσχετός άν ο πάτορας ή ή ίέρεια (!), που τέλεσε τό ‘βάπτισμα», είχε προηγουμένως ενώσει με τό δεσμά του «γάμου» και ένα ζεύγος όμοφυλοφίλων! Ο Οικουμενισμός όργιζάει και έσεις, Σεβασμιώτατε, δηλώνετε ότι δεν άγγίζει κανένα! ‘Οχι μόνο μέν άγγίζει, αλλά έχει αγκαλιάσει άσφρκτικά όλόκληρη τήν Έκκλησία, πολλούς δέ επίσκόπους τής έχει κάνει δούλους του και παίζει στά δακτύλα του! Ο Οικουμενισμός είναι ένα από τά σοβαρώτερα ποιμαντικά πρόβλήματα τής Έκκλησίας σήμερα και έπομένως είναι και δικό σας πρόβλημα, έστω και άν δεν θέλατε να τό παραδεχθίτε. Ο Οικουμενισμός είναι πνευματική πανούκλα και χολέρα, ένας δέ επίσκοπος, που άδιαφορεί γ’ αυτόν, ομοιάζει με ‘Υπουργό ‘Υγείας, ο όποιος σε περίοδο πανδημίας λωμόδυνος και θανατηφόρου νόσου δηλώνει ότι οι πολίτες τής Χώρας είναι άπρόσβλητοι

Τού κ. Χρήστου Κ. Λιβανού

άπ’ αυτή και ούδεις κίνδυνος υπάρχει.

Τιμάτε, αλλά δέν μισείσθε τόν ‘Αγιον Λουκάν

Από αγάπη σάς γράφομε αυτά, Σεβασμιώτατε, διότι σάς θεωρούσαμε πνευματικό άνθρωπο και χαρήκαμε, όταν γίνατε επίσκοπος. Σεις όμως μένς άπονημίζετε. Εΐσθε άξέπαινος τήν τιμή, που δείξατε μέσα χρόνια προς τόν ‘Αγιο Λουκά τόν ιατρό και Αρχιεπίσκοπο Συμφερούπλεως και Κριμαίας, Τιμή όμως μισείσθε τόν άγιο. Ο ‘Αγιος Λουκάς πήγμκε με τό Βραβείο Στλιν, τήν κορυφαία διακρίση τής προπολεμικής Ρωσίας, αλλά άπείχε από τήν άπονομή (άντίστροφά αδιάνογη τήν εποχή εκείνη). Σεις οικειοθελώς τιμήσατε με τήν άρχιερατική πατριάρχη και όμιλια σας εκδήλωση να τόν Πάπα! Ο ‘Αγιος Λουκάς άντίστάθηκε γενναίως στόν άθεο Κομμουνισμό. Σεις με τή σωπή και διάφορλια σας προσφέρετε πολύτιμες υπηρεσίες στόν έπάραστο Οικουμενισμό. Εΐβε να άλλάδετε πορεία, και από τό στρατόπεδο τών έφησυχαστών και αδιαφορούντων να ενταχθίτε σ’ αυτό τόν άγωνιζομένων κατά τής παναιρέσεως τού αιώνος μας Όρθόδοξών ποιμένων, μόνιμοις τόν ‘Αγιο Λουκά και άλλους άγιούς τής Έκκλησίας μας.

«Ουδέποτε ήσυχολήθι με τό θέμα»!

‘Ερχόμεθα τώρα στην περίπτωση τού Παναγιώτατου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ανθίμου, ο όποιος σε έπιστολή, που άπέστειλε σ’ ‘Ορθόδοξο ‘Υπόμ», προσπαθώντας ν’ άποδείξη ότι δεν ύφίσταται ιδιότυπος διωγμός εναντίον τού άγωνιστού ιερέως π. Νικόλαου Μανώλη, δηλώνε ότι «ουδέποτε ήσυχολήθι με τό θέμα του Οικουμενισμού, ούτε του Άντικοιμενισμού, ούτε έχει καταχωρήσι απόψεις βετικές γιά τό ζήτημα του Οικουμενισμού και του Παπισμού! Θαμμάζει κανείς τήν άρχιερατική ποικιλία και διαφορετικότητα, ακούοντας τόν μέν άγιο Αργολίδος να δηλώνη, ότι ο Οικουμενισμός δεν άγγίζει κανένα, τόν δέ άγιο Θεσσαλονίκης να διαβεβαίωη ότι ή Παναγιότης τόν δεν άγγίζει τόν Οικουμενισμό! Και γιατί δέν τόν άγγίζει τό δέν άσχολεϊται μ’ αυτόν; Διότι ο Οικουμενισμός γιά τούς μητροπολίτες τών λεγομένων Πέτρων Χωρών είναι σάν τό γυνιδό ηλεκτρονικό καλώδιο. Ποιος λογικός άνθρωπος τό άγγίζει; Όποιος τό άγγίζει θα καίη. Έτσι και όποιος Βορειελλαδίτης επίσκοπος άποφασίσει να πολεμήση τόν Οικουμενισμό, πρέπει να έτοιμασθί τή βαλίτσά του με τά άρχιερατικά άμφιά του και να αναμενί τόν διαγισμό του από τό συντονιστικό κέντρο τής παναιρέσεως του Οικουμενισμού στο Φανάρι.

‘Αραγε, εάν ζούσε σήμερα ο ‘Αγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, τό ίδιο θα έκανε; Τόν φαντάζεται κανείς να κάθεται σ’ ένα γραφείο και να δηλώνη ότι δεν άσχολεϊται με τόν Οικουμενισμό ή τόν Άντικοιμενισμό; Φαντάζεται κανείς τόν Μέγα Αθανάσιο να δηλώνη μέσα στην Αλεξάνδρεια τόν 4ο μ.Χ. αιώνα, ότι δεν άσχολεϊται με τόν Αρειανισμό;

‘Αραγε, Παναγιώτατε, θεωρείτε ως θετικό στοιχείο τού βιογραφικού σας, ως Όρθόδοξος επίσκοπό του 20ου-21του αιώνος, τό ότι ουδέποτε άσχοληθήκατε με τόν Οικουμενισμό; Με τήν «Έξυπνη» και «φρόνιμη» αυτή τακτική σας άποφύεγτε βέβαια τίς κακοτοπιές σ’ αυτή τή ζωή και άπολαμβάνετε τόν θρόνο σας. Μήπως όμως ο Χριστός έχει αύξημένες απαιτήσεις από εσάς; Μήπως ο Άρχηγός τής Πίστεώς μας, εΐς διαχρονικούς ήθικων δαείων. Νοιάζεται ακούραστα γιά τήν κοινωνική συνοχή, τήν ένίσχυση τού θεσμού τής οικογένειας, τήν άντροποφή τής νέας γενιάς στό πνεύμα πατριωτισμού», σημειώνει ο Βλαντίμιρ Πούτιν στό μήνυμά του, υπογραμμίζοντας ότι «ή Έκκλησία κάνει πολλά γιά τή λύση πειστικών κοινωνικών προβλημάτων, και τήν ένίσχυση τού θεσμού τής οικογένειας, τήν άντροποφή τής νέας γενιάς στό πνεύμα πατριωτισμού», σημειώνει ο Βλαντίμιρ Πούτιν στό μήνυμά του, υπογραμμίζοντας ότι «ή Έκκλησία κάνει πολλά γιά τή λύση πειστικών κοινωνικών προβλημάτων, και τήν ένίσχυση τού θεσμού τής οικογένειας, τήν άντροποφή τής νέας γενιάς στό πνεύμα πατριωτισμού», σημειώνει ο Βλαντίμιρ Πούτιν συνοπτικά τόν Πατριάρχη Μόσχας και Πασών τών Ρωσιών Κύριλλο γιά τήν έορτή τής Αναστάσεως τού Χριστού».

Σκεφθήκατε όμως μήπως ή οικονομική κρίσι, που βιώνει ή Πατρίδα μας, και τά συσσίτια είναι άποτέλεσμα τής πνευματικής κρίσεως και άποστάσις μας, κυριώτερη χαρακτηριστική τής όποίας είναι οι πρόσδοξες τής Πίστεως και του Οικουμενισμού; Οι καιροί μας βουόν, Παναγιώτατε, και ο Θεός, κατά τόν Σοφό Σολωμόνα, έχει ήδη όπλοσησέν με πρωτοφανή μνήν «την κρίσις εΐς άμυναν έχθρών», έχει έξενερίσει όλα τά στοιχεία τής φυσικής και τής ασβεστώ άνθρώπινης φύσεως. Άς μή τόν έξοργίσωμε περισσότερο και ήμεις υποβάλλοντας με τήν άμαρτηλή σωπή και άπράξια τήν μεγάλην έκκλησιολογική ασέβεια και πλέον όλων τών αιώνων, τήν παναίρεσι και πανθηρσκεία του Οικουμενισμού.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τήν Κυριακή τών Μυροφόρων 26 Απριλίου 2015 καί ώρα 6:30 π.μ. στην αίθουσα της ΓΕΧΑ Αμαρουσίου, Αγ. Αναργύρων 9, θα γίνει όμιλία με θέμα: «Η άγία Μυροφόρος Μαρία ή Μαγδαληνή». Όμιλήτης: ο πανσ/τος Άρχιμανδρίτης π. Απόστολος Τσολάκης. Εΐσοδος ελεύθερη

Καταδίκη τής γενοκτονίας τών χριστιανών από τήν ΔΣΟ

‘Η Διοικονοβουλευτική Συνέλευσις Όρθοδοξίας προχώρησε εΐς κατηγορηματικήν καταδίκην τών τραγικών όσων συμβαίνουσιν εΐς τήν Μ. Ανατολήν τώσιν διά τούς χριστιανούς όσον και διά τόν πολιτισμόν. Η άνάκρισις εΐς τήν ιστοσελίδα τής ΔΣΟ τής 8ης Απριλίου έ.ε. έχει ως έξής:

«Τίς μέρες τών έορτών τού Πάσχα ή άνθρωπότητα έγινε μάρτυρας δύο ακόμη πράξεων θρησκευτικής βίας και βαρβαρότητας. Αυτές τής μαζικής δολοφονίας τών 148 αθώων χριστιανών φοιτητών, που σφαγίσθηκαν στό Πανεπιστήμιο Γκαρίσι, και τής καταστροφής χριστιανικού ναού στό βορειανατολική έπαρχια Χασάκ τής Συρίας. Η Διοικονοβουλευτική Συνέλευσις Όρθόδοξας (Δ.Σ.Ο.) ως ο κατεχόμενη διεθνής οργανισμός γιά τήν προώθησι τής θρησκευτικής ειρήνης και συνύπαρξης, προβαίνει στην κατηγορηματική καταδίκη και αυτών τών γενοτών που τραυματίστων βαθεία τό σώμα τής κοινωνίας μας. Στόν 20ό αιώνα πιστώσαμε ότι ή άνθρωπότητα έβαλε τέλος στις γενοκτονίες, ώριμάζοντας κοινωνικά και άντιλαμβανόμενη τήν αυτοκτονικήτητα αυτού τού λάεθρου. Σήμερα, δυστυχώς, βρισκόμαστε ένωπιον μιας θρησκευτικής γενοκτονίας, έξαπλωμένης με τόνο πειρώσις, ή οποία μετράει ήδη χιλιάδες φρικτά δολοφονήματα θύματα. Οι άνθρωποι όδη-

γούνται στόν θάνατο από τούς ίδιους θύτες, που προηγουμένως είχαν καταστρέψει άνεκτίμητες πολιτισμικές παρακαταθήκες τών αρχαίων λαών τής Ανατολής. ‘Η δολοφονία τού σώματος πάντα έπεται τής δολοφονίας τού πνεύματος. Πλέον, δέν μπορούμε να εκφράζουμε μόνον άνησυχία αλλά ζητούμε από τούς άλλους διεθνείς ειργνευτικούς οργανισμούς τήν κινητοποίηση τούς με στόχο τήν παύση τής βίας έναντι τών χριστιανών πολιτών κρατών τής Μέσης Ανατολής και τής Αφρικής. Σε αυτή τήν προσπάθεια ή Δ.Σ.Ο. θέτει όλες τίς δυνάμεις τής στή διάθεσι τών φορέων δράσης».

Τό ιδιαίτερο ενδιαφέρον τής διά τήν καταστροφή άνεκτίμητων πολιτισμικών μνημείων έξεδίωξης έμπρακτα με τήν προκήρυξη ειδικού διαγωνισμού κατά τή συνάντησι στην Τυφλίδα άφς ως 7ης Απριλίου: «Θέματα τής κοινής συνειδησίσεως ήταν ο δεύτερος διεθνής διαγωνισμός φωτογραφίας με θέμα: «Καταστροφή μνημείων τής Χριστιανικής Ανατολής», ή συμπλήρωσι τών υπογραφών τής διακήρυξης τών Υπουργών Πολιτισμού τών κρατών-μελών, τών όποιων τά κοινοβούλια συμμετέχουν στην Δ.Σ.Ο., ή διαμόρφωση τού κειμένου διακήρυξης τών Υπουργών Παίδεως τών κρατών-μελών τής Δ.Σ.Ο. καθώς και άλλα θέματα ενδιαφέροντος».

65 χώραι εΐς τό πλευρόν τών χριστιανών τής Μ. Ανατολής

Διακήρυξιν υπέγραψαν 65 χώραι, διά να άπευθύνουν έκκλησιν διεθνούς τών τους καταπειζομένων και σφόδρα δοκιμαζομένων εΐς τήν Μ. Ανατολήν. Η έπιτυχία τής διακηρύξεως υπήρξε μεγάλη και άμεσος, καθώς ο ΟΗΕ τήν υϊόθετησεν έντός όλίγων μόλις ήμερών. Παραδέτομεν άνάκριτη σιν εΐς τό πνεσμα:τν.

«Ανακρίνωμεν με τίτλο “Υπέρ τών ανθρωπίνων δικαιωμάτων τών χριστιανών και άλλων κοινοτήτων τής ίδιως στη Μέση Ανατολή” υϊοθέτησεν στις 13 Μαρτίου 2015 κόπτην πρωτοβουλίας τής Ρωσίας, τού Βατικανού και τού Λιβάνου στό περίωριο τού Συμβούλιου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων τού ΟΗΕ κατά τή διάρκεια τής ΚΗ’ συνεδρίασις του: «Κατοχυρόμια άνθρωποι μετακινήθησαν ή αναγκάσθησαν να ένγκαταλείψουν τίς εστίες τους. Όσοι παραμένουν στις έμπολεμες ζώνες ή στα έδάφη έλεγχόμενα από τίς τρομοκρατικές ομάδες, υπάρχει μόνι-

μος κίνδυνος καταπάτησεως τών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, καταστούν και ώμώπιον εΐς βάρος τους. Τόσο οι κοινότητες όσο και τά έπιμέρους άτομα πέφτουν θύματα βαρβαρικών πράξεως βίας: άποστερούνται τών οίκιών τους, εκδιώκονται από τίς εστίες, έξαναγκάζονται, φονεύονται, άποκαρτώνονται, καίνονται ζωντανοί. Έχουν καταστραφεί δεκάδες χριστιανικές Έκκλησίες και αρχαία ιερά σεβάζομενα όλων τών θρησκειών».

Χώρες οι όποιες υϊοθέτησαν τήν ανακρίνωσι απευθύνουν έκκλησιν προς τή διεθνή κοινότητα «να στηρίξουν τήν βαθιά ριζωμένη ιστορική παρουσία όλών τών έθνοτικών και θρησκευτικών κοινοτήτων στη Μέση Ανατολή» καθώς και «να έπιβεβαιώσι τήν προσήλυση τής στο σεβασμό τών δικαιωμάτων κάθε άνθρώπου ειδικότερα δε τής ελευθερίας τού θρησκεΐν, τό οποίο δικαιώμα κατοχυρώθηκε από τά θεμελιώδη διεθνή κείμενα σχετικά με τά ανθρωπίνα δικαιώματα».

1.278.000 εύρω διά τό ‘Αγ. Όρος

‘Όλίγα είναι τά χρήματα που διά χορήγησι τό ύπ. Οικονομικών προς τάς Αμερικανίκς ‘Ι. Μονίς, καθώς είναι άναντίστοιχον τώσιν προς τίς ανάγκες όσον και προς τήν άνεκτίμητον πνευματικήν προσφοράν τών άγιορειτών Πατέρων. Όπως έπιληροφρήθημεν από τό agoritikoinima τής 15ης Απριλίου 2015:

«Άίγες μέρες μετά τήν έπίσκεψη τής έπτορησις τής Ιερής Κοινότητος τού Αγίου Όρους σε ύπουργούς, μεταξύ τών όποιων και στην αναπληρώτρια ύπουργό οικονομικών Νάντια Βαλαβάνη, με άποφασή τού ύπουργικού συμβουλίου καθορίσθηκε τό ύψος έτήσιας οικονομικής χορηγίας τού Δημοσίου προς τίς Ιερές Μονές τού Αγίου Όρους γιά τό οικονομικό έτος 2015. Αναλυτικά: ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ Έχοντας υπόψη: 1. τήν άπόφαση τού άθροβου 2 τού Ν. 1168/1981 «Περί συστάσεως έτήσιας οικονομικής χορηγίας τού Δημοσίου προς τίς Ιερές Μονές τού Αγίου Όρους γιά τό οικονομικό έτος 2015 από ποσό τών εικοσά εκατομμυρίων δρακόντων έξομολήντα όκτώ χιλιάδων (1.278.000) εύρώ».

«Άβρότητες» ή κρυπτοχριστιανισμός;

‘Απορίας γεννά, διατί ο Μουκτής συνώδευσε μαζί με τόν Σεβ. Μητρ. Κωνσταντίας κ. Βασιλείον τήν πομπήν τού ‘Επιταφίου. ‘Ητο μία άτυχη διαδιηρησκειακή συνάντησις διά δημοσιότητα, όπως θεωρούν κάποιοι. Με τά όσα γράφονται περί τρομακτικής αύξήσεως τών κρυπτοχριστιανών τά τελευταία χρόνια γεννώνται συνεχώς ύπομνη και τίποτε δέν είναι πάντοτε όπως φαίνεται. Συμφώνως προς τό in.gr τής 11ης Απριλίου 2015:

«Ο Μουκτήρις τών τουρκοκυπρίων Φουάτ Τσοούν βρίσκεται έπικεφαλής τής πομπής μαζί με τόν Μητροπολίτη Κωνσταντίας και Άμμοχώστου Βασιλείο, καθώς και ο δήμαρχος και Άρχιμωστός Αλέξης Γαλανός. «Οσα έγιναν σήμερα άποτέλεσαν μνήμια γιά τό μέλλον» δήλωσε μετά τό πέρας τής τελετής ο κ. Γαλανός. Τήν κυριακή παρακολούθησαν γιά δεύτερη χρονιά από τήν εισβολή τού 1974 τήν ακολουθία και τήν περιφορά τού ‘Επιταφίου που έγινε στόν ιερό ναό Αγίου Γεωργίου Έξορισμό που βρισκεται στην έντός τών μεσαιωνικών

τεχνών στην τουρκοκυπριακή συνοική τής κατεχόμενης Άμμοχώστου. Κόσμος συνέρευσε στην Άμμοχώστο κυρίως με λεωφορεία που έχουν ναυαυήσει από όλες τίς πύλες: Λευκωσία, Λεμεσό, Λάρνακα, Πάφο και Παραλίμνι. Τήν ακολουθία και τήν περιφορά τού ‘Επιταφίου, που έγινε στόν περίβολο τής εκκλησίας, παρακολούθησαν περίπου 300 πιστοί. Ξένοι διπλωμάτες, ο Μουκτήρις τών τουρκοκυπρίων Φουάτ Τσοούν, που βρίσκεται έπικεφαλής τής πομπής μαζί με τόν Μητροπολίτη Κωνσταντίας και Άμμοχώστου Βασιλείο, καθώς και ο δήμαρχος και Άρχιμωστός Αλέξης Γαλανός. «Οσα έγιναν σήμερα άποτέλεσαν μνήμια γιά τό μέλλον» δήλωσε μετά τό πέρας τής τελετής ο κ. Γαλανός. Τήν κυριακή παρακολούθησαν γιά δεύτερη χρονιά από τήν εισβολή τού 1974 τήν ακολουθία και τήν περιφορά τού ‘Επιταφίου που έγινε στόν ιερό ναό Αγίου Γεωργίου Έξορισμό που βρισκεται στην έντός τών μεσαιωνικών

τεχνών στην τουρκοκυπριακή συνοική τής κατεχόμενης Άμμοχώστου. Κόσμος συνέρευσε στην Άμμοχώστο κυρίως με λεωφορεία που έχουν ναυαυήσει από όλες τίς πύλες: Λευκωσία, Λεμεσό, Λάρνακα, Πάφο και Παραλίμνι. Τήν ακολουθία και τήν περιφορά τού ‘Επιταφίου, που έγινε στόν περίβολο τής εκκλησίας, παρακολούθησαν περίπου 300 πιστοί. Ξένοι διπλωμάτες, ο Μουκτήρις τών τουρκοκυπρίων Φουάτ Τσοούν, που βρίσκεται έπικεφαλής τής πομπής μαζί με τόν Μητροπολίτη Κωνσταντίας και Άμμοχώστου Βασιλείο, καθώς και ο δήμαρχος και Άρχιμωστός Αλέξης Γαλανός. «Οσα έγιναν σήμερα άποτέλεσαν μνήμια γιά τό μέλλον» δήλωσε μετά τό πέρας τής τελετής ο κ. Γαλανός. Τήν κυριακή παρακολούθησαν γιά δεύτερη χρονιά από τήν εισβολή τού 1974 τήν ακολουθία και τήν περιφορά τού ‘Επιταφίου που έγινε στόν ιερό ναό Αγίου Γεωργίου Έξορισμό που βρισκεται στην έντός τών μεσαιωνικών

εύρίσκονται εΐς τήν αλήθη πρόδοσιν τής αποκαλήσεως. Επίσης, έντύπιασιν μας προεκάλεσε τό γεγονός ότι ο Μاک. Πατριάρχης εδώρην εΐς τόν Πρόεδρον μίαν απάφωσιν «άβραμωτική» καταγωγής τών Έβραίων, Χριστιανών και Μουσουλμάνων, πρέπει να έπισημάνωμε ότι χλωαίνει έντελώς, διότι όντως «έκα καινέ Αβραάμ» δεν είναι τά τέκνα ούτε τής ες αίματος συγγενείας ούτε όσοι βλέπουν κάποιους άπάμικρους ιστορικούς δεσμούς, ούτε όσοι τόν έπικαλούνται, άλλ’ όσοι εύρίσκονται εΐς τήν αλήθη πρόδοσιν τής αποκαλήσεως. Επίσης, έντύπιασιν μας προεκάλεσε τό γεγονός ότι ο Μاک. Πατριάρχης εδώρην εΐς τόν Πρόεδρον μίαν απάφωσιν «άβραμωτική» καταγωγής τών Έβραίων, Χριστιανών και Μουσουλμάνων, πρέπει να έπισημάνωμε ότι χλωαίνει έντελώς, διότι όντως «έκα καινέ Αβραάμ» δεν είναι τά τέκνα ούτε τής ες αίματος συγγενείας ούτε όσοι βλέπουν κάποιους άπάμικρους ιστορικούς δεσμούς, ούτε όσοι τόν έπικαλούνται, άλλ’ όσοι εύρίσκονται εΐς τήν αλήθη πρόδοσιν τής αποκαλήσεως. Επίσης, έντύπιασιν μας προεκάλεσε τό γεγονός ότι ο Μاک. Πατριάρχης εδώρην εΐς τόν Πρόεδρον μίαν απάφωσιν «άβραμωτική» καταγωγής τών Έβραίων, Χριστιανών και Μουσουλμάνων, πρέπει να έπισημάνωμε ότι χλωαίνει έντελώς, διότι όντως «έκα καινέ Αβραάμ» δεν είναι τά τέκνα ούτε τής ες αίματος συγγενείας ούτε όσοι βλέπουν κάποιους άπάμικρους ιστορικούς δεσμούς, ούτε όσοι τόν έπικαλούνται, άλλ’ όσοι εύρίσκονται εΐς τήν αλήθη πρόδοσιν τής αποκαλήσεως. Επίσης, έντύπιασιν μας προεκάλεσε τό γεγονός ότι ο Μاک. Πατριάρχης εδώρην εΐς τόν Πρόεδρον μίαν απάφωσιν «άβραμωτική» καταγωγής τών Έβραίων, Χριστιανών και Μουσουλμάνων, πρέπει να έπισημάνωμε ότι χλωαίνει έντελώς, διότι όντως «έκα καινέ Αβραάμ» δεν είναι τά τέκνα ούτε τής ες αίματος συγγενείας ούτε όσοι βλέπουν κάποιους άπάμικρους ιστορικούς δεσμούς, ούτε όσοι τόν έπικαλούνται, άλλ’ όσοι εύρίσκονται εΐς τήν αλήθη πρόδοσιν τής αποκαλήσεως. Επίσης, έντύπιασιν μας προεκάλεσε τό γεγονός ότι ο Μاک. Πατριάρχης εδώρην εΐς τόν Πρόεδρον μίαν απάφωσιν «άβραμωτική» καταγωγής τών Έβραίων, Χριστιανών και Μουσουλμάνων, πρέπει να έπισημάνωμε ότι χλωαίνει έντελώς, διότι όντως «έκα καινέ Αβραάμ» δεν είναι τά τέκνα ούτε τής ες αίματος συγγενείας ούτε όσοι βλέπουν κάποιους άπάμικρους ιστορικούς δεσμούς, ούτε όσοι τόν έπικαλούνται, άλλ’ όσοι εύρίσκονται εΐς τήν αλήθη πρόδοσιν τής αποκαλήσεως. Επίσης, έντύπιασιν μας προεκάλεσε τό γεγονός ότι ο Μاک. Πατριάρχης εδώρην εΐς τόν Πρόεδρον μίαν απάφωσιν «άβραμωτική» καταγωγής τών Έβραίων, Χριστιανών και Μουσουλμάνων, πρέπει να έπισημάνωμε ότι χλωαίνει έντελώς, διότι όντως «έκα καινέ Αβραάμ» δεν είναι τά τέκνα ούτε τής ες αίματος συγγενείας ούτε όσοι βλέπουν κάποιους άπάμικρους ιστορικούς δεσμούς, ούτε όσοι τόν έπικαλούνται, άλλ’ όσοι εύρίσκονται εΐς τήν αλήθη πρόδοσιν τής αποκαλήσεως. Επίσης, έντύπιασιν μας προεκάλεσε τό γεγονός ότι ο Μاک. Πατριάρχης εδώρην εΐς τόν Πρόεδρον μίαν απάφωσιν «άβραμωτική» καταγωγής τών Έβραίων, Χριστιανών και Μουσουλμάνων, πρέπει να έπισημάνωμε ότι χλωαίνει έντελώς, διότι όντως «έκα καινέ Αβραάμ» δεν είναι τά τέκνα ούτε τής ες αίματος συγγενείας ούτε όσοι βλέπουν κάποιους άπάμικρους ιστορικούς δεσμούς, ούτε όσοι τόν έπικαλούνται, άλλ’ όσοι εύρίσκονται εΐς τήν αλήθη πρόδοσιν τής αποκαλήσεως. Επίσης, έντύπιασιν μας προεκάλεσε τό γεγονός ότι ο Μاک. Πατριάρχης εδώρην εΐς τόν Πρόεδρον μίαν απάφωσιν «άβραμωτική» καταγωγής τών Έβραίων, Χριστιανών και Μουσουλμάνων, πρέπει να έπισημάνωμε ότι χλωαίνει έντελώς, διότι όντως «έκα καινέ Αβραάμ» δεν είναι τά τέκνα ούτε τής ες αίματος συγγενείας ούτε όσοι βλέπουν κάποιους άπάμικρους ιστορικούς δεσμούς, ούτε όσοι τόν έπικαλούνται, άλλ’ όσοι εύρίσκονται εΐς τήν αλήθη πρόδοσιν τής αποκαλήσεως. Επίσης, έντύπιασιν μας προεκάλεσε τό γεγονός ότι ο Μاک. Πατριάρχης εδώρην εΐς τόν Πρόεδρον μίαν απάφωσιν «άβραμωτική» καταγωγής τών Έβραίων, Χριστιανών και Μουσουλμάνων, πρέπει να έπισημάνωμε ότι χλωαίνει έντελώς, διότι όντως «έκα καινέ Αβραάμ» δεν είναι τά τέκνα ούτε τής ες αίματος συγγενείας ούτε όσοι βλέπουν κάποιους άπάμικρους ιστορικούς δεσμούς, ούτε όσοι τόν έπικαλούνται, άλλ’ όσοι εύρίσκονται εΐς τήν αλήθη πρόδοσιν τής αποκαλήσεως. Επίσης, έντύπιασιν μας προεκάλεσε τό γεγονός ότι ο Μاک. Πατριάρχης εδώρην εΐς τόν Πρόεδρον μίαν απάφωσιν «άβραμωτική» καταγωγής τών Έβραίων, Χριστιανών και Μουσουλμάνων, πρέπει να έπισημάνωμε ότι χλωαίνει έντελώς, διότι όντως «έκα καινέ Αβραάμ» δεν είναι τά τέκνα ούτε τής ες αίματος συγγενείας ούτε όσοι βλέπουν κάποιους άπάμικρους ιστορικούς δεσμούς, ούτε όσοι τόν έπικαλούνται, άλλ’ όσοι εύρίσκονται εΐς τήν αλήθη πρόδοσιν τής αποκαλήσεως. Επίσης, έντύπιασιν μας προεκάλεσε τό γεγονός ότι ο Μاک. Πατριάρχης εδώρην εΐς τόν Πρόεδρον μίαν απάφωσιν «άβραμωτική» καταγωγής τών Έβραίων, Χριστιανών και Μουσουλμάνων, πρέπει να έπισημάνωμε ότι χλωαίνει έντελώς, διότι όντως «έκα καινέ Αβραάμ» δεν είναι τά τέκνα ούτε τής ες αίματος συγγενείας ούτε όσοι βλέπουν κάποιους άπάμικρους ιστορικούς δεσμούς, ούτε όσοι τόν έπικαλούνται, άλλ’ όσοι εύρίσκονται εΐς τήν αλήθη πρόδοσιν τής αποκαλήσεως. Επίσης, έντύπιασιν μας προεκάλεσε τό γεγονός ότι ο Μاک. Πατριάρχης εδώρην εΐς τόν Πρόεδρον μίαν απάφωσιν «άβραμωτική» καταγωγής τών Έβραίων, Χριστιανών και Μουσουλμάνων, πρέπει να έπισημάνωμε ότι χλωαίνει έντελώς, διότι όντως «έκα καινέ Αβραάμ» δεν είναι τά τέκνα ούτε τής ες αίματος συγγενείας ούτε όσοι βλέπουν κάποιους άπάμικρους ιστορικούς δεσμούς, ούτε όσοι τόν έπικαλούνται, άλλ’ όσοι εύρίσκονται εΐς τήν αλήθη πρόδοσιν τής αποκαλήσεως. Επίσης, έντύπιασιν μας προεκάλεσε τό γεγονός ότι ο Μاک. Πατριάρχης εδώρην εΐς τόν Πρόεδρον μίαν απάφωσιν «άβραμωτική» καταγωγής τών Έβραίων, Χριστιανών και Μουσουλμάνων, πρέπει να έπισημάνωμε ότι χλωαίνει έντελώς, διότι όντως «έκα καινέ Αβραάμ» δεν είναι τά τέκνα ούτε τής ες αίματος συγγενείας ούτε όσοι βλέπουν κάποιους άπάμικρους ιστορικούς δεσμούς, ούτε όσοι τόν έπικαλούνται, άλλ’ όσοι εύρίσκονται εΐς τήν αλήθη πρόδοσιν τής αποκαλήσεως. Επίσης, έντύπιασιν μας προεκάλεσε τό γεγονός ότι ο Μاک. Πατριάρχης εδώρην εΐς τόν Πρόεδρον μίαν απάφωσιν «άβραμωτική» καταγωγής τών Έβραίων, Χριστιανών και Μουσουλμάνων, πρέπει να έπισημάνωμε ότι χλωαίνει έντελώς, διότι όντως «έκα καινέ Αβραάμ» δεν είναι τά τέκνα ούτε τής ες αίματος συγγενείας ούτε όσοι βλέπουν κάποιους άπάμικρους ιστορικούς δεσμούς, ούτε όσοι τόν έπικαλούνται, άλλ’ όσοι εύρίσκονται εΐς τήν αλήθη πρόδοσιν τής αποκαλήσεως. Επίσης, έντύπιασιν μας προεκάλεσε τό γεγονός ότι ο Μاک. Πατριάρχης εδώρην εΐς τόν Πρόεδρον μίαν απάφωσιν «άβραμωτική» καταγωγής τών Έβραίων, Χριστιανών και Μουσουλμάνων, πρέπει να έπισημάνωμε ότι χλωαίνει έντελώς, διότι όντως «έκα καινέ Αβραάμ» δεν είναι τά τέκνα ούτε τής ες αίματος συγγενείας ούτε όσοι βλέπουν κάποιους άπάμ

'Ο'Ελληνορθόδοξος πολιτισμὸς καὶ ἡ ὑγιὺς παγκοσμιοποίησις

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

πέμπτει καὶ τὸ κοντάκιο τῆς Πεντηκοστής: «*Ὅτε καταβάς τις γλώσσας συνέχευε, διεμερίρεν ἔθνη ὃ ὕμνωτος· ὅτε τοῦ πύρος τὰ γλώσσας διένειμε, εἰς ἐνότητα πάντα ἐκάλεσε, καὶ συμφώνως δοξάζομεν τὸ πανάγειον Πνεῦμα*».

Καλοῦνται ἀκοῦν καὶ οἱ ἀρχεῖς καὶ ἐξουσίαι καὶ ἐκχριστιανισθoύν καὶ νὰ ἐνταχθοῦν στὴν νέα χριστιανικὴ οἰκουμένη, νὰ ἐκκλησιοποιηθοῦν, καὶ κατὰ τὸ μέτρο τῆς ἐκκλησιοποίησης καὶ συμβάλουν στὴν ἐκκλησιοποίηση τοῦ κόσμου, ὅπως ἐγίνε στὸ Βυζάντιο, ὅποτε μετὰ ἀπὸ μία περίοδο σκληρῶν διωγμῶν τῶν Ρωμαϊκῆς πολιτείας ἐναντῶν τῶν Χριστιανῶν, ὁ Μ. Κωνσταντῖνος κληθεῖς ὄχι ἐξ ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἀνωθεν¹, πρῶτος ἐθεσε τὴν βασιλικὴ ἀλουργία, τὴν κοσμικὴ ἐξουσία, στὴν διακονία τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, τὸν ἀρχὼν τοῦ Εὐαγγελίου.

2. Παιδικὰ ἀξιολογήσεων

Ἐδιάβασα αὐτέες τῖς ἡμέρες ἀρκτετές μελέτες γιὰ τὴν παγκοσμιοποίηση εἰδικῶν κοινωνιολόγων, διεθνολόγων, νομικῶν, θεολόγων, ἀρχιερέων. Ὑπάρχει μία πικυιλὰ ἀξιολογήσεων: ἀπὸ τὴν ἐπαινετικὴ φρασευλιστικὴ υποτίρησι, τὴν μεσαία ἐπιφαιλιακτικὴ καὶ ὑπὸ προϋποθέσεις ἀποδοχὴ τῆς, μέχρι τὴν παντελὴ τὴ ἀπόρριψη. Ὑπάρχει μάλιστα καὶ μία ρεαλιστικὴ, ὅπως αὐτοχαρακτηρίζεται, ἐκτίμηση, πὺς εἶτε τὴν βλέπει κανεὶς θετικὰ ἐξ ἀντικτικῆ, αὐτὴ ἀποτελεῖ μία ἀναπόφευκτὴ, κυριαρχοῦσα πραγματικότητα καὶ μάλιστα καὶ μὴ ἀνταρτίψιμη. Ἐπομένως ἀναγκαστικὰ πρέπει νὰ προσαρμοσθοῦμε καὶ νὰ τὴν βελιωσοῦμε, ὅσο μποροῦμε.

Πρέπει πάντως ἐξ ἀρχῆς νὰ λεχθεῖ ὅτι, ὅταν ὑπάρχουν θεσμικὲς καταστάσεις ποὺ ἐξ ἀρχῆς θεμελιωνοταὶ σὲ ἀντεαγρευτικές, ἀντιχριστιανικές, ἀντιανθρώπινες ἀρχές ποὺ θάβουν μέχρι τὴν ὕβρη καὶ τὴν βλασφημία ἐναντῖον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν παντελεῖ ἀπόρριψη τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, ποὺ γκρεμίζουσιν ὡς ὁδοστρωτήρας ὅ,τι κατὰ τὴ διαρκεία τῆς ιστορίας ἐπιτεύχθηκε ἥθικο, ὡμῆλο, θείο, ἐκεῖ χρειάζεται σθεναρὴ ἀντίσταση: γιὰ νὰ σταματήσει αὐτὴ ἡ σκοτεινὴ θυσέλια ποὺ γκρεμίζει ἔθνηκα καὶ ἀχρηστεύεται, κατὰργεῖ τὴς ἠθικές καὶ πολιτικές ἰδιαιτερότητες, τοὺς ἠθικοὺς φραγμούς, ὁδηγεῖ σὲ ἥθικὴ κατάρριψη καὶ παρακμὴ καὶ ἀποχρυσταίνει τὸν κόσμo. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πλεονεξία καθαρά οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικῆς διευρύει τὸ χάσμα μεταξύ πλούσιων καὶ πτωχῶν, κάνει τοὺς πλούσιους πλουσιότερους καὶ τοὺς πτωχοὺς πτωχότερους καὶ ὁδηγεῖ σὲ νέα ἀποικιοκρατία. Καὶ αὐτὸ, γιὰ εἶναι ἕνα ἀκράοι ὡλιστικό σύστημα, τοῦ οποίo κινητήρια δύναμη καὶ μοχλὸς εἶναι ἡ αὔξησι τοῦ κέρδους τῶν ἐπιχειρηματίων, τὸν τραπεζῶν, τῶν ολίγων, οἱ ὁποῖοι μάλιστα κατορθώσαν με τoὺς διεθνέεις ὀργανισμοὺς ποὺ ἱδρῶσαν νὰ περιορίσουν ἡ καὶ νὰ καταργήσουν τὴν ἐθνικὴ κυριαρχία τῶν κρατῶν, εἶτε ἐξαγοραζόντας πολιτικὰ πρόσωπα, εἶτε με σχεδιασμένους οἰκονομικές κρίσεις, ὑποχρεώνοντας τοὺς λαοὺς νὰ ὑποταχθoύν.

3. Συνεχίζει καὶ αὐξάνει τὸν ὡλισμὸν καὶ τὴν θδεῖαν τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ τοῦ Διαφωτισμοῦ. Ἀμερικανοποίησις τοῦ κόσμου

Εἶναι ὄντως πολυδιδάτατο τὸ φαινόμενο τῆς παγκοσμιοποίησης, ἐπεκτεινόμενο στὴν οἰκονομικὴ, στὴν πολιτικὴ καὶ στὴν πολιτιστικὴ θρησκευτικὴ σφαῖρα². Οἱ προϋποθέσεις πάντως καὶ τὰ θεμέλια τοῦ βρισκόνται στὸν δυτικὸ πολιτισμὸ, ὅπως αὐτὸς διαμορφώθηκε ἀπὸ τὴν λεγόμενη νεωτερικότητα ποὺ ἀρχισε τὸν 16ο αἰῶνα, καὶ τὴν μετανεωτερικότητα, ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος, ποὺ δίνει τῶρα τὴν θέσι τῆς στὴν παγκοσμιοποίηση, τὴν ἐναρξὴ καὶ ἐνίσχυσι τῆς ὁποίας πολλοὶ τοποθετοῦν στὴν δεκαετία τοῦ 1970, πρὶν ἀπὸ σαράντα - πενήντα χρόνια. Ἡ παγκοσμιοποίηση κληρονόμησις τὸν ὡλισμὸ, τὸν ατομικισμὸ, τὴν ἐλευθεριότητα στὰ ἥθη, τὸν ὀρθολογισμὸ, προπαγαντὸς τὴν ἀθεΐα τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ τοῦ Διαφωτισμοῦ, δηλαδή τῆς νεωτερικότητας καὶ τῆς μετανεωτερικότητάς ὃ τὸ μοντερνισμὸ καὶ τοῦ μεταμοντερνισμοῦ, ποὺ τὰ προωθεῖ τῶρα ταχύτερα καὶ ἀποτελεσματικότερα λόγω τῆς τεχνολογικῆς μεγάλης προόδου, ἰδιαίτερα τῆς ηλεκτρονικῆς τοῦ διαδικτύου ἀλλὰ καὶ τῆς τηλεοράσεως ἐνωρίτερα.

Σχεδὸν ὅλοι οἱ εἰδικοί συμφωνοῦν ὅτι τὸ μοντέλο ζωῆς καὶ πολιτισμοῦ, ποὺ προωθεῖ ἡ παγκοσμιοποίηση εἶναι τὸ αμερικανικὸ, μετεξέλιξι τοῦ ευρωπαϊκοῦ δυτικοῦ πρόκειται γιὰ ἀμετάκλητὴ ἀμερικανοποίηση τοῦ κόσμου, γιὰ ἕνα πλανητικὸ καπιταλισμὸ, ποὺ ἐπιβάλλει τὴν παντοκρατορία τῆς ἀγορᾶς, ποὺ συρρικνώνει τὸν ἄνθρωπο σὲ «οἰκονομικὸ ζῶο» καὶ τὴν παγκόσμια κοινωνία σὲ γιγαντιαία ἀγορὰ, ποὺ ὁμογενοποιεῖ καὶ καταστρέφει τοὺς ἄλλους πολιτισμοὺς σὲ ὅλες τῖς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς, στὴ μουσικὴ, στὴν τέχνη, στὴν ἐνδυμασία, στὴν νομοθεσία, στὴν διατροφή, Ἀκόμη καὶ στὴν Ἀμερικὴ ὑπάρχει ἰσχυρὸ ρεῖμα ἐναντῖον τῆς παγκοσμιοποίησης, διότι φοβοῦνται πὺ ἀποσπαραθῶναι δαυδοθήρη τὸν αμερικανικὸν παραδοσιακὸ τρόπο ζωῆς³. Οὐσιαστικῶς, πρόκειται ἀπὸς προσφύους ἐλέγχῃ, γιὰ μία Μακντοναλντιποίηση (McDonalidization) τοῦ κόσμου. Ἐχουμε ὄντως νὰ κάνουμε γιὰ ἕνα πολιτισμὸ χωρὶς Θεὸ με ἀντιανθρώπινο πρόσωπο, γιὰ μία ἐθελούθικ ἐξέλιξι, ποὺ θεωποεῖ τὸ χρέμα καὶ τὸ κέρδος καὶ ὑποτιμᾷ τὸν ἄνθρωπο ὡς πρόσωπο, ὡς εἰκόνα Θεοῦ, ὡς ψυχροσωματικὴ ὄντοτητα, γιὰ μία ἀποκρουστικὴ PAXAMERICANA, γιὰ

μία νέα εἰδωλοκρατία.

4. Μόνη ἀνταγωνιστικὴ καὶ ὑγιὺς δύναμις ὁ ἑλληνορθόδοξος πολιτισμὸς. Παπμοὸς καὶ Προτεσταντισμὸς ἀπεχριστιανιστὴν τὴν Δύσιν

Ἐπιβλῶ τῆς νέας αὐτῆς παγκόσμιας ἀπειλῆς, οἰκονομικῆς καὶ πολιτιστικῆς, εἶναι νὰ συντρίψει καὶ νὰ ἀποδυναμώσει τὰ ἀντιθέτα οἰκονομικὰ καὶ πολιτιστικὰ μοντέλα, τὸ ἰσχυρότερο τῶν ὁποίων πνευματικὰ εἶναι ἡ Ὤρθοδοξία, ὁ ἑλληνορθόδοξος πολιτισμός, οἱ ἀξίες τοῦ ὁποῖου δὲν ἔχουν κομμὰ οὐχὲ μὲ τῖς ἀξίες τοῦ φραγκοκυβερνητικοῦ πολιτισμοῦ, τῖς ὁποῖες υιοθετήσε καὶ ἐνέχυσε ὁ ἀμερικανικός πολιτισμὸς. Σὲ βιβλίo ποὺ γράψαμε παλαιότερα μετὶ τίτλο «*Φραγκόψαγμα*» (τῶρα θὰ τὸ λέγαμε «*Ἀμερικανόψαγμα*») παρουσιάσαμε τῖς διαφορὰς μεταξύ ευρωπαϊκοῦ καὶ ἑλληνορθόδοξου πολιτισμοῦ, με βάση μὴ τὴν συγκύρησι αὐτῶν τῶν δύο πολιτισμῶν τὸν 14ο αἰῶνα στὰ πρόσωπα τοῦ δυτικοῦ ὁμμανιστῆ μοναχοῦ Βαρλαάμ τοῦ Κалаβρού τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλάμ, τὴν νῆμην τοῦ ὁποῖου γιὰ δευτέρη φορὰ εορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὴν 8^η Κυριακὴ τῶν Ἡσπετίων, ὡς ἐπέκταση καὶ συνέχεια τῆς Ἀ Κυριακῆς, τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας. Δὲν θὰ τις ἀναλύσω αὐτὲς τῖς διαφορὰς, ἀλλὰ θὰ τις ἀναφέρω γιὰ δύο λόγους: ἀρ ἐνὸς γιὰ νὰ ἀποδυναμωθῶν οἱ ἐνθουσιασμοεῖς ευρωπαϊστές, οἱ ευρωλινωήρδες, καὶ ὅτι τὴν ἄλλη νὰ προβληματισθοῦν οἱ ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ηγετῶν φιλοπαπικοὶ καὶ φιλοπροτεστάντες, ποὺ δὲν κατανοοῦν ὅτι ὁ Παπμοὸς καὶ τὸ γνήσιο τέκνο τοῦ ὁ Προτεσταντισμοῦ εὐθύνονται γιὰ τὸ κατάρτημα τοῦ δυτικοευρωπαϊκοῦ αμερικανικοῦ πολιτισμοῦ, γιὰ τὴν ἀποχρυστάση τῆς Δύσεως, ἐπειδὴ ἐνόθευσαν τὴν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν Πάτερὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς στέρησαν τὴν ἀναγλυτική καὶ ἀνακαινιστικὴ τους δύναμη, διευκολύνοντας ἔτσι τὴν ἐπικράτησι τοῦ ὡλισμοῦ καὶ τῆς ἀθεΐας⁴. Ἡ προσέκλυσι καὶ ἀφομολώσι τῶν Ὀρθοδόξων ἀποτελεῖ πολὺ καλὰ σχεδιασμένη ἀπὸ τοὺς ἡγέτες τῆς παγκοσμιοποίησης ἐπιχείρησι. Ἀφοῦ ὁ δυτικός Χριστιανισμὸς ἐκκοσμηκέθηκε καὶ ἀχρηστεύθηκε, καὶ «*ἐὰν τὸ ὅλος ἡμωσὴν ἔν τινι ἀλλοθίῳ σέταμ*», ἐπιχειροῦν νὰ ἀχρηστεύσουν καὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν μετὶ τὴν κίνησι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ γιὰ τὴν ἠθὲν ἐνωσησι καὶ ἐνότητα τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ποὺ εἶναι ὁμως ψευδοένωσις καὶ ψευδο ἐνότητα σὸν τὴν ψευδοένωσις τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας, διότι δὲν εἶναι ἐπιστροφή στὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ διανομολογιακὴ συγκάλυψις καὶ συγκυρήσις. Προωθεῖται μάλιστα ὁχι μόνον διαχριστιανικὴ, ἀλλὰ καὶ διαθρησκειακὴ ἐνότητα, ὥστε σταδιακὰ νὰ φθάσουν στὴν ΠΑΝΘΡΗΣΧΕΙΑ με ἡγέτη τὸν πάπα, γιὰ νὰ ὑπάρχει στὴν *παγκοσμία διακυβέρνησι* μαζί με τὸν πολιτικὸ καὶ ὁ θρησκευτικὸς πλανητάρχης.

Ἐπειδὴ στὸ θέμα αὐτὸ θὰ ἐπανελθoῦμε μνημονεύοις τῶρα τῖς διαφορὰς μεταξύ δυτικοῦ καὶ ἑλληνορθόδοξου πολιτισμοῦ, ποὺ δὲν εἶναι οἱ μοναδικές: α) Ὁ δυτικὸς πολιτισμὸς διεμεγίσθη ἀεῖα στὸν ὀρθὸ λόγo, στὴν ἀνθρώπινη γνώσι, στὴν ἐπιστήμη. Ὁ ἑλληνορθόδοξος πολιτισμὸς, χωρὶς νὰ περιφρονεῖ τὴν ἐπιστήμη, τὸν ἀνθρώπινo Διαφωτισμὸ, προτάσσει τὸν θεϊκὸ Φωτισμὸ καὶ τὴν μέσω αὐτοῦ κάθαρσι ἀπὸ τῖς κακίας καὶ τὰ πᾶθη. Ἐμπεδίζει ἐπιστημονικῶς δὲν ὡφέλοιν, βλάπτουν. β) Στὴν Δύση τὸ βάρος πέφτει ὁχι στὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ, ἀλλὰ στὰ ὡλικά, με ἐπιβλῶν τὸν πλοῦστο, τὴν ὡλικὴ εὐσημερία, τὴν ἀνέσι με ὑπερκεκατὰλυσι τοῦ πλοῦτοῦ τῆς γῆς καὶ καταστροφή τοῦ περιβάλλοντος. Στὴν Ὀρθοδοξίᾳ τὸ βάρος πέφτει στὰ πνευματικὰ, στὴν ἀσκησι, στὴν ὀλνγκρεία, στὴν λιποτή, ὅπως αὐτὰ κυρίως βιώνονται στὸν Μοναχισμὸ γ) Ἡ ὑπερρήφεια καὶ ἡ ἐγκυκεντρίκωσις τῆς Δύσεως, ὅπως αὐτὲς ἐκφράζονται ἀπὸ τὸν ὡλᾶθτὸ πάπα καὶ τὸν ὑπεράνθρωπο τὸν Νίτσε καὶ ὁλλὰς ἐκδηλώσεις, ἀντιθέμεναι στὸ ταπεινὸ καὶ συνοδικὸ φρόνημα τῶν Ὀρθοδόξων καὶ 4) ἡ εσχολατολγικὴ προοπτικὴ διακρινεῖ ἐπῆς τοὺς δυοπολισμοὺς. Δὲν φοβόμαστε οἱ Ὀρθόδοξοι τὸν θάνατο, οὔτε ὡς Ἐκκλησία ἔχουμε ἐγκοσμιοκρατικές τάσεις, ὅπως ὁ Παπμοὸς καὶ τὰ κοσμικὰ κράτη τῆς Δύσεως. «*Ἄλλα περαιοτέρω προίμην πρὶν εἰλισσι καὶ πρὸς ἑτέρου βίωσι παρασκευοῖν ἀπάντα πράττομεν*»⁵.

5. Μετὰ τὸ ἁγιασμένον Βυζάντιον γυρίζομεν ὀπίσω εἰς τὴν βαρβαρότητα τοῦ ὡλισμοῦ καὶ τῆς ἀθεΐας

Τώρα ἡ παγκοσμιοποίησι μᾶς γυρίζει πρὸς τὴν βαρβαρότητα τοῦ ὡλισμοῦ καὶ τῆς ἀθεΐας. Ἐμεῖς, ὁμως, δὲν καυχήμαστε γι' αὐτὴν οὔτε τὴν δεχομαστε.

Καυχώμαστε γιὰ τὴν κλασικὴ Ἑλλάδα τῶν προχριστιανικῶν χρόνων καὶ τὰ ἐπέτυγμματα τῶν ἀρχαίων προγόνων μας στὴν φιλοσοφία, τὴν ἐπιστήμη, τὴν τέχνη. Καυχώμαστε γιὰ τὸ γιγαντιὸ ἐκπολιτιστικὸ ἔργο τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ ὅλης τῆς ἑλληνιστικῆς περιόδου, ποὺ προετοιμάσε καὶ διευκόλυνε τὴν χρῆσι τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης τοῦ κηρύγμου καὶ τὴν διάδοσι τοῦ Εὐαγγελίου σὲ ὅλη τὴν ἑλληνίσουσα τότε Οἰκουμένη. Καυχώμαστε, γιὰτὶ κατὰ θεία ρύθμιση καὶ πρόνοια ὁ τέλειος λόγος τοῦ Θεοῦ ἐνὺλυνθηκε καὶ ἐκφράσθηκε στὰ κείμενα τῆς Κ. Διαθήκης μετὶ τὸ τελειότερο μέχρι σήμερ γλωσσικὸ ὄργανο, τὴν ἑλληνικὴ γλώσσα. Μά περαιοτέρω καυχώμαστε, γιὰ τὸν διοεπισμὸν πᾶντο καὶ διηρημένους Ἑλληνισμοῦς, ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν ὀλνοχρόνια ἐνοποίηση τοῦ ἀπὸ τὸν Μακεδόνα στρατηλάτῃ, ἐνοποιηθηκε γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ἐδοξολογήθη καὶ μεγάλῃ πόλνρως ὄχι σὲ ἕνα μικρὸ κράτος ὡλῆς, ἀλλὰ σὲ μία οἰκουμένην διὰ

στώσεων μετὰ μεγαλειώδη πνευματικὰ κατορθώματα ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας, τὴν Ρωμαιοσύνη τοῦ Βυζαντίου.

Ὁ Κύπριος ποιητῆς Βασίλης Μιχαηλίδης τὸ ἐξαερετικὸ ποιήμα τοῦ γιὰ τὸν μαρτυρικὸ ἐνάρησι τῆς Κύπρου Κυπριανῶ, ὁ ὁποῖος μαρτύρησε τὸ 1821, συμπαριστάμενος στὴν ἐξέγερσι, βάζει τὸν στόμα τοῦ τὰ ἐξῆς λόγια, ποὺ ἐκφράζουν τὴν συνείδησι καὶ τὴν περηφάνεια ὁλων τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 21 γιὰ τῖς ἠθικές καὶ πολιτιστικές τους ρίζες, γιὰ τὴν πολιτικὴ καὶ πολιτιστικὴ τους ταυτότητα. Τὰ ἀπευθύνει πρὸς τὸν Τούρκο πᾶσι ποὺ τὸν ἀνέκρινε καὶ τὸν βρωσιάζει:

Ἡ Ρωμαιοσύνη ἐν φυλῇ συνόκαισι τοῦ κόσμου. Κανέναν δὲν εὐρέθηκε γιὰ νὰ τὴν ἐξελέψῃ, κανέναν, γιὰτὶ σκέπει τὴν πό τᾶψι ὁ Θεός μου. Ἡ Ρωμαιοσύνη θὰ χαθῇ, ὄντας ὁ κόσμος λείπει.

Πέρασε δίσκολοις ἱστορικές περιόδους ὁ Ἑλληνισμός: ἀπέφυγε τὸν ἐκρωμαϊσμὸ μετὰ τὴν ρωμαϊκὴν κατάρκτησι καὶ μετὶ τὴν δύναμη τὴν πνευματικὴν ποὺ διέθετε παρ' ὀλίγων νὰ ἐξελληνίσῃ τὴν ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία, πολλοὶ λόγοι τῆς ὁποίας, ἰδιαίτερα ποιητὰ, διαμορτύρουνται, διότι ἡ στρατιωτικὰ καὶ πολιτικὰ κατὰκτημένη Ἑλλάδα, κατέκτησε καὶ ἐνίκησε πολιτιστικὰ τὸν κατακτητῆ⁶. Ὅτι δὲν κατορθώθηκε τότε μετὰ ἀνδραπνεες δυνάμεις κατορθώθηκε στὴν Ρωμαιοσύνη τοῦ Βυζαντίου, μετὶ τῆς ἐξ ὡλούς δύναμη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τὴν οὐράνοθεν, ἀπὸ τὰ ὡψη, ἐνάρθρωσι τοῦ Μ. Κωνσταντίνου νὰ ἱδρῶσι τὴν ἑλληνικὴν Ἀνατολή, μετ' πρωτεύουσά τοῦ ἑλληνικὸ μικρὸ Βυζάντιο, τὴν μετεπειτα Κωνσταντινούπολη, τὸ πρῶτο χριστιανικὸ κράτος, τὸ ὁποῖο γρήγορὰ ἐξελληνίσθηκε.

Κατὰ τὸν Φώτῃ Κόντογλου «*μέσα στὴ Βάρβαρη ἀνθρωπότητα τὸ Βυζάντιο ἴτανε ἡ κβωτός ἡ σφραγισμένη, ποὺ φύλαγε μέσα τῆς κάθε πνευματικὸ φθασμο, ἀποκημμένον μετὸν πόνo καὶ τὴν πίστι. Σὺν χάλασε αὐτὴ ἡ κβωτός, καὶ σκορπίστηκανε οἱ θησαυροὶ τῆς, ὁ κόσμος θράψτηκε πνευματικὰ ἀπὸ τὰ ψιχάλλα ποὺ μαζεύσανε κάποιo ὀλίγον καὶ τὰ πήγανε στὰ δυτικὰ ἔθνη*»¹⁰.

Καὶ ἂν τὰ δυτικὰ ἔθνη ἐτράφησαν ἐν μέρει πνευματικὰ μετὰ τὴν ἀναθὰ τῆς παιδείας ποὺ κουβδήλασαν οἱ φυγάδες Ἑλλήνες λόγιοι, πρὶν καὶ μετὰ τὴν ὥλωση τοῦ 1453, μετὰ ἵεσμοα νὰ ἐνισχυθεῖ ἡ ἀρξέμνη ἦδῃ ἐκεῖ ἀνθρωπιστικὴ ἀναγέννησι, ἐνωρίτερα, μέχρι τὴν ἐμφάνισι τῶν ΓερμανῶνΦραγκῶν στὸ ἱστορικὸ προσκήνιο τὸν 9ο αἰῶνα, ὁλόκληρη ἡ λατινικὴ Δύσι ἴταν προσκαλινμένη καὶ προαρητημένη στὴν ἑλληνικὴ Ἀνατολή, τὴν ἐνιαῖα ἑλληνορωμαϊκὴ αὐτοκρατορία, τρεφόμενη ἦδῃ μετὰ τὸ ἐλάχιστο ψυχλοῦτα τὸν φυγάδων λογίων, ἀλλὰ μετὰ τὸν ἐποῖσιo ἄρτο τῆς Ὀρθοδοξίας πιστεύσε καὶ ζωῆς, ὁ ὁποῖος κουβαλοῦσε συνθετικὰ καὶ ἀφομοιωτικὰ καὶ τὰ ὡγῆ στοιχεῖα τῆς ἀρχαιοελληνικῆς πᾶντες, ὅπως αὐτὰ ἔχουν παρασπληθῇ ἦδῃ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Κ. Διαθήκης καὶ διατηρήθηκαν καὶ αὐξήθηκαν ἀπὸ τοὺς μεγάλους Ἁγίους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Μέχρι τὴν ἐμφάνισι τῶν Φραγκῶν ἡ Δύσι ἴταν μαθητρία τῆς Ἀνατολῆς στὰ δόγματα, στὴν λατρεία, στὴν πνευματικὴ ζωῇ. Εἶναι ἀξιοσημειώατο ὅτι οἱ μεγάλοι σῦνοδοι, οἱ μεγάλοι Ἁγιοὶ Πατέρες, ὁ μεγαλειώδης θεσμός τοῦ Μοναχισμοῦ, ἡ ἐκκλησιαστικὴ γραμματεία, ἡ λατρεία, ἡ ὡμνογραφία, ἡ τέχνη καὶ πολλὰ ὡλλα, στὴν Ἀνατολὴ κυβᾶντες ἐμφανίσθηκαν καὶ ἀνθῖσαν ἀπὸ ἐκεῖ ἐφύπταντο, τὴν «*δυτικὴν ἀμαρυσία*»¹¹ κατὰ ὡμνογραφικὴ ἐκφράσι.

Ὁ ἴδιος πνευματικὸ ζωποτικός ἄρτος μεταδόθηκε ἀπὸ τὸ Βυζάντιο, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μ. Φωτίου καὶ πρὸς τοὺς ὀλβιολίους λαοὺς τοῦ Βορρᾶ, ἡ πρὸς τοὺς ὁποῖους ἐπέκτασι τῆς Ὀρθοδοξίας διηιρῶν τὰ πνευματικὰ καὶ γεωγραφικὰ ὄρια τῆς Ρωμαιοσύνης, ἔδωσε ἀνάσα ζωῆς στὸν Ἑλληνισμὸ, δὺο ζωτικὸ φρόνησ, ἀπέναντι δύο ἰσχυρῶν ἐχθρῶν ποὺ ἐπεδίωκαν νὰ συρρικνώσουν τὴν αὐτοκρατορία: ἀπέναντι τοῦ ἰσλαμ τῶν Ἀράβων καὶ τῆς ναντῶν τῶν Τούρκων καὶ τὴν Ἀνατολὴ καὶ ἀπέναντι τῶν Γερμανῶν Φραγκῶν καὶ τοῦ Δύσι. Εἶναι ἀρκρως χαρακτηριστικὸ ὅτι τὴν ἰδια περίοδο ποὺ οἱ Τούρκοι ἀφαιροῦν ἀνατολικὰς ἐπαρχίες ἀπὸ τὰ ἀνατολικὰ τῆς αὐτοκρατορίας, τὴν ἰδια ἐποχὴ οἱ Φραγκοὶ ὄχι μόνον ἀποκοτῶν ἐδόφα καὶ ἱδρῶνουν φραγκικὰ κρατῖδια, ἀλλὰ κατακοτῶν στρατιωτικὴν τὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 1204 καὶ τὴν διαρκεία τῶν ἐπαισχυντων σταυροφορίων. Πρὶν ἀπὸ τὴν ὥλωση τοῦ 1453 ἡ Ρωμαιοσύνη γνώρισε τὴν ὥλωση τοῦ 1204, ἡ ὁποία κατὰ γενικὴν οὐχέδὸν ἐκτίμησι τὸν ἱστορικὸν συντελεσμο, μετὶ τῆς ἐξαοστέρων ἡσὶ ποὺ ἐπέφερε, νὰ πέσει τελικὰ ἡ αὐτοκρατορία στὰ χεῖρα τῶν Τούρκων. Πάντως οὔτε οἱ Φραγκοὶ, καθοδηγούμενοι ἀπὸ τὸν πάπα, παρὰ τῖς βιαιότητες καὶ τῖς πείσεις καὶ τῖς ὑποσχέσεις βοηθείας, κατόρθωσαν νὰ ἐκλιπνίσουν, νὰ φραγκέψουν τοὺς Ὀρθοδόξους, γιὰτι ἀνέδρασαν μεγάλες ἡγετικές μορφές τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας, ὁ Μ. Φώτιος, ὁ Ἁγιος Γρηγόριος Παλαμάς, ὁ Ἁγιος Μάρκος Εὐγενικός, οὔτε νὰ τοὺς ἐξολοκλήρουν οἱ Τούρκοι μετὰ τὴν ὥλωση τῆς Πόλης τοῦ 1453, γιὰτὶ καὶ πάλι ἐμποδίσθηκαν ἀπὸ τὴν ἐνθαρρυσία Ἐκκλησία, ποὺ ἀνέλαβε νὰ συντηρήσῃ τὸ Γένος καὶ τὸ ἐπέτυχε μετὰ μεγάλης μορφῆς ἁγίων κληρικῶν καὶ διδασκάλων, ὅπως ὁ Ἁγιος Κοσμάς ὁ Ἀιτωλὸς, οἱ Ἁγιοὶ Κολλυμβάδες, ὁ Ἁγῖος Μηνναῖος, ὁ Εὐγένιος Βούλγαρης, ὁ Νικηφόρος Θεοτόκης καὶ πλείστοι ὄλλοι.

Ἐχει μάλιστα παρατηρήθῃ ὅτι, μολυνόντι ὁ Ἑλληνισμὸς τοῦ Βυζαντίου μετὰ τοῦ 1204 καὶ τοῦ 1453 πολιτικὰ εἶναι ἀδύναμος καὶ ἐξαοστέρως

νημένους, πολιτιστικὰ καὶ πνευματικὰ παρουσιάζει ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τὸν Παλαιολογικὸν ἀξιοσημειώτω διωγμὸς σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ πνευματικοῦ βίου, ἰδιαίτερα στὸν ὄχνη τῆς Θεολογίας, ὅπου λόγω τοῦ κινήματος τοῦ Ἰουσακισμοῦ καὶ τῆς προφητικῆς καὶ δυναμικῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλάμ ἀποτυγχάνει ἡ Δύσι νὰ ἐκδυτικίσει, νὰ φραγκέψει τὴν Ἀνατολή, μετὶ τῖς ἰδέες ποὺ μετέφερε ἐκεῖθεν ὁ ὁμμανιστῆς λόγιος μοναχὸς Βαρλαάμ ὁ Κалаβρός¹². Δὲν ἴσαν εὐκαταφρόνητες οἱ δυνάμεις ποὺ ἐπεδίωκαν ἀπὸ τότε τὸν ἐκδυτικισμὸ τῆς Ἀνατολῆς, ὅπως φάνηκε στὴν συνέχεια ἀπὸ τὴν διαμάχη μεταξύ Λατινοφρόνων καὶ Ὀρθοδόξων, ποὺ κακῶς ἀπὸ δυτικὴ ἐπίδρασι τοὺς ὀνομάζουμε ἐνωτικoὺς καὶ ἀνθενωτικoὺς¹³, ποὺ κατέληξε στὴν ταπεινωτικὴ γιὰ τοὺς Ὀρθοδόξους ὑπογραφή τοῦ ὀρου τῆς συνόδου Φερράρας-Φλωρεντίας τοῦ 1438-39, δεκατέσσερα μόνον χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν ὥλωση, ἡ ὁποία εὐχάριστὰ παρέμεινε στὰ χαρτὰ, ἀπὸ ἀπορρίφθηκε ἀπὸ τὴν συνείδησι τοῦ πληρωσμένου τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ ὀφείλεται στὸν πνευματικὸ δύναμὸς τοῦ Ὀρθοδόξου πολιτισμοῦ, καὶ ἴταν συγχρόνως ἕνα σημάδι πᾶς αὐτὸς θὰ ἀνέχε, ἀκόμη καὶ ἐν, ὅπως ὅλα ἔδειξαν, ὑπέκυπταν οἱ Ρωμαιοὶ στoὺς πολιτιστικὰ ἡλιότερο ἐπικινδύνους Τούρκους. ἴταν μία ἀσκησι ἀντοχῆς τῶν Ὀρθοδόξων, ποὺ τὰ κατέφραναν, ὅταν ὁ Θεός, λόγω τῆς ἀγένησής τῶν, τοὺς ἐπέταλε ἀξίους ἡγέτες. Ἡ ἀποφυγὴ τοῦ τοῦ ἐκλιπνισμοῦ, τοῦ φραγκέματος, ἀποτελεῖ τὴν τρίτη νίκη τοῦ Ἑλληνισμοῦ, μετὰ τὴν ἀποφυγὴ τοῦ ἐκρωμαϊσμοῦ καὶ μετὰ τὸν ἐξελληνισμὸ τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ τέταρτὴ νίκη ἡ ἀποφυγὴ τοῦ ἐξωλισμοῦ καὶ ὁ παρ' ὀλίγων ἐξελληνισμός τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας.

6. Ἀναστρέψιμος ἡ κυριαρχοῦσα παγκοσμιοποίησις.

Ἀξιολίμητον τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀγ. Ὑωάννου Βατάτζη

Ἀξίζει μάλιστα νὰ σημειωσοῦμε, μὴ καὶ βρισκομαστε στὸ Διδωμῆσιχο, ὅτι ὅλος αὐτὸς ὁ ἐκπληκτικός δύναμιος ποὺ ἐδεῖξε ἡ Ρωμαιοσύνη τοὺς τρεῖς τελευταίους αἰῶνες μετὰ ἀπὸ τῖς σταυροφορίες τῶν Φραγκολόγων τὸν πάπα κατὰ τὴν Παλαιολογεία Ἀναγέννησι, ὅπως λέγεται, ὀφείλεται, κατὰ κοινὴ καὶ ἀσάισιησι τὸν ἐρευνητικὸν ἐκτίμησι στὸν ἐκ διδωμῆσιχο καταγόμενον μεγάλo αὐτοκράτορ καὶ ἁγιο τῆς Ἐκκλησίας μας Ὑωάννη Γ' Βατάτζη. Αὐτὸς στὰ τριαντάδιu ἐπὶ τ

Συναγωγή έρωτημάτων διά την παρουσίαν τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου εἰς τήν μεγ. Συναγωγήν

Συμφώνως πρὸς ἀνακοίνωσιν τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου τῆς 29ης Μαρτίου:

«Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Πατριάρχης, κατόπιν ἀπευθυνθείσης Αὐτοῦ προκλήσεως ὑπὸ τοῦ Ἐξοχ. κ. Bülent Aἰνῆς, Ἀντιπροέδρου τοῦ Κυβερνήσεως τῆς Τουρκίας, συνοδευόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ Πα- ν ο ς ι ο ῦ Ἀρχιμανδρίτου κ. Βαρβολομαίου, Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, τὴν πρωΐαν τῆς Πέμπτης,

26ης Μαρτίου, μετέβη εἰς Ἀδριανούπολιν (Edirne) καὶ ἐτίμησε διὰ τῆς ὑψηλῆς παρουσίας Του τὴν τελετὴν ἐγκαίνιων τῆς μεγάλης Συναγωγῆς τῆς πόλεως, παρουσίᾳ τῆς Α. Ἐξοχότητος, ἁλλων τοπικῶν ἀρχόντων καὶ πλήθους ἐκ τῆς Ἑβραϊκῆς Κοινότητος».

Ἡ ἀνακοίνωσις ἡγεύμενον αὐθορμήτως μερικᾶς ἀπορίας, Γνωρίζομεν ὅτι εἰς τέτοια γεγονότα καλεῖ ὁ οἰκοδεσπότης. Οἰκοδεσπότης ἦτο ὁ Ἀρχισυνάγωγος ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως; Ἦτο ἐν γνώσει τοῦ οἰκοδεσποτοῦ ἡ πρόσκλησις τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου ἢ ὁ Ἀντιπρόεδρος ἐντήρησεν αὐθαρέτως; Τὸ πρωτόκολλον εὐγενείας ἀν μὴ τί ἄλλο προβλέπει προσενενοῦσαν εἰδάλως θὰ ἦτο ἀπὲρπες καθεὶς νὰ προσκαλῇ τὴν ἑστῆς... ἀν λογαριάσῃ τὸν ξενόδοξον». Ὁ Παναγιώτατος ἐγνωρίζων ἀν ὑπῆρχε προσενενοήσεως; Ἀν δὲν ὑπῆρχε, πῶς ἀπο-

δέχεται νὰ μεταβῇ εἰς τόπον θρησκευτικῶν χωρίων νὰ ἐρθῇ ὁ ἴδιος εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν οἰκοδεσπότην; Ἀπὸ τὴν ἄλλην, διατὶ ὁ οἰκοδεσπότης δὲν ἐκάλεσε τὸν ἴδιον τὸν Πατριάρχην προσωπικῶς; Ποίος ὁ λόγος; Ἄλλωστε καὶ παλαιότερα ἔχομεν ἰδεῖ τὸν Πατριάρχην νὰ παρευρίσκεται καὶ ἐνίοτε νὰ συμπο-

σέυχεται ἀντικανονικῶς μὲ ἄλλο ὀρθόρην. Ἄν ὑπῆρχε προσενενοήσις τότε με ποίαν αἰτιολογίαν ἀνέλαβε τὸν ρόλον προσκλητοῦ ὁ Ἀ ν τ ι π ρ ὶ ὁ ε δ ρ ο ς; Πέραν αὐτῶν, διατὶ ὁ Παναγιώτατος ἐθεώρησε καλὸν νὰ μεταβῇ εἰς τοιαύτην ἐκδήλωσιν; Ὁταν τὸν καλῇ ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις ἀμέσως ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ κελεύσματα τῆς; Ἄν, αὐρίων τελεσθῇ ὁ ἴδιος ἐγκαίνια εἰς ἱ. ναόν, θὰ προσκαλέσῃ τὸν Ἀρχισυνάγωγον ἢ τὸν Πρωθυπουργόν; Ἀς ἐπισημάνωμεν, ὅτι νὰ προλαμβάνωμεν, ὅτι, ὅταν θρησκευτικὰ τελετὰ λαμβάνουν τὸ ἐνδύμα τῶν κοινωνικῶν ἐκδηλώσεων ἀπομεινῶν τὴν πνευματικὴν τὸν ἀξίαν. Ὁ Παναγιώτατος κατέχει μίαν ὑψηλὴν θέσιν, καὶ καθὲ κινήσις τοῦ δυνάται νὰ δώσῃ λαβὰς διὰ τὰ τεκταινόμενα, ὅπως ἡ παρουσία τοῦ ἐκεῖ μετὰ ἀπὸ πρόσκλησιν τοῦ κ. Bülent Aἰνῆς, ὅταν τὰς ἡμέρας ὀλίγα χιλιόμετρα βορειότερα εἰς Σοφίαν ἱδρύεται καὶ Τμήμα Ἑβραϊκῶν Σπουδῶν καὶ ὀλίγα χιλιόμετρα δυτικότερα εἰς Θεσσαλονίκην τικτεται ἀντίστοιχον Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν.

Ποῖοι ἄραγε ἐπιθυμοῦν τὰ Τζαμιά εἰς τὴν Πατρίδα μας, ἀφοῦ δὲν τὰ θέλουν οἱ μουσουλμάνοι;

Τοῦ κ. Δημητρίου Κασαρτοῦ

Ἦλθε ἐδῶ καὶ καιρὸ ἡ ὥρα νὰ ἀντιμεταπίστωμε καὶ στὴν Χώραν μας τὰ ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν συνύπαρξὴ μὲ πιστοὺς ἄλλων θρησκειῶν. Ἡ φτώχεια, οἱ πόλεμοι καὶ οἱ πολιτικεῖς διώξεις ἀδεδῆλν μας ἀπὸ ἄλλες χώρες τοὺς ἔφεραν στὴν Ἑλλάδα. Μαζὶ μὲ αὐτοὺς ἦλθαν καὶ οἱ θρησκευτικεῖς τοὺς κοινότητες.

Ὁ Ἀχμάν Ἑλντίν εἶναι, ὅπως ὁ ἴδιος προτίμη νὰ ὀρίσῃ τὴν ιδιότητά του, ἕνας «εἰσαποστάσις τοῦ ἱσλαμ στὴν Ἑλλάδα». Δραστηριοποιεῖται στὸ ἀρχαιότερο ἐν ἐνεργείᾳ Τζαμί τῆς Ἀθῆνας καὶ ἐν ἑνᾷ ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα τῆς Χώρας. Κηρύττει τὸ ἱσλαμ καὶ ἡγεῖται μιάς μουσουλμανικῆς κοινότητος. Ὁ ἴδιος, γεννηθεὶς καὶ ἀνατρεφθεὶς στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ πατέρα αἰγύπτιο καὶ μητέρα Ἀλλήνηδα, δὲν διαστάζει νὰ ἐπιβεβαιώσῃ ὅτι «δὲν λείπει τίποτα ἀπὸ ἑνα μουσουλμάνο πού διαβεῖ στὴν Ἑλλάδα».

Ἐτι περαιτέρω, ὅπως ὁ ἴδιος ἐξηγῆσεν στὸν δημοσιογράφο τοῦ Ὀρθόδοξου Τύπου, ἀπὸ τοὺς μουσουλμάνους συμπολίτες μας δὲν λείπει οὔτε αὐτὸ διὰ τὸ ὅποιον κόπτονται πολλοὶ πολιτικοὶ παράγοντες, οἱ ὁποῖοι μάλιστα συγκρούσθηκαν στὸ παρελθόν καὶ μὲ μέλη τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δηλαδὲ ἕνας ἐπίσημος χώρος λατρείας, κάποιο μεγάλο τζαμί στὴν Ἀθήνα, τὴν Θεσσαλονίκην ἢ ἄλλη μεγάλη πόλη. Ἡ ἀπάντησίς του, ἦταν ἀπλὴ, λογικὴ ἀλλὰ καὶ αἰφνிடιαστικὴ. «Ἐχομε τζαμιά καὶ χώρους ὅπου προσευχόμεθα ἐλευθερίως» δηλώνει. Μάλιστα διερωτάται πῶς θὰ μπορούσαν οἱ μουσουλμάνοι ἀπὸ τίς διάφορες ὁμολογίαις τῆς ἱσλαμικῆς πίστεως νὰ συνερχωνται καὶ νὰ προσευχονται μαζὶ.

Ἄραγε μποροῦν Ὀρθόδοξοι, Παπκοὶ καὶ Προτεστάντες χριστιανοὶ νὰ λατρεύουν τὸν Θεὸ στοὺς ἰδίους ναοὺς καὶ μὲ τίς ἱερεῖς ιερατικῆς πράξεις; Κατόπιν αὐτοῦ τὸ ἐρώτημα βεβαίως πού προκύπτει εἶναι ποῖοι καὶ γιὰτί κόπτονται γιὰ τὴ δημιουργία τζαμιῶν, ἢ ὅπως ἀπὸ πολιτικῶν παράγοντων ὀνομαζόνται «ἐπισημῶν χώρων λατρείας»; Ἐν μέτρῃ ὁ κύριος Ἑλντίν δίδει μίᾱ Ἐξήγησιν ἀναφορὰντος πῶς οἱ «Ἀδελφοὶ Μουσουλμάνοι» οἱ

ἀνοίγει τὸ θέμα τῆς ἐκμετάλλευσ- τῆς τῆς περιουσίας τῆς γιὰ τὴν ἀποπληρωμὴ τοῦ ἑλληνικοῦ χρέους. Ἡ δὴλωση αὐτὴ ἦρθε ἐκ στόματος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερώνυμου τζινόντας ὅτι δὲν πρόκειται νὰ πωληθῶν ὑπεριουσιακά τῆς στοιχεῖα, ἀλλὰ νὰ αξιοποιηθῶν ἐκ συνεργασίας μὲ τὸ ἑλληνικὸ κράτος. Μιλώντας σὲ τηλεοπτικὸ σταθμὸ, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος διευκρίνισε ὅτι δὲν μιλᾷ γιὰ τὴν πώλησις τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀξιοποίησ- ῆσ τῆς, προκειμένου αὐτὴ νὰ παραμείνῃ σὲ ἑλληνικά χεῖρα, ὑπὸ τὴν προϋπόθεση ὅτι τὰ ἔσοδα πού θὰ προκύψουν, θὰ διατε- ρηθῶν γιὰ τὴν ἀποπληρωμὴ τοῦ χρέους. Τὸ θέμα αὐτό, ὅπως εἶπε, θὰ συζητηθεῖ μὲ τὸν πρωθυ- πουργόν.

Ἀνοίγει τὸ θέμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας

Ὁ Μακ. Ἀρχ. Ἀθηνῶν κ. Ἱερώνυμος ἐδήλωσεν ὅτι δὴν ζητήσῃ μὲ τὸν Πρωθυπουργόν, ὥστε τὰ ἔσοδα ἀπὸ τὴν περιουσίαν τῆς Ἐκκλησίας νὰ διατεθῶν διὰ τὸ ἐθνικὸν χρέος. Τὸ ζήτημα πού ἐπὶ χρόνια ἀπασχολεῖ τὴν Πολιτείαν εἶναι τὸ πῶς θὰ καταφερῇ νὰ ἐχγ λόγον δι' ὃ,τι ἐχει ἀπομεινεί εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τελικὰ φαίνεται πὼς ἡ ἰδία ἡ ἐκκλησιαστικὴ πλευρὰ ἀνοίγει τὸν φεγγίτην. Ἀπομείνει καὶ εἰς τὰ χεῖρα τοῦ Σεβ. Μητρο. Σπάρτης κ. Εὐσταθίου, πού ὠρίσθη προσφά- τως ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπικε- φαλῆς διὰ τέτοια ζήτηματα, τὸ πα- ραδωρῆκαὶ νὰ μὴ μεταστρίψῃ εἰς κεκοιμήτοισιν. Ὅπως ἐδημοσίευσαν τὰ ratarpolitika.gr τῆς 11ης Ἀπριλί- ου 2015:

«Γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Ἐκκλησία

Οἱ Ροταριανοὶ συμμετέχουν εἰς τὸ φιλανθρωπικὸν ἔργον τῆς Ἱ. Μ. Κερκύρας!

Ἐρωτῶμεν τὸν Σεβ. Κερκύρας κ. Νεκτάριον: Γνωρίζετε Σεβασμιώ- τاته διὰ πῶς ἀπὸ τίς λέσχες Ρότα- ρι, Λόγων, Προσκοπισμοῦ κ.λπ. κρύβεται ἡ Μασονία; Τί εἶδους σχέσεις διατηρεῖτε μὲ τέτοιον εἰδους λέσχεις; Πῶς ἀποδέχεσθε ὅποιανδήποτε βοήθειαν ἀπὸ λέ- σχεις γνωστῆς διὰ τὰ πιστεύω καὶ τὸ ἔργον τους εἰς τὸν χρόνον τῆς Ὀρθοδοξίας; Μήπως ἐγίνε λάθος εἰς τὸ δελτίον τύπου καὶ θὰ πρέπει νὰ ἀνακαλέσετε; Δὲν μποροῦν ὁ ὄμιλος τῶν Ρόταρυ νὰ μοιράσῃ ἀπὸ τὸν μόνον τὸν τρόφωμα; Εἰς τὴν Ἀγ. Γραφὴν ἀναφέρεται: «ἔλκων δὲ ἀμαρτολόγῳ ἡν λιπανάτω τὴν κε- ραλὴν μου». Ἐν τῷ μετὰ τῷ δὲν ἀντέδρασε κανεὶς! Ὅλα τὰ πρα- κτικὰ εἰδήσεων ἀνήτηρσαν τὴν εἰδήσιν, μερικὰ καὶ μετ' ἐπευφημι- ων, συνοδεύοντα αὐτὴν μὲ τὰς ἰδίας φωτογραφίας! Ἐξέλειπεν ἡ δε- ολογικὴ διάκρισις; Συμφώνως πρὸς τὸ ἱστολόγιον «ὁ Παιδαγωγός» τῆς 8ης Ἀπριλίου 2015:

«Ὁ μητροπολίτης Κέρκυρας μοιράζει τρόφιμα πού τοῦ ἔδωσαν οἱ Ροταριανοί. Διαβάζουμε στὰ ἐκκλησιαστικά πρακτοεῖα εἰδή- σων (αὐτὰ στὰ ὁποῖα στέλνουν οἱ μητροπόλεις τῆς ἀνακοινώσεως τους, συνήθως μὲ τὸ ἀξίωμα...): «Τὸ πρωὶ τῆς Μεγάλῆς Τρίτης 7 Ἀπριλίου ὁ Σεβασμιώτατος Μη- τροπολίτης Κερκύρας Παῆδων καὶ Διαποντίων Νήφων κ. Νεκτάριος μοίρασε στὸ Πνευματικὸ Κέντρο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τρόφιμα καὶ εἶδη πρώτης ἀνάγκης σὲ 200 καὶ πλέον οἰκονγενεῖς, ἐν ὧναι τοῦ Πάσχα. Τὰ τρόφιμα συγκεντρώθη- ραν στὰ πλαίσια τοῦ Κοινωνικοῦ Παντοπωλείου πού λειτουργεῖ ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία ἀπὸ τίς ἐνορίες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, καθὼς καὶ

ἀπὸ τὴν συνδρομὴ τῶν Κερκυ- ραϊκῶν Συλλόγων τῆς Νέας Ὠρ- κῆς στῆς ΗΠΑ (Hellenic Relief- Corfu ORFU Relief). Τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βατοπαϊδίου τοῦ Ἁγίου Ὅρους, ὅπως ἐπίσης καὶ τοῦ **Ροταριανοῦ Ὀμίλου Κέρκυρας**».

Ματαιότης!

Μία ἀπλὴ ἐνορία, δίνει καὶ Χρί- στούγεννα καὶ Πάσχα περισσότε- ρες σακούλες. 200 σακούλες τρό- φημα ἀπὸ ὅλες τῆς ἐνορίες τῆς Κέρ- κυρας καὶ ἀπὸ ἑνα σωρὸ συλλό- γους. (Μονὴ Βατοπαϊδίου, Ροτα- ριανὸς Σύλλογος, Σύλλογος Κερ- κυριῶν ΗΠΑ κλπ).

Καὶ ὅμως στέλνουν τὴν εἰδήσῃ σὲ ὅλα τὰ δημοσιογραφικὰ site (ἐνδοχομμένως ἡ προβολὴ τῆς εἰδήσεως νὰ κοστίζει περισσότερο ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ τρόφιμα). Τὸ τραγί- κότερο ὅμως εἶναι ὅτι ἡ ἰδία ἡ μη- τροπόλη διαφημίζει ὅτι μερὴς τῆς προσφορᾶς (200 σακούλες!), προ- ἔρχεται ἀπὸ τὸν Ροταριανὸ Ὀμιλο Κέρκυρας! Δεῖτε τὴν διαφημίσιν τῶν 200 σακούλων μὲ τὰ τρόφιμα (καὶ τοῦ Ροταριανοῦ Ομίλου) καὶ τὴν ἐπισημὴν ἱστοσελίδα τῆς μη- τροπόλης Κερκύρας. Εἶπαμε, πιστὴ ἐφαρμογὴ τοῦ ὅσο δὲ ποιοῦντος ἐλεημοσύνην μὴ γνῶτω ἡ ἀριστε- ρά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου. Ἡ δια- φῆμισι εἰς τὰς καὶ ἄλλα ἐκκλη- ριαστικὰ site: **ΡΟΜΑΚΙΑ, ΑΜΗΝ, ΑΓΙΟΡΕΠΤΙΚΟ ΒΟΗΜΑ** κ.α. Μὰς θλί- βει ἀκόμη, ἡ ἐπιλογή τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βατοπαϊδίου νὰ ἐπιμένει νὰ προβολῇ τὸ φιλανθρωπικὸ τῆς ἔργο ἀλλὰ καὶ ἡ συμμετοχὴ τοῦ ὀνομαστος τῆς Ἀγιορείτικῆς Μονῆς δίπλα στὸς Ροταριανούς.

Στὸ «Μήνυμα τῆς Ἱερᾶς Συνό- δου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸν εὐσεβεῖ Ἑλληνικὸν λαόν» τῆς 29.11.1958 μετὰ τῶν ἄλλων θεμάτων ἀναφέ- ρονται καὶ τὰ ἐξῆς γιὰ τοὺς Ροτα- ριανούς: «.....Ἡ Ὄργάνωσις αὐτὴ

ἔχει χαρακτῆρα διεθνῆ, σπτηρίζο- μενη ἐπὶ ἀφηρημένων ἠθικῶν φι- λосоφισμῶν ἀρχῶν. Δὲν δέχεται τὴν ἠθικὴν ζωὴν καὶ τὴν φιλαν- θρωπῶν μὲς καρποὺς τῆς Ὀρθόδο- ξου Χριστιανικῆς Πίστεως, τοῦτέ- σθις τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς παρα- δόσεως.... Πάσα ἠθικὴ καὶ κοινω- νικὴ κίνησις καὶ ζωὴ ἐκτὸς τοῦ Χρι- στοῦ καθίστα τὴν Ἐκκλησίαν ἐφε- κτικὴν (=ἐπιφυλακτικὴν) καὶ τὴν ἐφεκτικότητα αὐτὴν ἐκρίνει ἡ Ἱεραρχία νὰ τῆρησῃ καὶ ἀπέναντι τῆς Ροταριανῆς Ὄργανώσεως καὶ νὰ συστήσῃ εἰς τοὺς Κληρικοὺς νὰ ἀπέχουν τῶν συνεστιάσεων αὐτῆς.....».

«Συγχորδία παντός γένους...» εἰδησιογραφικό!

Ἐκκλησιαστικά Πρακτοεῖα εἰδήσεων: Τελικὰ εἶναι μῦθος ὅτι δὲν γίνονται ἐπενδύσεις στὴν Ἑλλάδα. Ἀπόδειξη: Τὰ ἐκκλησια- στικὰ πρακτοεῖα εἰδήσεων. Καθη- μερινὰ δεκάδες φωτογραφίες δε- σποτόδεος σὲ διάφορες πόλεις μ- εστὰ στοῦ ναοῦ, ἀκόμη καὶ τῆς πόλ- εως στιγμῆς μέσα στὸ Ἱερό (συνεπῶς εἶναι φανερό ὅτι ἡ φωτογράφιση γίνεται σκόπημα). Ταυτοχρόνα, τὰ ἐκκλησιαστικά πρακτοεῖα εἰδή- σεων διασφαλίζουν ὅτι θὰ κοποῦν τὰ μὴ ἀρεστὰ οχόλια ἀναγνωστῶν. Νὰ νὰ καλὰ τὰ χρέματα ἀπὸ τοὺς δόσκους τῶν ναῶν, πού καταλή- γουν -σὲ κάποιο ποσοστὸ- τῇ μη- τροπόλει, καὶ ἀπὸ τὴ μητρόπολη ... στὴν διαφημίσιν-αὐτοπροβολῇ τοῦ ἐκαστοῦ, μητροπόλεως!. Κάνουν λοιπὸν αἰσχρομὰ λάθος νὰ λένε ὅτι δὲν ἦρθε ἀκόμη ἡ ἀνάπτυξη στὴν Ἑλλάδα».

Ὁ Δημήτρης Σωτηρόπουλος σχολιάζει τὰ ἀνωτέρω: «Ἐπειδὴ μ- εριστὶ ἴσως δὲν γνωρίζουν πῶς λει- τουργοῦν οἱ Μητροπόλεις (Δόξα τῷ Θεῷ) ὄχι ὅλες μὲ τὰ «ἐκκλησια-

στικά πρακτοεῖα», ὁρισμένες πλη- ροφορίες: Τίποτε δὲν ἀναγράφε- ται τυχαία καὶ... χάριν ἐνημερωσί- σης αὐτὰ, ἵδμε μόνον μὲ συγκεκρι- μένα ΔΕΛΤΙΑ ΤΥΠΟΥ Μητροπόλε- ων πού περιέχουν συγκεκριμένη θεματολογία καὶ πληρῶνεται «μ- ετὸ κομμάτι» (=μὲ τὴ δημοσίευσιν). Ὅταν βλέπετε δεκάδες ἢ καὶ ἐκα- τοντάδες φωτογραφίες ἀπὸ διάφο- ρες Ἀκολουθίες, εἰδικὰ Πανηγύ- ρεις καὶ Ἀρχιερατικά Συλλεΐτουργ- ῆα, τότε τὸ «μπαγίόκο» εἶναι πολὺ μεγαλύτερο: Εἰδικότερα, στὴν Ἀττικὴ υπάρχουν 2-3 συγκεκριμέ- νου Μητροπόλεις πού πληρῶνουν ἀδρά γιὰ τέτοιες δημοσιεύσεις, εἰδοποιώντας ἐγκάρως τοὺς «δη- μοσιογράφους» τῶν ἐν λόγῳ «πρα- κτοερίων» νὰ στείλουν ἀτομα, γιὰ νὰ καλύψουν τὰ...events!. Πολὺ ση- μαντικὸ εἶναι τὸ γεγονὸς πῶς οἱ ἰδιοκτῆτες τῶν συγκεκριμένων «πρακτοερίων» ΔΕΝ εἶναι καὶ δη- μοσιογράφοι καὶ εἰδικότερα ἐκκλη- ριαστικὸν εἰδήσεων, ἀλλὰ ἀνεπι- γελτὰ τοιαῖκα, λακέδες (χωρὶς εἰσαγωγικὰ) Μητροπολιτῶν ἢ Ἀρχι- μοναριτῶν, ἀκόμη καὶ πολιτικῶν κομμάτων (!!!) πού μὲ τῆς κατάλλη- ρες διασυνδέσεις καὶ τὴν ἀπαρά- τητὴ διαπλοκή, «ἐπστήσαν» τίς ἱστο- σελίδες τοὺς ὄχι φυσικὰ ἀπὸ ἀγά- γη γιὰ τὴν Ὀρθοδοξίᾳ καὶ τὴν Ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ γιὰ αὐτὴ ἡ ἐνα- τὴ μὴ ἀρεστὰ οχόλια ἀναγνωστῶν. Νὰ νὰ καλὰ τὰ χρέματα ἀπὸ τοὺς δόσκους τῶν ναῶν, πού καταλή- γουν -σὲ κάποιο ποσοστὸ- τῇ μη- τροπόλει, καὶ ἀπὸ τὴ μητρόπολη ... στὴν διαφημίσιν-αὐτοπροβολῇ τοῦ ἐκαστοῦ, μητροπόλεως!. Κάνουν λοιπὸν αἰσχρομὰ λάθος νὰ λένε ὅτι δὲν ἦρθε ἀκόμη ἡ ἀνάπτυξη στὴν Ἑλλάδα».

Ὁ Δημήτρης Σωτηρόπουλος σχολιάζει τὰ ἀνωτέρω: «Ἐπειδὴ μ- εριστὶ ἴσως δὲν γνωρίζουν πῶς λει- τουργοῦν οἱ Μητροπόλεις (Δόξα τῷ Θεῷ) ὄχι ὅλες μὲ τὰ «ἐκκλησια-

ΕΡΧΕΤΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ἢ ΜΗΠΩΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΟΜΑΡΤΥΡΩΝ ΤΟΥ ΙΕΧΩΒΑ:

Οἱ ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ ὑπὸ ἐπικειμένην διάλυσιν;

Πρὸ τῶν ἡμερῶν τῆς Μεγάλῆς Ἑβδομάδος ἐλάβαμε μίᾱ ἐπι- στολὴν μιάς ἐξουβούς καὶ ἀγαθῆς ψυχῆς τὴν ὁποῖαν καὶ ἐδημοσιεύ- σασε πρὸ φύλλο (10-4-15 ἀρ. φ. 2055). Ἡ ἐπιστολογράφος ἐξέ- φραξε μὲ περισσὴ ἀγωνία καὶ καμψὴ τὴν ἀποθάρσυνση τῶν παν- τοιῶν εἰδους αἰρετικῶν, οἱ ὁποῖοι λυσοσμοῦνται κατὰ τῆς ὀρθῆς πί- στeweς, ἀλλὰ πάντοτε μὲ κεκαλυμ- μένη τὴν προσοψη, ὡς ἀκριβῶς ἔχουν καὶ τὰ ἐκλυστικά τους χρω- ρατῆς πατὸ φυλλάδιον καὶ οἱ μεγάλοι μαγῆστρος ἐντυπωσιακῆς ἀφίσσε- ρ. Οἱ αἰρετικοὶ ἔχουν ἐπιδοθῇ σὲ σφοδρὸ ἀγῶνα καὶ ἔχουν ἐξαπο- λύσει, σύμφωνα μὲ τὰ εἰσαγωγικά, ὅς σκοτεινὰ κέντρον τοῦ ἐξωτε- ρικοῦ σχεδίου τους, ὅλες τους τίς δυνάμεις διὰ νὰ παρασύρουν ἀνθρώπους ἀδασεῖς σὲ ζητήματα πίστεως, εὐρισκόμενοι σὲ κεν- τρικά σημεία κυρίως τῶν Ἀθηνῶν καὶ περικυβῶν, ὅπως στίς στάσεις τῶν μέσων συγκοινωνίας καὶ τίς πλταεῖς. Ἦν ὥρα πού ἐπιχειροῦν νὰ δέσουν τὰ χεῖρια καὶ τὴν γλῶσσά τῆς ἐκκλησιαστικῆς δια- φώτισεως, διὰ ἀντιπρασιονικῶν καὶ ἄλλων νόμων, ἀφήνεται ἔρριοι οὗ πλήθους στὴν προπαγάν- δα καθὲ παραρρητοκείας καὶ υπο- κουλτούρας. Ὅμως «ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδετα» καὶ εἶναι ὀξὺς ὡς «ρομφαία δίστομος», γι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐδῶ τὸ βῆμα κατα- βάλλουμε καθὲ προσπάθεια νὰ ἀνα- δεῖξομεν τὴν ἀλήθειαν, καθὼς πα- ρατηροῦμε ὅτι πολλὰ ἱστολόγια καὶ «ἐκκλησιαστικῆς» ἐφημερίδες «τυρβάζουν περὶ πολλὰ» ἀλλὰ ὄχι γιὰ τὸ ἐνα, τὸ ἀναγκάιον.

Ὅλες αὐτὲς τίς ὁμάδες, πού ἀποπροσανατολίζουν τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξιᾳ, θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τίς κατατάξῃ, σὲ τρεῖς κατηγορίες: α) ἐκείνες πού ἔχουν χριστιανικὴ ἐπικάλυψη, δηλαδὲ ἰσχυρίζονται ὅτι πιστεύουν στὸν Χριστὸ, β) ἐκείνες πού ἔχουν φη- λισοφικὸ προσωπεῖο, οἱ ὁποῖες σουνήως ἐκμεταλλεύονται τὴν ἀγάπὴ τῶν νηγευνῶν διὰ τοὺς ἀρχαίους Ἑλλήνας φιλοσόφους, καὶ γ) ἐκείνες πού παρουσιάζονται ὡς ἐκφράζουσες τὴν ἐπιστήμην, πού ἀναμενίσουν ψυχολογία μὲ ἐσωτερισμό καὶ προπαγανδίζουν τὴν αὐτοδυναμία τοῦ ἀνθρώπου νὰ βρῇ λύσεις ἐντὸς τοῦ, ὡς τὸ ἐντὸς νὰ μὴ ἦταν μέρος τοῦ προ- βλήματος. Καθὼς δὲν ἐπαρκεῖ ὁ χώρος διὰ τὴν ἐνασχόλησιν καὶ μὲ τίς τρεῖς κατηγορίους, θὰ ἀρκε- σθούμεν αὐτὴ τὴ φορὰ στὴν πρώτη καὶ συγκεκριμένηα στὴν ἀίρεση τῶν ψευδομάρτυρων τοῦ ἱεχωβᾶ, καθὼς αὐτὴ ἀποσχόλησε τελευ- ταῖα ἐντόνα τῶς ἐκκλησιαστικ- ῶς κύκλους. Ἐπειδὴ τὰ δογμα- τικά τους ζητήματα ἔχουν πολλὰ- κὰ ἀναλυθῇ καὶ καταδειχθῇ ὅς ἀναντίστοιχα πρὸς τὴν Ἁγία Γραφὴ ἀλλὰ καὶ ὡς τελείως ἀβαστὴ πνευματικά, θὰ ἀναδείξου- με τίς τελευταῖες ἐξελίξεις ἐντὸς τῶν κόλπων τῶν ἱεχωβᾶδων.

Ἡ σαπουνόπερα τῆς ἐσχατολογίας

Ἡ κληρονομία πού ἀφῆσε ὁ Κά- ρολος Ρώσελ (1852-1916), τὴν ὁποῖα μετὰπρατικὰ ἀπὸ τοὺς Ἀντιβεντιστικὲς εἰσήγησας εἰς τὴν ὑπὸ αὐτοῦ ἱδρυθεῖσα ἑταιρεία τῆς «Σκοπίας τῆς Ζιών», ἦταν ἡ προ- σκληρὸν στὸν προοδισμὸ τῆς Δευτέρας Παρουσίας. Αὐτὴ ἀρ- χικά ὀρίστικε ὅτι θὰ συνέβαινε τὸ 1872, ἔπειτα τὸ 1874, ἀργότερα τὸ 1914 καὶ τέλος τὸ 1975. Μετὰ τὴν τελευταία αὐτὴν ἡμερομηνία ἡ ἑταιρεία ἔχασε 1.000.000 μέλη καὶ γι' αὐτὸ ἐκτότε ἀποφύεγει ἀκρι- βεῖς ἡμερομηνίες. Ὤστόσο, ὀρι- σὰν ὡς ἀρχὴ τῶν γεγονότων τὸ 1914, παρόλο πού αὐτὸ ἐρχόταν σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὴν ἀποψη

Ἡ «μαρμάρει» ἐσώθη...

Ἄς μὴ παραπληθύνῃ κανεὶς, δὲν ἄλλαξαν τὴ διδασκαλία τους περὶ τοῦ Σατανᾶ, ἀπλὰ τὰ χρέμα- τα τῆς ἑταιρείας λυσοτεύουν. Δὲν χρειάζεται νὰ ἰδῇ κανεὶς τίς μετοχές τῆς ἑταιρείας, διὰ νὰ ἀντιληφθῇ κατὶ τέτοιο, ἄλλωστε μὲ τὰ χρηματιστήρια τὸ μέλλον εἶναι ὀδηλον, ἀρκεῖ νὰ διαβάσῃ κανεὶς στὸ τεῦχος «Σκοπία», πού προαναφέραμε τὸ ἐξῆς: «θὰ εἰμα- στε ἄραγε πρόθυμοι νὰ ὑπο- στούμε οικονομικᾶς ἀπώλειες, γιὰ νὰ παραμεινῶμε πιστοί;». Ἀναφε- ρόμενοι στὴν ἐπικείμενὴ «μεγάλὴ θλίψη» προετοιμάζον τάχα τοὺς πιστοὺς γιὰ οικονομικὴ δυσπρα- γία. Τὸ κείμενον πούλ προσεγεμὲν λέει «γιὰ νὰ», θέτοντας ὡς βεβαίον ἀλλὰ καὶ σκόπηον τὸν οικονομικὸν μαρασμό. Μήπως προετοιμάζουν τὰ μέλη τους σιγὰ σιγὰ γιὰ κατὶ ἄλλο; Μήπως οἱ ὀδηγίες τοῦ Μητροκλίου εἶναι νὰ κλείσῃ ἡ στρόφιγγα;

Διακηρύττουν μόνοι τους ὅτι θὰ σωπάσουν

Ἐπιτελοῦν δὲ σωπάσιον! Τὸ διαλαλοῦν οἱ ἴδιοι καὶ πάλι στὸ τεῦχος πού προαναφέραμε: «αὐτοὶ δὲν θὰ εἶναι ὁ καιρὸς γιὰ νὰ κηρύττουμε» «τὰ καλά νὰ τῆς βασιλεῖας». Ἐκείνος ὁ καιρὸς θὰ ἐχγ περάσῃ. Τότε θὰ ἐχγ ἐρθεῖ ὁ καιρὸς γιὰ «τὸ τέλος». Ἐτοιμα- ζόμενοι διὰ τὴν μεγάλη θλίψη θὰ πᾶψουν νὰ κηρύττουν καὶ ἀφοῦ

«Παράδοξα εἶδον τὰ ἔθνη πάντα ἐν πόλει Δαυίδ»!

Οὔτε τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως ο